

ג
2014

תורת ישוע

מדריך לכתבי הקודש ליום שבת

רבעון ג'

יולי, אוגוסט, ספטמבר 2014

תורת ישוע

מאת: קרלוס סטג'ר

הוצאת "חיים ושלום"
מאנגלית: שולמית גלאור
עורך: שלום דוד
עיצוב ואיורים: ודים ברגין

מערכת: לינקולן 4 ירושלים 94186

תוכן העניינים:

8	•.....	אבינו האוהב שבשמיים •.....	1
15	•.....	בן האלוהים •.....	2
22	•.....	רוח הקודש •.....	3
29	•.....	גאולה •.....	4
36	•.....	כיצד להיושע •.....	5
43	•.....	לצמוח במשיח •.....	6
50	•.....	לחיות כמו המשיח •.....	7
57	•.....	הקהילה •.....	8
64	•.....	שליחותנו •.....	9
71	•.....	תורת ה' •.....	10
78	•.....	השבת •.....	11
85	•.....	מוות ותקומה •.....	12
92	•.....	ביאת המשיח השנייה •.....	13

המדריך ללימודי תנ"ך ליום שבת חובר במשרד המדריך ללימודי תנ"ך למבוגרים בוועדה הכללית של האדוונטיסטים ציטוטי השבת. הכנת המדריך נעשת תחת פיקוחה הכללי של ועדה בינלאומית להערכת כתבי יד של מדריכי שבת, שחבריה משרתים בתור עורכים. המדריך היוצא לאור משקף את המלצות הוועדה, ולא בהכרח או בלבד את כוונת הסופר(ים).

גירסאות תנ"ך

ציטוטי הברית החדשה לקוחים מתוך: הברית החדשה המודרנית, גירסא 2.1; הברית החדשה תרגום דליטש, גירסא 2.0

כל הזכויות שמורות © לחברה לכתבי הקודש בישראל, 1976, 1991. החומר ניתן ברשות.

מבוא

המורה האלוהי

22). סמכותו של המשיח נחשבה אמינה בזכות העובדה שהוא קיים את מה שלימד. אך מעל הכול, סמכותו נבעה מאישיותו. הוא לימד את האמת, שכן היה בכבודו ובעצמו "האמת". כאלוהים שלבש בשר ודם, הוא אמר: "כה אמר ה'", ואז הוסיף: "ואני אומר לכם..."

ברבעון זה נלמד חלק מן התורות המרכזיות של ישוע כפישתועדובבשורות. מושיענו לימד דברים רבים על חיי הרוח ועל החיים בכלל. הוא הציג את תורתו בפני קהלים שונים, והקפיד להתאים את שיטתו לכל אדם ואדם. לפעמים נשא דרשה, ולפעמים בחר לשוחח עם אדם או עם קבוצה. לפעמים דיבר גלויות ומפורשות, לפעמים היה עליו להסתיר את משמעות דבריו. אך תמיד לימד את האמת על אלוהים ועל גאולה.

ישנן דרכים רבות ללימוד תורת ישוע והתעמקות בה. לדוגמה, ניתן להתמקד במשליו או לנתח את דרשותיו. בדומה, מעניין להתמקד במעשיו, בגישותיו ובנסים שחולל, שהיו אף הם חלק מן הדרכים שלו ללמד לקחים חשובים. כל דרך לימוד שנבחר בה תישא פרי, אבל כדי לקבל תמונה כוללת של תורת ישוע, נשתמש ברבעון במספר שיטות לימוד. נבחן את תורת ישוע בשיטתיות, כדי להבין

רובנו זוכרים ודאי מורה דגול שהשפיע על חיינו, וזכה להערכתנו ולהערצתנו. ישנם מורים הממשיכים להשפיע על הדורות הבאים. מורים דגולים בולטים שהשפיעו על החיים והמחשבה האנושית, מוכרים ברחבי העולם. מובן שישוע היה המורה הדגול מכולם.

בני דורו של ישוע ראו בו רב גדול, שכן היו לו את כל המאפיינים הכלליים של רב במאה הראשונה. כנהוג באותם ימים, ישוע ישב ולימד, מדי פעם ציטט מן הכתובים ופירש אותם. בנוסף, היתה לו קבוצת תלמידים שהקשיבו בתשומת לב לדבריו, הלכו אחריו ושירתו אותו. אלה היו התכונות והמאפיינים הבסיסיים של מורים ורבנים שחיו ולימדו בארץ ישראל בתקופתו.

ואולם, היו מספר הבדלים יסודיים בין ישוע למורים ורבנים אחרים. בזמן שיתר המורים התמקדו בעיקר בהיבטים השכליים של הנושא שלימדו ופנו אל האינטלקט של מאזיניהם, ישוע פנה לא רק לשכל, אלא גם ללבם ולרוחם של מאזיניו, ואף עודד אותם ליטול החלטה לטובת אלוהים. זאת ועוד, מאזיניו נדהמו מתורתו ומסמכותו. ככתוב: "הַשְׁתוּמָמוּ הָאֲנָשִׁים עַל הוֹרָאתוֹ, כִּי הָיָה מְלַמֵּד אוֹתָם כְּבַעַל סִמְכוֹת וְלֹא כַפְּסוּפִים" (מרקוס א')

כיצד לימד על נושאים שונים בהזדמנויות שונות ובדרכים שונות. לימודנו יעניק לנו תובנות רבות, ויסייע לנו להבין לאשורן את מרבית תורותיו.

במהלך לימודנו ברבעון, כשנפתח את כתבי הקודש ונקרא את דברי ישוע, ננסה לדמיין את עצמנו בקרב מאזיניו הקשובים, היושבים על צלע הר, חוף ים או בבית כנסת. הבה נתפלל לקבלת הבחנה רוחנית כדי להבין לעומק את המסר של ישוע ולקלוט

את אהבתו העמוקה מיני חקר שהופגנה על הצלב. וכאשר נשמע את קולו המלא רוך ואהבה, הקורא לנו ללכת בעקבותיו, הבה נתחייב מחדש להתהלך איתו מדי יום באמונה ובציות. ככל שנבלה זמן רב יותר לרגלי המושיע, כך נשוב ונכריז, בדומה לשני תלמידי שצעדו בדרך לעמאוס: "הָרִי לָבְנוּ הָיָה בּוֹעֵר בְּקִרְבָּנוּ כְּשֶׁדָּבַר אֵלֵינוּ בַּדֶּרֶךְ וּפָתַר לָנוּ אֶת הַכְּתוּבִים!" (לוקס כ"ד 32).

קרלוס א. סטג'ר כיהן כרועה קהילה ועבד כמורה, עורך ומנהל. כיום הוא מכהן כדיקן בית הספר לתיאולוגיה באוניברסיטה האדוונטיסטית ריוור פלייט. לקרלוס ולאשתו אתל יש שלושה ילדים ושלושה נכדים.

אבינו האהוב שבשמיים

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: מתי ז' 9-11, יוחנן י"ד 8-10,

לוקס ט"ו 24-11, מתי ו' 25-34, עבר' ט' 14.

פסוק לשינון: "דאו איזו אהבה נתן לנו האב להקרא ילדי אלהים! ואכן כך אנהנו. משיום כך העולם אינו מפיר אותנו, משיום שלא מפיר אותנו." (יוח"א ג' 1).

ישוע שש לדבר על אלוהים בתור אבינו שבשמיים. על פי הבשורות, ישוע השתמש בשם "אב" כדי לציין את אלוהים, למעלה ממאה ושלושים פעם. לפעמים הוא הוסיף לכך שם תואר, לדוגמה: "אביכם שֶׁבְּשָׁמַיִם" (מתי ו' 14), "הָאָב הַחַי" (יוחנן ו' 57), "אָבִי הַקְּדוֹשׁ" (יוחנן י"ז 11), ו"אָבִי הַצְּדִיק" (יוחנן י"ז 25). השם "אבינו שבשמיים" מתאר את קשר הקרבה שאמור לאחד אותנו עם אדוננו.

על פי המסורת, "אב" מעניק למשפחה אהבה, הגנה, ביטחון, אמצעי קיום וזהות. אב נותן למשפחתו שם ושומר על כל בני המשפחה מלוכדים ומאוחדים. כשאנו מקבלים את אלוהים בתור אבינו שבשמיים, אנו זוכים ליהנות מברכות אלה ומתועלות רבות אחרות. על אף שחינוי שנכיר את אבינו שבשמיים, תכליתנו אינה השגת ידע שכלי ותיאורטי בלבד. על פי כתבי הקודש, לדעת אדם אחר פירושו לקיים איתו קשר אישי קרוב. על אחת כמה וכמה עם אבינו שבשמיים!

השובע נבחן את הדברים שישוע לימד על אבינו שבשמיים ואהבתו האינסופית אלינו. בנוסף, נבחן את קשר הקרבה היתרה השורר בין האב לבין הבן ורוח הקודש.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-5 ביולי.

אבינו שבשמיים

השם אב לא היה שם חדש שניתן לאלוהים. בתנ"ך אלוהים הוצג לפעמים כאבינו (ישע' ס"ג 16; ס"ד 7; ירמ' ג' 4, 19; תהילים ק"ג 13). ואולם, לא הרבו להשתמש בשם זה. מבחינת עם ישראל הקדום, שמו של אלוהים היה יהוה, שם המופיע בתנ"ך למעלה מששת אלפים ושמונים פעם. ישוע לא בא כדי לגלות לנו אל אחר זולת יהוה. אדרבה, משימתו היתה להשלים את ההתגלות שאלוהים נתן לנו בתנ"ך. וכשעשה זאת, הציג את אלוהים בתור אבינו שבשמיים. ישוע הבהיר כי האב שוכן "בשמיים". חשוב לזכור את האמיתה הזו כדי לשמור על גישה נכונה לגבי אלוהים. יש לנו אב אוהב הדואג לכל צרכינו. בעת ובעונה אחת, אנו מכירים בכך שאבינו האוהב שוכן "בשמיים", שם הוא זוכה לסגידתם של רבבות מלאכים, שכן הוא הריבון היחיד של היקום, אל קדוש וכל יכול. העובדה שאלוהים הוא אבינו, מאפשרת לנו לבוא אליו בביטחון של ילד. מאידך, האמיתה שעל פיה ה' שוכן בשמיים, מעידה על עליונותו ומזכירה לנו שעלינו לעבוד אותו ביראת כבוד. אם נדגיש הדגשת יתר את אחד ההיבטים הללו, נחטא לאמת על אלוהים ונקבל עליו מושג מעוות, שיהיו לו תוצאות מרחיקות לכת על חיינו היומיומיים.

קיראו את מתי ז' 9-11. מה נאמר כאן על האופן שבו אב אנושי יכול לשקר את אופיו של אבינו שבשמיים?

לא לכל אדם יש אב אוהב ודואג. מסיבות שונות, ישנם אנשים שאפילו אינם מכירים את אביהם. לפיכך, מבחינתם, לקרוא לאלוהים אבא זה כמעט חסר משמעות. ואולם, לכולנו יש מושג כיצד אמור לנהוג אב טוב עלי אדמות. זאת ועוד, ייתכן שפגשנו אנשים בעלי מאפיינים של אב טוב ומיטיב.

אנחנו יודעים שאבות בשר ודם רחוקים מלהיות מושלמים, אך אנחנו גם יודעים שאנו אוהבים את ילדינו, ועל אף מגרעותינו, אנחנו משתדלים להעניק להם את הטוב ביותר. לכן, תארו לעצמכם מה אבינו שבשמיים יכול לעשות בעבורנו!

מה זה אומר מבחינתכם לפנות לאלוהים בתור אביכם שבשמיים? איזו משמעות אמורה להיות לכך?

האב מתגלה דרך הבן

בנוגע לאבינו שבשמיים, יוחנן מכריז: "את האלהים לא ראה איש מעולם" (יוח' א' 18). מאז החטא הקדמון שביצעו אדם וחוה, החטא מונע מאיתנו את ידיעת האלוהים. משה השתוקק לראות את אלוהים, אך ה' הסביר לו: "לא תוכל לראות את פני: כי לא יראני האדם, וחי." (שמות ל"ג 20). ואף על פי כן, בראש וראשונה, עלינו לדעת את ה', שכן חיי נצח משמעם ידיעת האב, ככתוב: "ואלה הם חיי עולם: שיכירו אותך, אלהי האמת..." (יוחנן י"ז 3).

מה עלינו לדעת במיוחד על אלוהים? (ראו ירמ' ט' 23, 24). מדוע חשוב שנדע את הדברים הללו?

במהלך העימות הגדול, מתקפתו העיקרית של השטן מכוונת נגד אופיו של אלוהים. השטן עשה כל מאמץ כדי לשכנע את כולם שאלוהים הוא אל אנוכי, קשה, קפדן ושרירותי. מבחינתו של ה', הדרך הטובה ביותר להשיב על האשמות אלה היתה ללבוש בשר ודם ולחיות עלי אדמות כדי להראות שמדובר בהאשמות שווא. ישוע בא לעולם כדי לייצג את טבעו ואופיו של אלוהים, וכדי לתקן את הרעיון המסולף שרבים דגלו בו בנוגע לאלוהות. "את האלהים לא ראה איש מעולם; הבן היחיד, הנמצא בחיק האב, הוא אשר הודיעו." (יוחנן א' 18).

קיראו את יוחנן י"ד 8-10. שימו לב כמה מעט ידעו תלמידי ישוע על אבינו שבשמיים, וזאת אחרי ששהו בחברת ישוע למעלה משלוש שנים. איזה לקח נפיק מחוסר הבנתם?

ישוע השתומם והתעצב על בקשתו של פיליפוס: "אדוני, הראה לנו את האב ודי לנו." הוא הוכיח אותו על כך בעדינות: "זמנים רבים כל כך אני עמכם ואינך מכיר אותי, פיליפוס? הרוצה אותי ראה את האב." תוכחתו הרכה של ישוע חושפת את אהבתו הסבלנית כלפי תלמידיו קשי התפיסה. זה כאילו שאמר להם: האם ייתכן שאחרי שביליתם בחברתי, שמעתם את דברי, ראיתם את הניסים שהתחוללו כשהאכלתי את המוני העם, חזיתם בריפוי החולים ובתחיית המתים, עדיין אינכם מכירים אותי? האם ייתכן שאינכם מזהים את האב שבשמיים במעשים שהוא מחולל דרכי?

כישלונם של התלמידים להכיר את אבינו שבשמיים דרך ישוע אין פירושו שישוע הציג אותו בצורה מסולפת. להפך, ישוע היה בטוח שהוא מילא את משימתו לגלות את האב לפני בני האדם באופן מלא יותר מכפי שנעשה בעבר. לכן, הוא יכול היה לומר לתלמידיו: "אלו הפרתם אותי גם את אבי הייתם מכירים... הרוצה אותי ראה את האב." (יוחנן י"ד 7, 9).

אהבת אבינו שבשמיים

ישוע בא לעולם כדי להדגיש ולחזק את מה שהתנ"ך כבר אישש: אבינו שבשמיים מביט בנו באהבה שאין דומה לה. (ירמ' ל"א 3, תהל' ק"ג 13).
 "ראו איזו אהבה נתן לנו האב להקרא ילדי אלהים!" (יוח"א ג' 1). מדהים שה' הכול יכול, המושל ביקום העצום, מאפשר לחוטאים עלובים וחסרי חשיבות כמונו, החיים בכדור זעיר בקרב מיליארדי גלקסיות, לקרוא לו אבא. הוא מאפשר זאת מפני שהוא אוהב אותנו.

איזו הוכחה עילאית ניצחת נתן לנו האב כדי להפגין את אהבתו אלינו? (ראו יוחנן ג' 16, 17).

המשיח לא מוסמר אל הצלב כדי לעורר בלב האב אהבה לאנושות. מותו המכפר כקורבן תמורה לא שימש אמצעי כדי לשכנע את האב לאהוב אותנו; זה קרה מפני שאבינו שבשמיים אהב אותנו מלכתחילה, אפילו בטרם בריאת העולם. איזו הוכחה גדולה יותר על אהבתו אלינו יכולנו לקבל מאשר קורבנו של ישוע על הצלב?
 "אלוהים אוהב אותנו לא בזכות הפיוס הכביר הזה; הוא התפייס איתנו מפני שהוא אוהב אותנו." (אלן ג'י. ווייט, Steps to Christ, עמ' 13).

ישנם אנשים הסבורים כי אבינו שבשמיים אינו שש לאהוב אותנו. ואולם, העובדה שישוע הוא המתווך ביננו לה', אין פירושה שעליו לשכנע את האב לאהוב אותנו. המשיח הפריך את הרעיון השגוי הזה כשאמר: "שִׁכַּן הָאֵב עִצְמוּ אוֹהֵב אֶתְכֶם..." (יוחנן ט"ז 27).

קיראו את לוקס ט"ו 24-11, והגו באהבתו של האב אל הבן האובד. עירו כשימה של הראיות הרבות שהיו לבן על אהבת אביו אליו.

כיצד כל אחד ואחת מאיתנו דומה לבן האובד? כיצד חוויתם דבר דומה למה שהוא חווה?

רחמיו ואהבתו של אבינו שבשמיים

חשוב שנדע שדואגים לנו ואוהבים אותנו. על אף שישנם אנשים שלא אכפת להם מאיתנו, ישוע לימד שאבינו שבשמיים אוהב אותנו ודואג לנו בכל דרך אפשרית. חסדו, רחמיו ואהבתו אינם מושפעים מעליות ומורדות במצבי רוח, המאפיינות את בני האדם; אהבתו איתנה ובלתי משתנה, יהיו הנסיבות אשר יהיו.

קיראו את מתי' 1' 34-25. אילו מילות עידוד טמונות כאן? כיצד נלמד לבטוח יותר באלוהים, כפי שהוא מתגלה בפסוקים אלה?

”אין שום פרק בחיינו שהוא אפל מדי מכדי ש[אלוהים] יעיין בו. אין שום קושי או תסבוכת שהם קשים מכדי שיפתור אותם. שום אסון לא יפקוד את הפחותים שבבנינו, שום חרדה לא תטריד את הנשמה, שום שמחה לא תצהל בלב, שום תפילה כנה לא תצא מדל שפתינו, בלי שאבינו שבשמיים יבחין בהם או יגלה בהם עניין מייד. שכן, הוא ”הִרְפָּא, לְשִׁבּוּרֵי לֵב; וּמְחַבֵּשׁ, לְעֵצְבוֹתָם.“ [תהילים קמ”ז 3]. הקשר של אלוהים עם כל נשמה ונשמה הוא שונה, מלא ובלעדי, כאילו אין שום נשמה אחרת עלי אדמות שהוא דואג לה; כאילו אין שום נשמה אחרת שלמענה נתן את בנו האהוב.“ (אלן ג'י, ווייט, *Steps to Christ*, עמ' 100).

על אף מילות העידוד האלה, לא נוכל להתעלם מן העובדה שאסונות, צרות וסבל פוקדים את כולנו. אפילו בפסוקי הלימוד להיום, ישוע רמז שלא הכול יתנהל על מי מנוחות בחיינו, כשאמר: ”אַל תִּדְאָגוּ לְיוֹם מָחָר, כִּי הַמָּחָר יִדְאָג לְעֵצְמוֹ; דֵּי לוֹ לְיוֹם צָרָתוֹ.“ (מתי ו' 34). עלינו לחיות עם הרוע ותוצאותיו העגומות. הנקודה היא, שאפילו בתוך כל הצרות והקשיים שיפקדו אותנו, אהבת האב מובטחת לנו. אהבה זו מתבטאת בדרכים רבות, שהעיקרית בהן היא צלב המשיח. לכן חשוב שתמיד נזכור את המתנות והברכות שאבינו שבשמיים הרעיף עלינו; אחרת, אנחנו עלולים בקלות להתיימש כשהרוע יכה בנו.

כיצד אתם מסוגלים לראות בעיתות משבר את ממשות אהבת ה' אליכם? מה למדתם מחוויה זו, שתוכלו לחלוק עם אדם המתמודד עם קשיים וצרות ומפקפק בממשות אהבת ה' אליו?

האב, הבן ורוח הקודש

ישוע לימד על שלוש ההוויות המרכיבות את האלוהות: האב, הבן ורוח הקודש, וביטא אותן בחייו בדרכים רבות. על אף שאין ביכולתנו להסביר את האמיתה הזו על דרך ההיגיון, אנו מקבלים אותה באמונה (כמו אמיתות רבות אחרות הטמונות בכתבי הקודש), ויחד עם שאול השליח אנו חותרים להגיע "אֶל יְדִיעַת רַז הָאֱלֹהִים" (קול' ב' 2). כלומר, על אף שדברים רבים נבצרו מהבנתנו, ביכולתנו לבקש באמונה, ציות, תפילה והגות ללמוד עוד ועוד ולדעת את רזי האל.

שלוש ההוויות באלוהות תפקדו ברגעים החשובים ביותר בחייו של ישוע. סכמו את תפקידן של כל אחת ואחת מהן באירועים הבאים:

לידה: לוקס א' 26-35

טבילה: לוקס ג' 21, 22

צליבה: עבר' ט' 14

לפני תום שרות כהונתו הבטיח ישוע לתלמידיו אכולי הצער לשלוח אליהם את רוח הקודש. גם כאן אנו רואים את שלוש ההוויות פועלות יחדיו. ישוע הבטיח להם: "וְאֲנִי אֶבְקֶשׁ מֵהָאָב וְיֵתֵן לְכֶם מִנְחָם אַחַר שְׁיִהְיֶה עִמָּכֶם לְעוֹלָם... אֵת רוּחַ הָאֱמֶת... [אשר] תִּהְיֶה בְּכֶם" (יוחנן י"ד 16, 17). (ראו גם יוחנן י"ד 26).

ישוע הסביר להם ששלוש ההוויות באלוהות פועלות בתוכנית הגאולה בעצה אחת ובתיאום מלא ביניהן. כשם שישוע פיאר את האב כשהפגין את אהבתו (יוחנן י"ד 4), כך רוח הקודש מפארת את הבן כשהיא חושפת את חסדו (ואהבתו) לעולם (יוחנן ט"ז 14).

הגו בחלק מן האמיתות האחרות שקשה להבין בהיגיון בלבד. בעת ובעונה אחת, חישובו על הדברים הרבים בעולם הטבע שאף הם קשים להבנה. מה נלמד מרזים אלה על מגבלות החשיבה הרציונלית ועל הצורך לחיות באמונה? הביאו את תשובותיכם לשיעור בשבת.

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, Testimonies for the Church, כרך 8, את הפרק, "A Personal God", עמודים 263-278.

"כדי לחזק את ביטחוננו באלוהים, המשיח מלמדנו לפנות אל ה' בשם חדש, שם המתקשר לאסוציאציות היקרות ביותר בלב האדם. הוא מעניק לנו את הזכות לקרוא לאל האינסופי אבינו. שם זה, המאפיין את אלוהים ובו אנו פונים אליו, מציין את אהבתנו אליו וביטחוננו בו, ומסמל את תשומת לבו ויחסו אלינו. כשאנו פונים אל ה' בשם זה, בבקשת תפילה או בברכה, הוא נשמע כמנגינה באוזניו. כדי שלא נחשוש שיומרני מצדנו לכנותו כך, הוא שב וחזר עליו. הוא חפץ ששם זה יהיה שגור תמיד על לשוננו.

"אלוהים מתייחס אלינו כאל ילדיו. הוא גאל אותנו מן העולם האדיש ובחר בנו כבני משפחת המלוכה, בניו ובנותיו של מלך מלכי המלכים. הוא מזמין אותנו לבטוח בנו באמון עז ועמוק יותר מזה של ילד הבוטח באביו עלי אדמות.

הורים אוהבים את ילדיהם, אבל אהבת האלוהים גדולה יותר, רחבה יותר ועמוקה יותר מאהבת אנוש. היא אינסופית ואינה ניתנת למדידה." (אלן ג'י. ווייט, Christ's Object Lessons, עמודים 141, 142).

"אבינו שבשמיים הביע את אהבתו לכל אחד ואחת מאיתנו בצלב בגולגולתא. אבינו שבשמיים אוהב אותנו, והוא מלא חסד, רחמים ורוך." (אלן ג'י. ווייט, The Signs of the Times, 30 בספטמבר, 1889).

שאלות לדיון:

- 1 אם מישהו יאמר לכם שהוא מתקשה לאהוב את ה' ולבטוח בו כאביו שבשמיים בגלל שהיו לו חוויות רעות עם אביו עלי אדמות, כיצד תוכלו לסייע לו לאהוב את ה' ולבטוח בו?
- 2 אנחנו יודעים שאלוהים אוהב אותנו. לפיכך, מדוע יש סבל בעולם?
- 3 עיברו בכיתה על תשובותיכם לשאלה האחרונה בשיעור ביום ג'.
- 4 הגו בגודלו הכביר והמדהים של היקום. בנוסף, הגו בכך שהאחד שברא אותו, ישוע, היה המשיח שמת בעבורנו על הצלב. כיצד נוכל לתפוס בשכלנו את הבשורות הטובות הללו, המעניקות לנו תקווה מדהימה כל כך? כיצד נלמד לשמוח מדי רגע בהתגלות מדהימה זו של אהבת האלוהים?

בן האלוהים

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: מתי כ"ד 30; דניאל ד' 13, 14; מתי י"א 27; לוקס ה' 26-17; יוחנן ח' 58; מתי כ' 28.

פסוק לשינון: "מִי גַם בֶּן הָאָדָם לֹא בָא פְּדֵי שִׁשְׁרֵתוֹהוּ אֲלָא פְּדֵי לְשֵׁרֶת וְלִתְת אֵת נַפְשׁוֹ בְּמָר בְּעַד רַבִּים." (מרקוס י' 45).

לאחר למעלה משנתיים בכהונתו הארצית, ישוע שאל את תלמידיו: "מָה אֹמְרִים הָאֲנָשִׁים עַל בֶּן הָאָדָם, מִי הוּא?" (מתי ט"ז 13). אך שאלתו הבאה היתה מאתגרת יותר: "וְאַתֶּם מָה אֹמְרִים, מִי אֲנִי?" (מתי ט"ז 15). עכשיו שאלה זו הפכה לעניין אישי. ישוע לא ביקש לדעת את דעתם על מראהו החיצוני או על אופיו. אדרבה, שאלתו נגעה בלב לבה של מהותו. היא דרשה מן התלמידים להביע את דעתם האישית ואמונתם הפנימית.

במוקדם או במאוחר, כל אדם יצטרך לענות על השאלה הזו. כל אדם חייב להחליט בעצמו מהיה ישוע. אין טעם לחזור על דברי הזולת; התשובה חייבת להיות כנה ומבוססת על אמונה אישית. מובן שבתשובה זו תלוי גורלו של כל אדם ואדם.

השבוע נחפש את התשובה לשאלה על סמך דבריו ומעשיו של ישוע. מטרתנו היא להגיע באמונה לאותה תשובה שנתן כיפא לישוע: "אַתָּה הַמָּשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים חַיִּים!" (פס' 16).

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-12 ביולי.

בן האדם

2

ישוע העדיף לכנות את עצמו "בן האדם". הוא התייחס לעצמו כאל "בן האדם" יותר משמונים פעמים. אך אנשים אחרים מעולם לא פנו אליו בשם תואר זה. ברור שהמשיח בחר בכינוי מיוחד זה מתוך מטרה מסוימת.

צירוף המילים "בן האדם" רווח בתנ"ך, אך הוא תמיד מתייחס לאדם; לכן, ישוע השתמש בו כדי להדגיש את אנושיותו.

כתבי הקודש מציגים את ישוע כאדם בשר ודם. הוא נולד כתינוק, גדל כילד, גדל "בְּחֶמְקָה וּבְקוֹמָה וּבְחָן" (לוקס ב' 40, 52), היו לו אחים ואחיות (מתי י"ג 55, 56), הוא אכל (מתי ט' 11), ישן (לוקס ח' 23), התעייף (יוחנ ד' 6), וסבל רעב וצמא (מתי ד' 2, יוחנ י"ט 28). הוא אף חווה צער וסבל (מתי כ"ו 37).

לעיני המתבונן מן הצד, ישוע נראה כאחד האדם. רבים מבני דורו לא זיהו בו דבר מה נעלה יותר; הם ראו בו אדם ככל האדם (יוחנ ד' 46). בני האדם התייחסו אל ישוע כאל אחד מהם. הם צחקו עליו, (לוקס ח' 53), מתחו עליו ביקורת (מתי י"א 19), ואפילו לעגו לו והכו אותו (לוקס כ"ב 63). הוא היה בעיניהם אדם ותו לא.

לדאבונו, הם לא הבינו שהתואר "בן האדם" מעיד על דבר מה נעלה יותר. בדניאל ד' 13, 14 נאמר: "וְהָנָה עִם עֲנָנֵי הַשָּׁמַיִם בְּאֵת אֶחָד הַדּוֹמָה לְבֶן אָדָם, וְעַד עֵתֵיק יוֹמִין הַגֵּיעַ," ואז נחל "שְׁלֵטוֹן וְכְבוֹד וּמְלָכוּת." על פי המסורת היהודית, בן אנוש זה מזוהה עם המשיח. לכן, כשישוע השתמש בשם "בן האדם", הוא גילה במרום את העובדה שהוא היה המשיח המובטח, המשיח שלבש בשר ודם.

קיראו את מתי כ"ד 30, כ"ה 31, כ"ו 64. אילו יסודות בדברי ישוע מזכירים את הכתוב בדניאל ד' 13, 14?

מדוע חשוב כל כך שנדע שישוע היה אדם בשר ודם במלוא מובן המילה? אילו משמעויות טמונות באנושיותו לגבי גאולתנו? אילו משמעויות טמונות בכך לגבי חיינו היומיומיים, במיוחד לגבי מאבקנו עם יצר הרע ועם החטא?

בן האלוהים

2

השימוש בתואר "בן האלוהים" נעשה לא רק בידי המלאך גבריאל (לוקס א' 35), אלא גם בידי אנשים אחדים שפנו לישוע (מתי י"ד 33, מרקוס ט"ו 39, יוחנן א' 49, י"א 27). ישוע ניאות לקבל את התואר הזה, אך הקפיד לא להשתמש בו כדי שלא יסקלוהו למוות. כתבי הקודש מציגים בדרכים שונות את היחס המיוחד שהיה לבן האלוהים עם אביו שבשמיים. האב הכיר בישוע כבנו בשעת טבילתו (מתי ג' 17), וגם כאשר לבש הדר והשתנה לעיני תלמידיו (מתי י"ז 5).

יחסי האב-בן של ישוע המשיח עם אביו שבשמיים היו מיוחדים במינם. המשיח הוא הישות היחידה ביקום המנהלת מערכת יחסים כזו, שכן הוא האחד והיחיד שטבעו זהה לטבעו של האב. כמאמינים, נפלה בחלקנו הזכות להפוך לילדי האלוהים. אבל ישוע היה מאז ומתמיד, ויהיה לנצח נצחים, בן האלוהים.

**מה חושפים הפסוקים להלן על האחדות המושלמת השוררת בין האב והבן?
(מתי י"א 27, יוחנן ג' 35, '17, י' 30).**

האחדות המושלמת השוררת בין ישוע המשיח לאביו שבשמיים כוללת ידע מושלם זה על זה. בנוסף, לשניהם רצון אחד, תכלית אחת ומטרות זהות. זאת ועוד, הבן והאב הם שתי ישויות שהן אחד. ישוע הכריז: "אֲנִי וְהָאָב אֶחָד אֲנַחְנוּ." האב והבן זהים בטבעם, עובדה המודגשת על ידי המילים "אחד אנחנו" (השוו עם קור"א ג' 8). ואולם, עלינו להבין שמשום שהמשיח בא לעולם כדי לחיות כאדם, הוא הכפיף את רצונו לרצון אביו שבשמיים (פיל' ב' 8-6). למגבלה זו היתה תועלת בחייו כבן אנוש, אך היא לא היתה חלק ממהותו. ישוע הכפיף את רצונו לרצון האב מתוך מטרה מסוימת. לאחר שהבנו זאת, נוכל להבין מדוע ישוע אמר: "הֲבֵן אֵינְנוּ כֹּל לַעֲשׂוֹת דְּבַר מִלְּבוֹ דּוֹלְתֵי מַה שְׁהוּא רוֹאֶה אֶת הָאָב עוֹשֶׂה." (יוחנן ה' 19). וגם: "אֵינְנִי מְבַקֵּשׁ אֶת רְצוֹנִי אֲלָא אֶת רְצוֹן שׁוֹלְחִי." (יוחנן ה' 30). מנקודת מבט זו ישוע יכול היה להכריז: "הָאָב גָּדוֹל מִמְּנִי" (יוחנן י"ד 28).

ישוע היה אלוהים במלוא מובן המילה, ואדם במלוא מובן המילה. מה נסיק מאמיתה מדהימה זו על קשר הקרבה בין השמיים לארץ? איזו נחמה נשאב מקשר זה?

טבעו האלוהי של המשיח: חלק א'

2

אלוהותו של המשיח היא הבסיס לאמונתנו. אדם בשר ודם לעולם לא יוכל להיות מושיענו, יהיו חייו מרשימים וכבירים ככל שיהיו. לכל אורכם של ספרי הברית החדשה טמונות ראיות המאששות את אלוהותו של המשיח. להלן נתמקד בדברים שישוע לימד בנושא.

בראש וראשונה, לישוע לא היה קל להסביר מיהו. המשימה שהוטלה עליו חייבה אותו ליידע את בני האדם שהוא הוא המשיח, אלוהים שבא בבשר; ואולם, אין שום תיעוד לכך שהוא אמר קבל עם ועדה: "אני אלוהים" או "אני המשיח". אילו טען זאת, היה עלול לקפח מיד את חייו. לפיכך, הוא בחר לדבר על טבעו האלוהי במרומז, ולימד את מאזיניו על אלוהותו בדרך עקיפה. כשישוע חשף בהדרגה את טבעו האלוהי, רוב מאזיניו הבינו את דבריו, אך סרבו לקבל את טענתו, שכן היא לא עלתה בקנה אחד עם הרעיון המגובש שהיה להם על זהות המשיח. דבר זה ניכר משאלתם אליו: "עַד מַתִּי תִחְזֶיק אֶת נַפְשֵׁנוּ בְּמַתַּח?" וכן מדרישתם: "אִם אַתָּה הַמְּשִׁיחַ, אָמֹר לָנוּ בְּבְרוּר!" (יוחנן י' 24). מן ההקשר עולה ששאלתם לא היתה כנה.

בשיעור אמש ראינו שישוע התייחס פעמים רבות לקשר המיוחד שהיה לו עם אביו שבשמיים. זו היתה אחת השיטות דרכן הוא חשף את אלוהותו. אנשים רבים הבינו שכאשר הוא אמר שאלוהים הוא אביו, הוא הראה שהוא שווה לאלוהים (יוחנן ה' 18).

קיראו את לוקס ה' 26-17. באילו דרכים משכנעות הפגין כאן ישוע את אלוהותו בלי שהכריז על כך מפורשות?

"נדרש לא פחות מכוח יצירה כדי להחזיר לאיתנו את הגוף המנוון הזה. הקול האלוהי שדיבר והפיח חיים באדם שנוצר מעפר האדמה, דיבר והפיח חיים במשותק הגוסס." (אלן ג'י. ווייט, *The Desire of Ages*, עמודים 269, 270).

ישוע טען כי בידו הזכות האלוהית המיוחדת למחול על חטאים. הוא גם אמר לגבי עצמו: "כְּאֲשֶׁר יְבֹא בֶן הָאָדָם בְּכְבוֹדוֹ וְכָל הַמַּלְאָכִים אִתּוֹ, יֹשֵׁב עַל כְּסֵא כְבוֹדוֹ..." (מתי כ"ה 31), ואז ישפוט את כל האומות ויגזור את גורלה של כל אחת ואחת מהן – תפקיד המוטל על ה' בלבד. מה עוד יכול היה ישוע לעשות עלי אדמות כדי לחשוף את זהותו האמיתית?

חישובו עד כמה קשי לב היו אחדים ממנהיגי הדת כלפי ישוע. ולחשוב שאנשים אלה היו אמורים לשמש מדריכים ושומרים רוחניים של העם! כיצד נוודא שאיננו הופכים להיות קשי לב בדרכנו אנו?

טבעו האלוהי של המשיח: חלק ב'

2

ישוע הכריז כי גבורתו זהה לגבורת ה', אשר גוברת על המוות. הוא אף הפגין זאת ואמר: "כִּשְׁם שֶׁהָאֵב מְעִיר וּמְחַיֶּה אֶת הַמֵּתִים, כֵּן גַם הַבֶּן מְחַיֶּה אֶת מִי שֶׁהוּא רוּצֶה." (יוחנן ה' 21). רק אלוהים יכול להכריז: "אֲנִי הַתְּחִיָּה וְהַחַיִּים!" (יוחנן י"א 25).

רמז נוסף על אלוהותו של המושיע טמון בטענתו על קיומו מקדמת דנה. ישוע המשיח "יָרַד מִן הַשָּׁמַיִם" (יוחנן ג' 13), שכן האב שלח אותו (יוחנן ה' 23). ישוע שב ואישש את עובדת קיומו מנצח נצחים כאשר אמר בתפילתו: "אָבִי, פָּאֲרָנִי לְיָדְךָ בְּכָבוֹד שֶׁהָיָה לִי לְיָדְךָ בְּטָרְם הָיִית הָעוֹלָם" (יוחנן י"ז 5).

מדוע פסוק 58 בפרק ח' בבשורת יוחנן הוא אחת ההצהרות הישירות והעמוקות ביותר של ישוע על אודות אלוהותו? (ראו גם שמות ג' 13, 14).

אברהם בא לידי קיום ברגע היוולדו, ואילו ישוע הכריז על עצמו: "בְּטָרְם הָיִית אֲבָרְהָם, אֲנִי הוּא." כלומר, הוא קיים מאז ומעולם. ישוע לא רק היה קיים לפני שאברהם נולד, הוא קיים מנצח נצחים. המילים "אני הוא" מרמזות על קיום מתמשך. יתרה מכך, השם "אֶהְיָה" הוא שמו של ה' בכבודו ובעצמו (שמות ג' 14). מנהיגי הדת פירשו בטעות את דברי ישוע, וסברו שהוא התיימר להיות יהוה שנגלה בסנה הבוער. לדידם, הוא היה אשם בחילול שם ה', ו"משום כֶּף הָרִימוּ אֲבָנִים לְהַשְׁלִיךְ עָלָיו." (יוחנן ח' 59).

על פי הבשורות, ישוע קיבל את סגידתם של בני האדם בלי להפגין שמץ של מורת רוח. הוא ידע היטב שעל פי הכתובים, רק אלוהים ראוי לסגידת האדם, שהרי הוא עצמו גער בשטן בשעה שדרש ממנו להשתחוות לו: "הִסְתַּלַּק, הַשָּׂטָן, הֵן קָטַנְתָּ, לִיְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִשְׁתַּחֲוֶה וְאֹתוֹ לְבַדוֹ תַעֲבֹד" (מתי ד' 10). לכן, בכך שהוא ניאות לקבל את סגידתם של בני אדם, הוא חשף את אלוהותו. להלן מספר דוגמאות לאנשים שסגדו לישוע: תלמידיו בכנרת (מתי י"ד 33), העיוור שמאור עיניו הושב אליו (יוחנן ט' 38), האישה שביקרה בקבר ישוע (מתי כ"ח 9), תלמידיו בגליל (מתי כ"ח 17). כל האנשים האלה השתחוו לישוע קבל עם ועדה מתוך הכרה באלוהותו. דברי תומא לישוע: "אֲדוֹנָי וְאֵלֹהֵי!" (יוחנן כ' 28) לא היו יוצאים מפי של יהודי באותם ימים, אלמלא הבין היטב שהוא מדבר אל אלוהים בכבודו ובעצמו.

קיראו את יוחנן כ' 29. מהם הדברים שלא ראיתם ועם זאת אתם מאמינים בהם? מה משתמע מתשובתכם לגבי סוגיית האמונה בכללותה?

משימת המשיח

2

לאחר שבחנו את זהותו של ישוע, יהיה לנו קל יותר להבין מה הוא בא לעשות בעבורנו. השטן יצא נגד ה' בהאשמות שונות. ישוע המשיח בא לעולם במטרה להציג את אופיו של אלוהים ובכך להפריך את האשמות השווא הללו, וכן כדי לתקן דעה מסולפת שאנשים רבים החזיקו בה בנוגע לאלוהות. הוא רצה שנדע את ה', שכן ידיעת האלוהים הכרחית כדי לנחול חיי נצח (יוחנן י"ז 3).

ואולם, אין די בדעת; אנו זקוקים ליותר מזה כדי להיושע. אנו זקוקים לאלוהים שיעניק לנו מושיע, וזה בדיוק משמעות שמו של ישוע. ככתוב: וקראת "שְׁמוּ יֵשׁוּעַ, כִּי הוּא יוֹשִׁיעַ אֶת עַמּוֹ מִחַטָּאֵתֵיהֶם." (מתי א' 21). ישוע תיאר מפורשות את משימתו: "הֵן בְּן הָאָדָם בָּא לְבַקֵּשׁ אֶת הָאֻבֵּד וְלְהוֹשִׁיעוֹ." (לוקס י"ט 10). בגן עדן, אבות האנושות איבדו את הקשר עם אלוהים, איבדו את קדושתם ואיבדו את מעונם וחיי הנצח שלהם. ישוע בא כדי להשיב עטרה לקדמותה: הוא מכונן מחדש את הקשר שלנו עם אבינו שבשמיים (יוחנן א' 51), מוחל על חטאינו (מתי כ"ו 28), ומעניק לנו מופת לחיים (פטר"א ב' 21). והעיקר, הוא מנחילנו חיי נצח (יוחנן ג' 16).

כיצד הגדיר ישוע את תמצית משימתו? (יוחנן י' 11, מתי כ' 28).

מדוע ישוע היה חייב למות? משום שהוא נטל ברצון את מקומו, ונשא בעונש על חטאינו. כולנו חוטאים (רומ' ג' 12-10), וכחוטאים, כולנו ראויים למוות נצחי (רומ' ו' 23). מחיר גאולתנו היה כבד כל כך, שרק חיייו של בן האלוהים הספיקו כדי לשלמו.

"חילול תורה ה' היה כרוך במותו של החוטא. בכל היקום כולו היתה רק הוויה קדושה אחת שיכלה למלא אחר דרישות התורה ולמות במקום החוטאים. מכיוון שתורת ה' תמימה וקדושה כאלוהים, רק מי ששווה אליו במעמדו יכול לכפר על חילולה. איש זולת המשיח לא יוכל להושיע את האדם החוטא מקללת התורה, ולהחזירו לשרות בהרמוניה עם השמיים." (אלן ג'י. ווייט, אבות האומה ונביאי ישראל, כרך א' עמ' 47).

התבוננו סביבכם והביטו בגורל שנגזר על כולנו בעולם הזה. אילו היה הקבר קץ הכול, איזו תקווה היתה לנו? אלמלא תוכנית הגאולה, לא היתה לנו שום תקווה. לכן, כיצד נפגין את הכרת תודתנו לאלוהים על כל מה שעשה בעבורנו דרך המשיח?

לימוד נוסף: קיראו בספר, The SDA Bible Commentary, כרך 5, את הפרק "Divine-Human Saviour", שנכתב בידי אלן ג'י. ווייט, עמודים 1126-1128.

2

"דבר ה' מדבר על אנושיותו של המשיח בחייו עלי אדמות. אך בעת ובעונה אחת, הוא מדבר נחרצות על קיומו של המשיח מקדמת דנה. דבר ה' היה קיים כישות אלוהית, כבנו הנצחי של ה', השרוי באחדות עם אביו...העולם נברא בידו, 'הפל נהיָה על יָדו, ומבְלַעְדוֹ לא נהיָה כָּל אֲשֶׁר נהיָה.' (יוחנן א' 3). אם המשיח ברא את הבריאה כולה, הרי שהוא היה קיים לפני הכול. הדברים שנאמרו בנידון נחרצים כל כך, שאין מקום לפקפוק. המשיח היה ביסודו אלוהים, במובן הנשגב ביותר. הוא היה עם אלוהים מנצח נצחים; הוא ריבון הכול, המבורך לעולמי עולמים. האדון ישוע המשיח, בנו השמימי של אלוהים קיים מנצח נצחים כאישיות נבדלת, ועם זאת, הוא אחד עם האב." (אלן ג'י. ווייט, Selected Messages, כרך 1, עמ' 247).

"במשיח יש חיים, חיים ראשוניים, מקוריים, שאינם נובעים אלא ממנו, 'מִי שְׁיֵשׁ לוֹ הֶבְרֵן יֵשׁ לוֹ הַחַיִּים.' [יוח"א ה' 12]. אלוהותו של המשיח היא הביטחון של המאמין לחיי נצח." (אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, עמ' 530).

שאלות לדין:

- 1 השדים ידעו מיהו ישוע, ואף הכריזו שהוא "קְדוֹשׁ הָאֱלֹהִים" (מרק' א' 24), "בֶּן הָאֱלֹהִים," (ג' 11) ו"בֶּן אֵל עֵלְיוֹן" (ה' 7). (ראו גם יעקב ב' 19). מדוע אין די בהכרה כזו כדי להיושע? כיצד נישמר פן ניפול למלכודת של הסתפקות בקבלה שכלית בלבד של ישוע המשיח?
- 2 כאשר שר המאה שעמד לנוכח ישוע הצלוב ראה כיצד הוא מת, הוא הכריז: "בְּאֵמֶת, הָאִישׁ הַזֶּה הִיָּה בֶּן אֱלֹהִים!" (מרק' ט"ו 39). המקום הטוב ביותר להבין את ישוע הוא לרגלי הצלב. באיזו תכיפות אתם יושבים שם? מתי לאחרונה ישבתם שם? מדוע שלא תקדישו זמן, כאן ועכשיו, להגות בקורבן האינסופי שהמושע הקריב בעבור גאולתכם?
- 3 רבים מבני דורו של ישוע זחו אותו בעטין של הדעות השגויות שהחזיקו בהן על זהות המשיח. לרוע המזל, רבים בימינו מסרבים למסור לישוע את חייהם, שכן הם מחזיקים בדעות קדומות או ברעיונות שגויים עליו. כיצד נעזור לאנשים כאלה לראות מיהו ישוע באמת? כאדוונטיסטים, מה יש לנו שעשוי לסייע להם לקבל תמונה ברורה יותר לגבי זהות ישוע?

רוח הקודש

3

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: יוחנן י"ד 18-16; י"ד 26; ט"ו 26; מתי י"ב 31, 32; יוחנן ט"ז 8; יוחנן ג' 8-5; לוקס י"א 9-13.

פסוק לשינון: "וְאֲנִי אֶבְקֵשׁ מֵהָאֵב וְיִתֵּן לִּי לֶחֶם מִנְהֵם אַחַר שִׁיְהִי עִמָּכֶם לְעוֹלָם" (יוחנן י"ד 16).

משלוש ההוויות באלוהות, רוח הקודש היא ההוויה הכי פחות מובנת. זה אירוני שהאישיות הכי קרובה אלינו, ההוויה המחוללת בנו לידה חדשה, שוכנת בקרבנו ומשנה אותנו, היא ההוויה שאנו יודעים עליה מעט כל כך.

מדוע? ראשית, כתבי הקודש בהירים פחות לגבי רוח הקודש מאשר לגבי האב והבן. ישנן בכתובים התייחסויות רבות לרוח הקודש, אך מרביתן סמליות. כתבי הקודש מעניקים לנו שפע של מידע על פועלה של רוח הקודש, אך אינם מרחיבים את הדיבור על טבעה.

סיבה נוספת לכך נובעת משירותה של רוח הקודש. רוח הקודש תמיד משתדלת למקד את תשומת לבנו במשיח, לא בה. בתוכנית הגאולה, לרוח הקודש יש תפקיד "משני" – היא כפופה לאב ולבן ומשרתת אותם, על אף שתפקיד זה אינו מרמז בעיקרון על נחיתות. השבוע, בזמן שנקשיב לדברים שישוע לימד על אודות רוח הקודש, הבה נתפלל שרוח הקודש, מחוללת השינוי, תשכון בלבנו ותפעל בחיינו.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-19 ביולי.

נציג המשיח

בפחד מהול בעצב הקשיבו התלמידים להכרזתו של ישוע על מותו הממשמש ובא. לכשיעזוב אותם, מי יהיה רבם, מי יהיה ידידם ויועצם? המשיח שהיה מודע לצורך הנואש שלהם, הבטיח לשלוח אליהם את נציגו שישדרה עימם.

באיזה שם מסוים כינה ישוע את נציגו? (ראוי יוחנן י"ד 18-16). מאיזו בחינה שם זה היה הולם כל כך? (ראו גם יוחנן י"ד 26).

מנחם, עוזר, יועץ – כל המילים הללו מהוות תרגומים שונים למילה היוונית "פרקלטוס" (parakletos), המורכבת ממילת היחס "פארא", שפירושה "לצד", ומשם התואר "קלטוס", שפירושו "נקרא". מכאן שמשמעה הוא: "אדם שזומן לעזרת אחר". יתכן שהיא מתייחסת למתווך, לעוזר, ליועץ, למליץ (אדם המלמד זכות על הזולת) או אפילו לפרקליט. יוחנן הוא הסופר היחיד בברית החדשה שהשתמש במונח זה. מעניין לציין שהוא החיל אותו על ישוע בכבודו ובעצמו (יוח"א ב' 1).

במהלך שירותו על אדמות, המשיח היה היועץ, העוזר והמנחם של תלמידיו. לפיכך, מן הראוי שמי שיבוא אחריו כדי לייצג אותו ויקבל את אותו כינוי. רוח הקודש נשלחת מאת האב על פי בקשת הבן ובשמו של הבן (יוחנן י"ד 16, 26). רוח הקודש ממשיכה במלאכת המשיח בעולם הזה. התלמידים נהנים מנוכחותו של ישוע דרך רוח הקודש. ישוע הבטיח להם: "לא אֶעֱזֹב אֶתְכֶם יְתוּמִים; אָבוֹא אֲלֵיכֶם." (יוחנן י"ד 18). הוא לא דיבר על ביקור אקראי, שהרי תלמידיו שחשו כ"יתומים" בלעדיו, לא יפיקו מביקור כזה נחמה רבה. אדרבה, הוא הכריז על קשר קבוע של קרבה יתרה עימם: "אֵתֶם בִּי וְאֲנִי בְכֶם." (יוחנן י"ד 20). הדבר יתאפשר אך ורק בזכות רוח הקודש השוכנת בקרבם.

מובן שהמשיח בדמות בשר ודם לא יכול היה להיות בכל מקום בו זמנית. לעומת זאת, רוח הקודש שורה בכל מקום בעת ובעונה אחת. (תהל' קל"ז 7). דרך רוח הקודש, מושיענו זמין לכל בני האדם באשר הם, ואין שום מרחק פיזי המפריד בינם לבינו.

כיצד חוויתם את ממשותה של רוח הקודש? כיצד לא קל להבין איך היא פועלת בחיינו?

רוח הקודש היא אישיות

אלן ג'י. ווייט כתבה: "טבעה של רוח קודש הוא מסתורין. איש אינו יכול להסביר זאת, שכן ה' לא גילה זאת לאיש... בקשר לתעלומות כאלה, העמוקות מיני חקר, שתיקה שווה זהב." (The Acts of the Apostles, עמ' 52).

ועם זאת, אלן ווייט איששה את העובדה ש"רוח הקודש היא אישיות, שכן היא מעידה ברוחנו שאנו ילדי האלוהים... היא חייבת להיות גם הווייה אלוהית, אחרת היה נבצר ממנה לחקור את הרזים הכמוסים בלבו של האל." (אלן ג'י. ווייט, Evangelism, עמודים 616, 617). הכרזה זו מבוססת על הכתובים (רומ' ח' 16, קור' א' ב' 10, 11). לכן, על אף שאנו מוגבלים על ידי טבענו האנושי, דרך כתבי הקודש נוכל לדעת שרוח הקודש היא אישיות אלוהית. הדברים שישוע אמר על רוח הקודש מאששים את המסקנה הזו.

מהן חלק מן הפעולות שרוח הקודש עושה, אשר מראות לנו שהיא ישות בעלת אישיות? (ראו יוחנן י"ד 26, ט"ז 26, ט"ז 7-14).

ישוע ציין מספר פעולות של רוח הקודש, אשר מעידות על היותה הווייה בעלת אישיות. רק ישות בעלת אישיות יכולה להיטיב ללמדנו ולהזכירנו את כל הדברים שהמשיח אמר ולימד (יוחנן י"ד 26). רק ישות בעלת אישיות יכולה להיטיב להעיד על ישוע, (יוחנן ט"ז 26), להרשיע את העולם, (יוחנן ט"ז 8), להדריך אותנו אל האמת, ובנוסף, לשמוע ולדבר (יוחנן ט"ז 13). לאור תורת ישוע, מחברי הברית החדשה הבהירו מפורשות כי רוח הקודש היא בעלת מאפיינים חיוניים של אדם בעל אישיות: רצון (קור' א' י"ב 11), תבונה (מה"ש ט"ז 28, רומ' ח' 27), ורגש (רומ' ט"ז 30, אפס' ד' 30).

משום שרוח הקודש היא הווייה אלוהית, עלינו להיכנע בענווה לרצונה ולהדרכתה. עלינו להזמין אותה לשכון בלבנו (רומ' ח' 9), לחולל שינוי בחיינו (טיטוס ג' 5), ולהניב את פרי הרוח באופיינו (גלט' ה' 22, 23). אנו חסרי אונים לחלוטין; רק דרך גבורתה הפועלת בנו נוכל להפוך להיות האדם שהובטח לנו שנהיה בזכות ישוע.

רוח הקודש היא מתנה; וכמו רוב המתנות ניתן לסרב לקבלה. כיצד תוודאו מדי יום שאינכם מתעלמים ממה שרוח הקודש מנסה לחולל בחייכם?

רוח הקודש היא הוויה אלוהית

כשישוע הציג את רוח הקודש בפני תלמידיו, הוא כינה אותו "מְנַחֵם אַחֵר" (יוחנן י"ד 16). המילה היוונית ל"אחר" היא allos, שפירושה "אחר מאותו סוג", בניגוד למילה heteros, שפירושה "אחר מסוג אחר או מאיכות אחרת." הדמיון בטבעם של האב והבן, שמלכד ומאחד אותם, נחשף בקשר בין הבן ורוח הקודש.

ישוע אמר שרוח הקודש "אֶת הַבָּאוֹת יוֹדִיעַ לָכֶם" (יוחנן ט"ז 13). רק ישות אלוהית מסוגלת להכריז את העתיד. (ישע' מ"ו 9, 10).

אלוהותה של רוח הקודש מאוששת גם דרך תפקידה במתן השראה למחברי כתבי הקודש, תפקיד שישוע הבהיר ואישש. לדבריו, "דָּוֶד עֲצָמוֹ אָמַר בְּהִשָּׁרָאֵת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ" (מרק' י"ב 36) את הדברים שתועדו בפסוק א' במזמור ק' בתהילים.

בימיו עלי אדמות, ישוע חי תמיד תחת הנחייתה של רוח הקודש. לאחר שנמשח ברוח בשעת טבילתו (מתי ג' 16, 17), "הָרוּחַ הוֹבִילָה אוֹתוֹ בְּמִדְבָּר" (לוקס ד' 1). לאחר שגבר על השטן שניסה לפתות אותו, הוא "חָזַר בְּגִבּוֹרֵת הָרוּחַ אֶל הַגִּלְלִיל" כדי להתחיל בשירותו (לוקס ד' 14). הניסים שהוא חולל בוצעו דרך רוח הקודש (מתי י"ב 28). העובדה שבן האלוהים הסתמך על רוח הקודש היא הוכחה נוספת לטיבו האלוהי של רוח הקודש, שכן קשה לדמיין את בן האלוהים מסתמך על דבר מה שאינו אלוהי.

ראיה נוספת לאלוהותה של רוח הקודש עולה מהתייחסויות שונות בכתבי הקודש שעל פיהן שלוש ההוויות – האב, הבן ורוח הקודש – זהות. לפיכך, ישוע הטיל על שליחיו את המשימה להטביל תלמידים חדשים "לְשֵׁם הָאָב וְהַבֶּן וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ" (מתי כ"ח 19).

**כיצד תורמים הפסוקים הבאים להבנתנו את אלוהותה של רוח הקודש?
(ראו מתי י"ב 31, 32).**

ההשוואה שישוע מציג כאן בין גידוף בן האדם, חטא בר סליחה, לבין גידוף רוח הקודש, חטא שאינו בר סליחה, מעידה כי רוח הקודש אינה ישות רגילה. חילול השם מהווה חטא נגד אלוהים. מכאן אנו מסיקים שרוח הקודש היא אחת משלוש ההוויות באלוהות. על אף שנכתב רבות על "החטא הבלתי נסלח", ההקשר המידי של הכתוב עוסק באנשים אשר הקשו את ליבם כלפי רוח הקודש, המסרבים לקבל את תפקידה בתוכנית הגאולה ומייחסים את פועלה לשטן!

פועלה של רוח הקודש

כאמור, לרוח הקודש יש תפקיד חשוב בחייו של המשיח שלבש בשר ודם, ובחיבור כתבי הקודש דרך הענקת השראה למחבריהם. עתה נתמקד בדברים שישוע לימד על פועלה של רוח הקודש למען גאולתנו.

3

איזו מלאכה חיונית מבצעת רוח הקודש כדי להכין אותנו לקראת קבלת המושיע באמונה? (ראו יוחנן ט"ז 8).

מי היה נוטל תרופה אלמלא ידע שהוא חולה? באותה מטבע, איננו יכולים להיושע, אלא אם כן אנחנו מכירים ומוזדים בהיותנו חוטאים. רוח הקודש מוכיחה אותנו בעדינות אך בהתמדה, ומשכנעת אותנו בכך שחטאנו, ולפיכך אנו אשמים ונתונים תחת משפטו הצודק של ה'. רוח הקודש מדריכה אותנו אל המשיח, ומעידה עליו בפנינו בתור המושיע היחיד שבכוחו לגאול אותנו. (יוחנן ט"ו 26). מכיוון שישוע הוא האמת (יוחנן י"ד 6), כשרוח הקודש מובילה אותנו אליו, היא מובילה אותנו "אֶל כָּל הָאֱמֶת" (יוחנן ט"ז 13). היא אינה מסוגלת לנהוג אחרת, אחרי הכול, היא עצמה מכונה "רוח הָאֱמֶת" (יוחנן י"ד 17). ברגע שאנו מוזדים בחטאינו (וכמובן מתחרטים עליהם), ומודרכים אל ישוע ואל האמת שלו, אנו מוכנים לפועלה הכביר של רוח הקודש בקרבנו.

מדוע חיוני כל כך "להיוולד מן הרוח"? (ראו יוחנן ג' 5-8)

אנשים שניסו לתקן את חייהם או לחזור למוטב בכוחות עצמם יודעים היטב עד כמה מאמציהם הם חסרי תועלת. ללא התערבות אלוהית, אין בכוחנו לשנות את חייו החוטאים והמדורדרים ולהפוך לבריה חדשה. חוטא יוכל לחוות תחייה והתחדשות מוסרית אך ורק דרך כוח היצירה של רוח הקודש. אנו נושעים "עַל יְדֵי רְחִיצַת הַלְדָה הַחֲדָשָׁה וְהַתְחַדְשׁוֹת בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ" (טיטוס ג' 5). פועלה של רוח הקודש בלב החוטא אינו תיקון או שיפור אורח חייו הישן, אלא שינוי טבעו החוטא ובריאה של חיים חדשים בקרבו. תוצאותיו של נס כזה גלויות לעין ומעניקות ראייה ניצחת לטובת הבשורה.

פועלה של רוח הקודש בקרבנו אינו הכרחי אך ורק בראשית חייו המשיחיים; אנו זקוקים לרוח הקודש בקביעות. כדי לסייע בצמיחתנו הרוחנית, רוח הקודש מלמדת אותנו ומזכירה לנו את כל הדברים שישוע לימד (יוחנן י"ד 26). אם נאפשר לה, היא תשכון בנו לנצח ותשמש בתפקיד העוזר, המנחם והיועץ שלנו (יוחנן י"ד 16).

קשה להיפטר מהרגלים רעים, נכון? וגם כשאנו סוף סוף נפטרים מהם, אנו עלולים ברגע של חולשה או אי עמידה על המשמר להניח להם להשתלט עלינו שוב. מה אמורים חולשותינו ויצר הרע הטבוע בנו ללמדנו על הצורך המתמיד שלנו בכניעה לרוח הקודש?

מלאים ברוח הקודש

אין ספק שחשוב לדעת מיהי רוח הקודש. אך ידע זה יהיה חסר תועלת אלמלא יוביל אותנו לפתוח את עצמנו לרוח הקודש כדי להתמלא בה. ישוע הבהיר מפורשות שאם לא נזמין מדי יום את רוח הקודש לשכון בנו, ישנה רוח אחרת הלהוטה לחדור לחיינו הריקניים ולחולל אסון רוחני (מתי י"ב 43-45). ישוע עצמו נמלא ברוח הקודש, ככתוב: "בְּהִיּוֹתוֹ מְלֵא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ..." (לוקס ד' 1). "מדי יום הוא זכה לטבילה חדשה ברוח הקודש." (אלן ג'י. ווייט, Christ's Object Lessons, עמ' 139).

מה נלמד מפרק י"א פסוקים 9-13 בבשורת לוקס על הדרך שבה נוכל לקבל את רוח הקודש? מה נסיק מפסוקים אלה על נכונותו הרבה של אבינו שבשמיים להעניק לנו את רוח קודשו?

בשעת הסעודה האחרונה, ישוע הבטיח לתלמידיו לשלוח אליהם את רוח הקודש. הוא הדגיש שהרוח תשמש בעבורם מנחם ומורה כדי לענות על צורכיהם באותם ימים. ואולם, לאחר תחיית המשיח, הנסיבות השתנו והתלמידים התמודדו עם אתגרים חדשים.

מה עמד בלב ליבה של הבטחת ישוע לשלוח את רוח הקודש לאחר תחייתו? (ראו מה"ש א' 4-8).

פסוק 5 בפרק א' במעשי השליחים הוא התיעוד היחיד של דברי ישוע על טבילה ברוח. ישוע הבטיח לתלמידיו: "אַתֶּם תִּטְבְּלוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ בְּעוֹד יָמִים לֹא רַבִּים." יוחנן המטביל בישר על טבילה מיוחדת זו (מתי ג' 11, יוחנן א' 33), אך היא עוכבה עד עליית המשיח השמימה. מה משמעה של טבילה ברוח הקודש?

ישוע הבהיר זאת במעשי השליחים א' 8 בעזרת ביטוי דומה: "אתם תטבלו ברוח הקודש (מה"ש א' 5), בְּבֹא עֲלֵיכֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ" (מה"ש א' 8). טבילה פירושה שיקוע כל הגוף בדבר מה, בדרך כלל במים. טבילה כוללת את האדם כולו. טבילה ברוח הקודש משמעה להיות נתון לחלוטין תחת השפעתה של רוח הקודש; להתמלא ברוח הקודש (אפס' ה' 18). זו אינה חוויה חד פעמית הנחווה "אחת ולתמיד", אלא חוויה שיש לחוות מחדש שוב ושוב.

אם ישאלו אתכם אם "נמלאתם ברוח הקודש", מה תשיבו? מדוע?

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, Testimonies for the Church, כרך 8, את הפרק "The Power Promised", עמ' 23-19, ובספרה, The Acts of the Apostles, את הפרק "The Gift of the Spirit", עמ' 56-47.

"בכל הזמנים, בכל המקומות, בכל המכאובים ובכל הצרות, כאשר התמונה נראית קודרת, הסיכויים קלושים והעתיד מעורפל ומבלבל, ואנו חשים חסרי אונים ובודדים, המנחם, הוא רוח הקודש, יישלח אלינו כמענה לתפילת האמונה שלנו. נסיבות עלולות להפריד אותנו מחברינו עלי אדמות; אך שום סיבות ושום מרחק לא יוכלו להפרידנו מן המנחם השמימי. באשר אנו נמצאים ובאשר נלך, הוא ניצב תמיד לימיננו כדי לתמוך בנו, לחזקנו, לקיימנו, לשמור עלינו ולעודדנו." (אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, עמודים 669, 670).

"רוח הקודש היתה המתנה הנעלה ביותר שהוא [ישוע] יכול היה להפציר באב שבשמיים לתת לחסידיו כדי לרומם אותם. רוח הקודש נועדה לשמש גורם שיפיח רוח חדשה וחיים חדשים במאמין. ללא קורבן התמורה של המשיח לא היה ברוח הקודש שום תועלת. כוח הרשע התחזק במהלך הדורות, ונכונותם של בני האדם ליפול בשבי שטני זה ולהיכנע לרוע היתה מדהימה. ניתן לעמוד בפני החטא ולגבור עליו אך ורק דרך כוחה הכביר של ההויה השלישית באלוהות, היא רוח הקודש, אשר תבוא אלינו לא בכוח מוגבל, אלא במלוא גבורת האלוהים. רוח הקודש היא זו שעושה את כל מה שמושיע העולם חולל בעברנו לאפקטיבי." (אלן ג'י. ווייט, שם, עמ' 671).

שאלות לדיון:

1. בהתחשב בנטייתו של האדם לרומם את עצמו, אילו לקחים נפיק מן הדרך הצנועה, הענווה והכפופה למרות, שבה רוח הקודש פועלת?
- בשיחה עם נקדימון, ישוע השווה את רוח הקודש לרוח. אילו לקחים רוחניים נפיק מהשוואה זו?
2. ישנם אנשים הטוענים שהראיה ל"התמלאות ברוח" היא היכולת "לדבר בלשונות". כיצד עלינו להגיב על טענה זו?
3. אנו נוטים לחשוב שרוח הקודש פועל בקרבנו באופן אישי, כלומר אחד על אחד. וזה כמובן נכון. אך בעת ובעונה אחת, כיצד נחווה כגוף אחד את ממשות נוכחותו בקרב הקהילה?

גאולה

4

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: לוקס י"ח 14-9; יוחנן ו' 44; לוקס ט"ו 3-10; מתי כ' 28; יוחנן ח' 34-36; יוחנן ו' 35, 47-51.

פסוק לשינון: "כִּי כֹה אָהַב אֱלֹהִים אֶת הָעוֹלָם עַד כִּי נָתַן אֶת בְּנוֹ יְחִידוֹ לְמַעַן לֹא יָאֲבֵד כָּל הַמֵּצֵאִין בּוֹ, אֲלָא יִנְחַל חַיֵּי עוֹלָם." (יוחנן ג' 16).

נהוג לומר ש"המוות הוא חלק מהחיים." אך מובן שזוהי טעות. למעשה, המוות הוא שלילת החיים, לא חלק מהחיים. ואולם, משום שאנו רגילים כל כך למוות, אנו רואים בו בטעות את ההפך ממה שהוא באמת. תהיה אשר תהיה הדרך בה אנו מפרשים את המוות, הנקודה ברורה: ללא עזרת שמיים, מוות נצחי יהיה נחלת כולנו.

למרבה המזל, זכינו בעזרת השמיים. אלוהים באהבתו הנצחית מציע לנו גאולה דרך המשיח. כשמלאך ה' בישר על הולדת המשיח, הוא קרא לו "ישוע" (מהמילה ישועה), "כי הוא יוֹשִׁיעַ אֶת עַמּוֹ מִחַטָּאתֵיהֶם" (מתי א' 21).

השבוע נתעמק בפועל הגאולה של ישוע. ראשית נתמקד בתשתית גאולתנו, ומאוחר יותר בתוצאותיה.

כתבי הקודש מבהירים חד משמעות: לפנינו שתי בחירות בלבד בנוגע לחטאינו: או שנישא בעונש על חטאינו ונתייסר לנצח באגם אש, או שנקבל באמונה את קורבן התמורה של המשיח, אשר נשא על הצלב בעונש על חטאינו, ונזכה בחיי נצח. כאשר נלמד על מתנה נדיבה זו שקיבלנו בחסד ה' דרך המשיח, הבה נחדש בענווה את אמונתנו בישוע כמושיענו האישי.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-26 ביולי.

גאולה היא מתת מאלוהים

ביוחן ג' 16 מופיעים שני פעלים המתארים את פועלו של ה' בעבור גאולתנו. מהי הזיקה בין שני פעלים אלה? מה הם חושפים בפנינו על מקורה של הגאולה?

הפועל לאהוב, במיוחד בדרך השטחית והרדודה שבה נהוג להשתמש בו כיום, אינו הולם כדי להביע את עומק דאגתו הכנה ואהבתו העזה של ה' אלינו, שהובעו בפועל היווני "אגפאו" ("לאהוב"). בברית החדשה, מונח זה ושם העצם שנגזר ממנו, "אהבה", חושפים את אהבתו העמוקה והמתמדת של אלוהים כלפי ברואיו, שאינם ראויים כלל לאהבה זו. אהבה היא המעלה הבולטת ביותר באופיו של אלוהים. הוא לא רק אוהב אותנו, אלא הוא הוא אהבה (יוח"א ד' 8). אהבתו של אלוהים אינה דחף רגעי המבוסס על רגשותיו או העדפותיו. אהבתו אינה בררנית, ואינה תלויה במעשינו. אלוהים אוהב את העולם, כלומר, את האנושות כולה, את כל בני האדם, כולל את אלה שאינם אוהבים אותו.

אהבת אמת ניכרת במעשים. לפעמים אנחנו אומרים שאנחנו אוהבים מישהו, בזמן שמעשינו מעידים על ההפך הגמור (יוח"א ג' 17, 18). אך אלוהים לעולם אינו נוהג כך. אהבתו משתקפת במעשיו. מתוך אהבתו, הוא נתן את בנו יחידו למען גאולתנו. בעשותו זאת, הוא נתן לנו את כל מה שיש לו, את כל כולו.

קיראו את לוקס י"ח 9-14. מה נלמד מסיפור זה על האופן שבו עלינו להתייחס לה' ולחסדו?

כולנו קראנו את המשל על הפרוש והמוכס פעמים רבות על כך, שאיננו מופתעים מפסק הדין שחרף ישוע: "אומר אני לכם, האיש הזה [המוכס] ירד אל ביתו נצדק יותר מהאיש ההוא." (לוקס י"ח 14). אבל האנשים ששמעו את ישוע מכריזו זאת ודאי הופתעו. האם זו לא היתה הכרעה לא צודקת?

נכון, המוכס לא היה ראוי לה. זוהי בדיוק דרכה של הגאולה. הגאולה היא מתת מאלוהים. מתנות לא ניתן להרוויח; פשוט מקבלים אותן. אין ביכולתנו לרכוש גאולה; אנו יכולים רק לקבל את מתת הגאולה. על אף שישוע לא השתמש במונח חסד, הוא הבהיר שגאולה היא מתת חסד, וחסד ניתן למי שאינו ראוי לו.

אילו נתן לכם ה' את מה שמגיע לכם, מה הייתם מקבלים? מדוע?

גאולה: יוזמת ה'

בקוראנו את הבשורות, אנו מגלים שאנו חבים את גאולתנו לאלוהים. ישוע לא בא לעולם מפני שהזמנו אותו, אלא מפני שאבינו שבשמיים שלח אותו אלינו מתוך אהבתו העזה. יוזמה זו של אבינו שבשמיים אושישה בדברי המשיח, אשר שב ואמר: "הוא שָׁלַח אוֹתִי" או: "הָאֵב אֶשְׁר שְׁלַחְנִי". (קיראו יוחנן ז' 28, ח' 29, י"ב 49).

על פי יוחנן ו' 44, מה עוד עושה אבינו שבשמיים למען גאולתנו?

על אף העובדה שהיינו חוטאים ולא אהבנו את אלוהים, אלוהים אהב אותנו וסיפק לנו את הדרך למחילת חטאינו – ישוע המשיח, בן האלוהים (יוח"א ד' 10). אהבה מופלאה זו היא הדבר שמושך אותנו אליו.

אבינו שבשמיים אינו היחיד שמעורב בגאולתנו, גם לבן האלוהים יש תפקיד פעיל בגאולתנו. הוא בא לעולם עם משימה ברורה. ככתוב: "כִּן הָאֵדָם בָּא לְבַקֵּשׁ אֶת הָאוֹבֵד וְלְהוֹשִׁיעוֹ" (לוקס י"ט 10). בכל פעם שאנו הוגים בעלייתו של ישוע השמימה, הוא מקרבנו אליו (יוחנן י"ב 32).

עד כמה מוכן ה' להרחיק לכת במאמציו להושיענו? (ראו לוקס ט"ז 10-3).

משל "השה האובד" ומשל "המטבע שאבד" מעידים על כך שאלוהים אינו ממתין באפס מעשה עד שנבוא אליו, אלא מחפש אחרינו במרץ. אלוהים מחפש אותנו. לא משנה אם סרנו מדרך הישר, אם נקלענו לצרה בארץ רחוקה, או אפילו אם אנחנו חשים אבודים; אלוהים יחפש אחרינו ללא ליאות עד שימצא אותנו.

"ברגע שהכבשה סוטה מן הדרך והולכת לאיבוד, הרועה נמלא צער וחרדה. הוא שב ומונה את צאן מרעייתו. כשהוא בטוח שאחת הכבשים אבדה, הוא לא נם ולא ישן. הוא עוזב את תשעים ותשעה הכבשים במכלאה, ויוצא לחפש אחר הכבשה האבודה. ככל שהלילה אפל וסוער יותר, ככל שהדרך מסוכנת יותר, כך גדלה חרדתו של הרועה לגורל כבשתו האבודה, וחיפושו הופך רציני וקדחתני יותר. הוא עושה כל מאמץ כדי למצוא את הכבשה האובדת.

"איזו הקלה ממלאת את ליבו כאשר הוא שומע במרחק פעייה קלושה ראשונה. הוא מעפיל בעקבות הקול אל פסגות ההרים התלולים ביותר, ואז צועד במהירות אל קצה הצוק התלול, תוך סיכון חייו שלו. הוא ממשיך בחיפושיו בזמן שהפעייה הולכת ונחלשת ומאותתת לו שהכבשה גוססת. לבסוף מאמציו נושאים פרי: הכבשה האובדת נמצאת." (אלן ג'. וייט, Christ's Object, Lessons, עמ' 188).

המות הנדרש

יוחנן המטביל תיאר את ישוע בתור "שֵׁה הָאֱלֹהִים הַנוֹשֵׂא חַטָּאת הָעוֹלָם." (יוחנן א' 29). דימוי זה היה קל להבנה בעיני בני ישראל שהכירו את תורת הקורבנות ואת תולדות האמונה על פי התנ"ך. אברהם הביע את אמונתו כשאמר ליצחק: "אֱלֹהִים יִרְאֶה לּוֹ הַשָּׂה לְעֵלָה, בְּנִי"; ואכן, ה' סיפק להם שה שימש קורבן במקומו של יצחק (בראשית כ"ב 8, 13). במצרים, בני ישראל שחטו שה כסמל לשחרור משעבוד לחטא בידי ה'. (שמות י"ב 1-13). בשלב מאוחר יותר, כשעבודת ה' כוננה במקדש, הכוהנים נדרשו להקריב על המזבח מדי יום שני כבשים: אחד בבוקר ואחד בין הערביים (שמות כ"ט 38, 39). כל הקורבנות הללו היוו סמל למשיח המממש ובא, אשר "יהוה הפגיע בו את עֶוֹן כְּלָנוּ" (ישעיהו נ"ג 6, 7). לפיכך, דרך הצגת ישוע בתור "שֵׁה הָאֱלֹהִים הַנוֹשֵׂא חַטָּאת הָעוֹלָם" (יוחנן א' 29), יוחנן המטביל חשף את טיבו של מות המשיח כקורבן תמורה אשר מכפר על חטאינו.

במהלך שירותו הארצי, ישוע שבודיבר עלמותו הממשמש ובא, על אף שתלמידיה התקשורו להבין מדוע היה עליו למות. (מתי ט"ז 22). ישוע חשף בפניהם בהדרגה את התכלית הכבירה של מותו.

באילו דוגמאות השתמש ישוע כדי להמחיש את מותו כקורבן תמורה בעבורנו? (ראו מתי כ' 28, יוחנן י' 11).

"אִין אֶהְיֶה גְדוֹלָה מֵאֶהְבְּתוּ שֶׁל הַנּוֹתָן אֶת נַפְשׁוֹ בְּעַד יְדִידוֹ" (יוחנן ט"ו 13); הדבר נכון גם אם התלמידים לא הבינו או סירבו לקבל את הקורבן הזה. ישוע שפך את דמו על הצלב "בְּעַד רְבִים לְסִלְיַת חַטָּאִים" (מתי כ"ו 28).

חשוב שנגשים לב לכך שישוע הקריב את חייו ומת מרצונו החופשי. כשם שהאב נתן את בנו יחידו, כך הבן מסר את חייו לשם גאולת האנושות. איש לא הכריח אותו לעשות זאת. (יוחנן י' 17, 18). ישוע הכריז: "אֲנִי נוֹתֵן אֶת נַפְשִׁי וְאֶקַח אוֹתָהּ שׁוּב. אִישׁ לֹא נִטַל אוֹתָהּ מִמֶּנִּי, אֶלָּא שְׂאֲנִי נוֹתֵן אוֹתָהּ מִעֲצָמִי" (יוחנן י' 17, 18).

אפילו קִיפָא, שעמד בראש המזימה להמית את ישוע, הכיר בעל כורחו במותו של ישוע כקורבן תמורה.

הגו בכפיות התודה הרבה של בני האדם כלפי אלוהים, שהעניק לנו ברכות וזכויות רבות כל כך דרך המשיח. כיצד נוודא שלא ניפול למלכודת זו? מזוע קל כל כך להיות כפוי תודה, במיוחד כאשר אנו מתמודדים עם משברים וקשיים?

חופשיים מן החטא

ללא המשיח, היינו משועבדים לחטא, עבדים ליצר הרע שלנו. ללא המשיח, היינו חיים חיי אנוכיות ועושים הכול לפי רצוננו, במקום לחיות לתהילת ה'. התוצאה הבלתי נמנעת של שעבוד רוחני כזה היא מוות, שכן העונש על החטא הוא מוות.

ואולם, ישוע בא "לְקַרְא לְשִׁבְיִים דְּרוּר... לְשַׁלַּח רְצוּצִים חֲפָשִׁים" (לוקס ד' 18). שבויים אלה אינם אסיריו של השטן, אלא הם שבויים רוחנית בידיו (ראו מרק' ה' 1-20, לוקס ח' 1, 2). ישוע לא שיחרר את יוחנן המטביל מכלא הורדוס, אך הוא שיחרר את האנשים שהיו כבולים בכבלי חיייהם החוטאים, וגאל אותם מן העול הכבד של תחושת האשם שלהם ומהרשעתם הנצחית.

איזו הבטחה כבירה טמונה בפסוקים הבאים? (ראו יוחנן ח' 34-36).

ישוע הכריז: "עוֹשֵׂה חֲטָא עֶבֶד הוּא לְחֲטָא... אִם הֵבֵן מְשַׁחֵר אֶתְכֶם, בְּאִמַּת בְּנֵי חוּרִין תִּהְיוּ". השימוש במילה "באמת" בפסוק 36 מעיד על כך שקיימת גם חירות מסולפת, חירות מדומה שלמעשה כובלת את בני האדם למרי מתמשך נגד ה'. מאזיניו של ישוע שמו את מבטחם באברהם אבי האומה בתור התקווה לחירות שינחלו. אנחנו נתונים בסכנה דומה. האויב רוצה שנסתמך על כל דבר למען גאולתנו, לדוגמה, הידע שלנו, התורות שאנו דוגלים בהן, חסידותנו או שירותנו המסור לה – כל דבר זולת המשיח. אך אין בכוחו של דבר מה מכל הדברים הללו, חשוב ככל שיהיה, לשחרר אותנו מן החטא ועונשו. הגואל האמיתי היחיד הוא בן האלוהים, שהיה חף מחטא ומעולם לא השתעבד לחטא.

ישוע שש למחול על חטאינו. כשארבעה גברים הביאו אליו איש משותק, הוא ידע שחוליו של האיש נבע מחיי הפריצות שניהל, אך הוא גם ידע שהוא חזר בתשובה. בעיני המתחננות, ה' ראה את כמיהת ליבו למחילה ואת אמונתו בישוע כגואלו היחיד. ואז, ישוע אמר לו ברוך: "בְּנֵי, נְסַלְחוּ לָךְ חֲטָאֶיךָ." (מרקוס ב' 5). היו אלה המילים המתוקות ביותר שהאיש שמע מעודו. הייאוש שרביץ על ליבו התפוגג, ושלוות המחילה גדשה את רוחו. במשיח הוא מצא מרפא רוחני וגופני כאחד.

בביתו של שמעון הפרוש, אישה חוטאת רחצה את רגלי ישוע בדמעותיה, ומשחה אותן בשמן מבושם (לוקס ז' 37, 38). כשישוע הבחין במורת רוחו של הפרוש על מעשיה, הוא אמר לו: "עַל כֵּן אֹמֵר אֲנִי לָךְ: נְסַלְחוּ לָהּ חֲטָאֶיהָ הַרְבֵּים..." (לוקס ז' 47). ואז ישוע אמר לאישה: "נְסַלְחוּ לָךְ חֲטָאֶיךָ!" (לוקס ז' 48).

"נְסַלְחוּ לָךְ חֲטָאֶיךָ"; "נְסַלְחוּ לָךְ חֲטָאֶיךָ" מדוע אלה הן המילים הטובות ביותר שנשמע
אִי פִּעַמָּ?

המשיח מעניק לנו חיי נצח

בעטיים של חטאינו, אנו ראויים לעונש מוות. אך המשיח נטל את מקומו על הצלב ונשא בעונש המוות במקומו. אלמלא עשה זאת, המוות היה מנת חלקנו. ישוע שהיה חף מחטא, לקח על עצמו את אשמתנו ונשא בעונשנו כדי שאנו, החוטאים, ניחשב חפים מחטא. בזכותו, במקום לאבוד לנצח, אנו נוחלים חיי נצח. ביוחנן ג' 15 מופיעה ההבטחה המדהימה הבאה: "למען יקיי חיי עולם לכל המאמין בי." היא ניתנה שוב בסוף פסוק 16.

ישנם אנשים הסבורים שאפילו לאחר שקיבלנו את המשיח כמושיענו, ההבטחה לחיי נצח תתגשם בעבורנו רק אחרי ביאת המשיח השנייה. ואולם, הבטחת הגאולה מופיעה בזמן הווה: "המאמין בן יש לו חיי עולם" (יוחנן ג' 36). כל מי שמאמין בישוע המשיח נוחל "חיי עולם" כאן ועכשיו, "ואינו בא במשפט" ביום הדין הסופי, שכן הוא "עבר ממות לחיים" (יוחנן ה' 24). מכאן, שגם אם מתנו ואנו שרויים בשינה בזמן שאנו טמונים בקברנו, מנוחה זמנית זו אינה גורעת מממשות חיי הנצח שנחלנו.

כשישוע הפך למושיענו, חיינו קיבלו משמעות חדשה; עתה אנחנו יכולים ליהנות מקיום עשיר ומלא יותר. ישוע הכריז: "אני באתי כדי שיהיו להם חיים ובלשפוע..." (יוחנן י' 10). במקום הנאות העולם החולפות, הממלאות את חיינו בלי להעניק לנו סיפוק אמיתי, ישוע מציע לנו אורח חיים שונה לחלוטין, וחיינו החדשים בו מעניקים לנו סיפוק בלתי נדלה. חיים חדשים שופעים אלה כוללים את כל ישותנו. ישוע חולל אינספור נסים כדי להחזיר חולים רבים לאיתנם. אך בעיקר, הוא רצה להעניק להם חיים רוחניים חדשים, נקיים מחטא וגדושים באמונה בו ובוודאות בגאולה.

**באיזה דימוי השתמש ישוע כדי להביע את תוצאות קבלתנו אותו כמושיע?
מהי משמעות הדבר בחיינו היומיומיים? (ראו יוחנן ו' 36, 47-51).**

הגו לעומק ברעיון של חיי נצח. לא מדובר אך ורק בקיום נצחי, אלא בעיקר בקיום מבורך ומספק, בחיים מאושרים, בהתענגות על חברת ה' ואהבתו בארץ החדשה שהוא יברא. על אף שאנחנו עדיין חיים בעולם הזה, כיצד נתחיל ליהנות, אפילו באופן חלקי, מן המשמעות של חיי הנצח שנחלנו?

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'יי. ווייט, *Steps to Christ*, את הפרק "The Sinner's Need of Christ", עמודים 17-22, ובספרה *Selected Messages*, כרך 1, את הפרק "The Subject Presented in 1883", עמודים 350-354.

"כשאנו נושאים את מבטנו אל המושיע הצלוב, אנו מבינים לאשורן את חשיבות ומשמעות הקורבן שהקריב למעננו הוד מלכותו האלוהי. תוכנית הגאולה נפרשת לפנינו במלוא הדרה וכבודה, והמחשבה על הצלב בגולגולתא מעוררת בלבנו רגשות עזים ונעלים. או אז, הלל לה' ולשה האלוהים יפרצו מלבנו ומשפתותינו; שכן גאוה, אהבה עצמית וסגידה עצמית לא יוכלו לשגשג בנשמה שתמונות הצלב רעננות בזיכרונה.

"מי שחווה באהבת המושיע, שאין לה אחר ורע, יחוש התרוממות רוח ויהגה בדברים נשגבים שברומו של עולם; לבו יטוהר ואופיו ישתנה לעד. הוא יצעד קדימה כדי לשמש אור לעולם ולשקף במידת מה את האהבה המסתורית הזו. ככל שנהגה בצלב המשיח, כך נאמץ את שפתו של שאול השליח שאמר: 'וְאֲנִי חָלִילָה לִי מִהַתְהַלֵּל בְּלֵיתִי אִם בְּצֵלַב אֲדוֹנָי יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, שְׂבָאֵמְצָעוֹתוֹ הָעוֹלָם צָלוֹב לִי וְאֲנִי צָלוֹב לְעוֹלָם; [גלט' ו' 14]" (אלן ג'יי. ווייט, *The Desire of Ages*, עמ' 661).

שאלות לדין:

- 1 גאולה היא מתת, כלומר, היא ניתנת חנים אין כסף. בעת ובעונה אחת, האם אין לה מחיר? מהו מחיר קבלתה, ומדוע, יהיה המחיר אשר יהיה, היא שווה הרבה יותר?
- 2 בשיעור ביום ב' קראנו פסוקים שהראו כי גאולה נבעה מיוזמת ה'. אלוהים עושה כל מאמץ כדי להושיענו. ועם זאת, ישוע אף אמר שעלינו לחפש אחר מלכות ה' וצדקתו (מתי ו' 33). הוא האיץ בנו: "הִתְאַמְצוּ לְהַכִּיֵּס דֶּרֶךְ הַפֶּתַח הַצָּר" (לוקס י"ג 24). מדבריו אלה משתמע שעלינו לחפש אחר גאולתנו. כיצד נסביר זאת?
- 3 כיצד חושף מות המשיח על הצלב את הצדק של ה'? כיצד הוא חושף גם את חסדו ורחמיו?
- 4 אילו יכולנו לפעול כדי לסלול את דרכנו לחיי נצח, דרך מאמצינו ומעשינו הטובים, ואפילו דרך שמירת מצוות, מה היה אומר הדבר על חומרת החטא? אדרבה, הגו בחומרתו הרבה של החטא, שרק מותו של ישוע יכול היה לכפר עליו.
- 5 ישנם יהודים דתיים הרואים בשבת טעימה מחיי עולם הבא. כיצד רעיון זה בדבר חיי הנצח שסומלו מלכתחילה ביום השבת, הוא הגיוני?

כיצד להיוושע

שבת אחר הצהריים

5

קראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: לוקס ה' 27-32; י"ג 5-1; מתי כ"ב 14-2; זכריה ג' 1-5; יוחנן ח' 30, 31; לוקס י"ד 25-27.

פסוק לשינון: "וְכִמּוֹ שֶׁהִגִּיבָה מֹשֶׁה אֶת הַנַּחֲשׁ בַּמִּדְבָּר, כִּף צָרִיף שְׂיִוְרֵם בֶּן הָאָדָם לְמַעַן יִהְיֶה חַי עִוְלָם לְכָל הַמֵּאֲמִיץ בּוֹ." (יוחנן ג' 14, 15).

כאשר בני ישראל ננשכו על ידי נחשים ארסיים במדבר, אלוהים הורה למשה להכין נחש נחושת ולהרימו על נס כדי שכל מי שננשך בידי נחש יביט בו וינצל. אילו תכונות ריפוי עשויות להימצא בנחש נחושת? אפס. ריפוי בא אך ורק מיד ה'. ואולם, בכך שבני ישראל נשאו את מבטם אל נחש הנחושת, הם הפגינו את אמונתם בה' בתור תקוותם היחידה לחיים ולגאולה.

ה' ביקש ללמדם לקח רוחני. הוא שינה את סמל המוות לסמל של חיים. נחש הנחושת היווה סמל למשיח, אשר נשא את חטאינו על הצלב כדי להושיענו. ביכולתנו לשאת באמונה את מבטנו אל המשיח שהורם על נס הצלב, ולמצוא מזור מנשיכתו הקטלנית של הנחש הקדמון – השטן. אלמלא המשיח, גזר הדין שלנו היה מוות נצחי. כולנו היינו מתים בחטאינו. דבר ה' מכריז מפורשות את העובדה הברורה והכואבת הבאה: כבני אנוש, כולנו חוטאים הזקוקים לחסד. חסד זה מוצע לנו בישוע המשיח.

השבוע נתעמק בתורת ישוע על הצעדים הפשוטים הנחוצים כדי לנחול גאולה.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-2 באוגוסט.

זהו את הצורך שלכם

קיראו את לוקס ה' 27-32. כיצד תדעו לאיזו קבוצה אתם משתייכים?

5

אנשים רבים בריאים בגופם ואינם "צְרִיכִים לְרוֹפֵא". ואולם, מי מאיתנו בריא רוחנית? מכל בני האדם "אין עֲשֵׂה טוֹב – אֵין גַּם אֶחָד" (תהלה' י"ד 3). איש אינו צדיק בזכות עצמו. (רומ' ג' 10). לכן, כשישוע אמר: "לֹא בְּאֵתִי לְקַרְא אֶת הַצְּדִיקִים לְתִשְׁבֹּחַהּ" (לוקס ה' 32), הוא התייחס לפרושים שהחשיבו את עצמם צדיקים, על אף שלא היו כאלה. לרוע המזל, למרות שהם האמינו שהם צדיקים בעיני ה', זה לא היה המצב. הם סברו כך שכן הם לקו בעיוורון רוחני (יוחנן ט' 40, 41). לפיכך, הצעד הראשון לקבלת מזור לחטא הוא להכיר בהיותנו חוטאים גמורים ובחוסר היכולת המוחלט שלנו לרפא את עצמנו. אך כיצד נבחין בצורך האמיתי שלנו בעודנו עיוורים? כיצד נוכל להודות בכך שאנחנו חוטאים, אם חטאינו הם אלה שמונעים מאיתנו לראות את מצבנו לאשורו?

כיצד יוכלו עיינו הרוחניות להיפקח כדי שנוכל לראות הצורך הנואש שלנו במושיע? (ראו יוחנן ט"ז 8).

"משחת העיניים" היחידה שיכולה להביא לנו מזור ולגרום לנו לראות את מצבנו הרוחני היא רוח הקודש. לפני כל מלאכה אחרת שבכוחה של רוח הקודש לעשות בעבורנו, עליה להרשיענו על חטאינו. רוח הקודש שבה וקוראת למצפוננו, כדי לעורר אותנו למודעות לחטאינו, שאין מנוס ממנה, וכן כדי לעורר בנו תחושת אשם עמוקה. מודעות זו ותחושת האשם שלנו גורמות לנו להשתוקק למושיע. כשאנו שומעים את הקריאה הזו, עלינו להקשיב לה ולציית; אחרת, במוקדם או במאוחר, לבנו יהפוך קשה כל כך כלפי רוח הקודש, שלא ניתן יהיה לעשות דבר בעבורנו. מחשבה מפחידה!

על אף שאשמה היא בדרך כלל דבר רע, כיצד תוכל רוח הקודש להשתמש בתחושת האשמה שלנו לתועלתנו הרוחנית?

חזרו בתשובה

אין די בהכרה בחטאינו; הכרה בחטא חייבת להיות מלווה בחזרה בתשובה. על פי כתבי הקודש, המשמעות של חזרה בתשובה כוללת שלושה היבטים: החוטא מודה בחטאו, מתחרט עליו ונחוש בדעתו לא לחטוא שוב. בהעדר אחד מן ההיבטים הללו, אין חזרה בתשובה אמיתית. לדוגמה, יהודה איש קריות התוודה על חטאו, אך הוא לא היכה על חטא ולא חש צער עמוק על בגידתו באדונו (מתי כ"ז 3, 4). הוא אומנם חש חרטה וייסורי מצפון, אך הוא לא חזר בתשובה. הוא התוודה על חטאו מתוך חשש מתוצאות מעשהו, לא מתוך אהבתו את המשיח. ניתן לראות את חשיבותה של חזרה בתשובה מן העובדה שיוחנן המטביל וישוע המשיח החלו את שירותם הציבורי כאשר הטיפו להמונים: "שׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה, כִּי קִרְבָּה מְלָכוּת שָׁמַיִם." (מתי ג' 2, ד' 17). בחג השבועות, כיפא האיץ בקהל לחזור בתשובה (מה"ש ב' 38, ג' 19).

בחנו את המילים הנקבות של ישוע, שנועדו לחדד את הצורך האוניברסלי בחזרה בתשובה כדי להיושע. איזה מסר ישוע נתן לנו כאן? (ראו לוקס י"ג 4-5).

ישוע מאשש את העובדה שכל בני האדם הם חוטאים. לפיכך, הוא מאיץ במאזיניו: "אם לא תִּתְּחַזְרוּ בְּתִשׁוּבָה, כָּלֶכֶם תֵּאבְדוּ כְּמוֹתָם." (פס' 5). ללא חזרה בתשובה, גאולה אינה אפשרית, שכן העדר חזרה בתשובה מעיד על סירובו של האדם להיכנע לה".

נאמר לנו: "טובו זה שֶׁל אֱלֹהִים מְדַרְיָךְ אוֹתְךָ [אותנו] לְתִשׁוּבָה" (רומ' ב' 4). מהו פשר הדבר? ניתן לשבור בלוק קרח לרסיסים, אך הרסיסים עדיין יישארו פיסות קרח. אבל אם נניח בלוק קרח ליד תנור, הוא יימס ויהפוך למים. הקרח של גאוותנו יפשיר ויימס רק כאשר ניחשף לחום אהבתו וטובו של אלוהים. לכן חשוב שנהגה תמיד בכל הראיות שניתנו לנו על אהבת ה' אלינו.

"איננו חוזרים בתשובה על מנת שאלוהים יאהב אותנו; אדרבה, אלוהים מגלה לנו את אהבתו כדי שנחזור בתשובה." (אלן ג'י. ווייט, Christ's Object Lessons, עמ' 189).

מִהַן הַרְאִיּוֹת לְאַהֲבַתוֹ שֶׁל אֱלֹהִים? אֵילּוֹ דְבָרִים חוּוִיִּתִּים וְרֵאִיִּתִּים, הַמְעַנִּיקִים לָכֵן הוֹכַחְתּוּ חוֹמְכוֹת לְטוֹבוֹ וְלַחֲסֵדוֹ שֶׁל ה' וְלִיְכוּלַתְכֶם לְבַטּוֹחַ בּוֹ? מִדּוּעַ חָשׁוּב כָּל כֵּךְ לְהַגִּיחַ תְּמִיד בְּסִיבּוֹת הַלָּלוּ, בְּמִיּוּחַד בְּזִמְנֵים קְשִׁימִים?

האמינו בישוע

חזרה בתשובה אמיתית הולכת יד ביד עם אמונה בישוע כמושיענו היחיד. ישוע דיבר לעיתים קרובות על הצורך שלנו להאמין בו כדי שנוכל לקבל את ברכתו. הוא אמר: "הכל אֶפְשָׁרִי לַמְאֲמִין!" (מרקוס ט' 23). אמונה חיונית כדי להיושע. השטן יודע זאת, ולכן הוא עושה כל מאמץ כדי למנוע מאיתנו להאמין (לוקס ח' 12).

על פי ישוע, מה פירוש הדבר "להאמין"? אמונה היא הרבה יותר מתחושה מעורפלת שמישהו עתיד לקרות. אמונה היא הרבה יותר מתרגיל שכלי. אמונה המובילה לגאולה אינה ריקה מתוכן. אדרבה, לאמונה יש תכלית מוגדרת: ישוע המשיח. אמונה פרושה להאמין לא רק בדבר מה, אלא באחד והיחיד – מושיענו. אמונה פרושה לבטוח בישוע ובמותו המכפר בעבורנו. אמונה בישוע פירושה לדעת אותו, להבין מיהו (יוחנן ו' 69), ולקבלו באופן אישי כמושיענו (יוחנן א' 12). אלוהים אהב כל כך את העולם, שהוא נתן את בנו יחידו, ישוע המשיח, כדי שכל המאמינים בו ינחלו חיי נצח. ואולם, מות המשיח אינו מביא אוטומטית לגאולת כל בני האדם. עלינו להיות מכוסים בצדקתו. דרך אמונה בו, צדקתו נזקפת לזכותנו, וכך יש לנו צדקה וביטחון ואנו אוחזים בהבטחה הכבירה שהוא יקימנו לתחייה ביום האחרון (יוחנן ו' 40).

ישוע הבטיח לאישה שחיה בחטא: "נסלחו לך חטאין...אמונתך הושיעה אותך..." (לוקס ז' 48, 50). מה פירוש הדבר? האם אמונתנו מושיעה אותנו?

על פי הבשורות, במספר מקרים שבהם ישוע ריפא חולים, הוא אמר לכל אחד ואחת מהם: "אמונתך הושיעה אותך" (מתי ט' 22, מרק' י' 52, לוקס י"ז 19). בכך שאמר זאת, הוא לא ייחס כוחות ריפוי לאמונתם. אמונתם היתה אמונה שלמה בכוחו של המושיע לרפאם. כוחה של האמונה אינו נובע מן המאמין, אלא מה' שבו הוא מאמין.

מדוע עלינו להיזהר מאוד בהבנת תפקידה של האמונה בהקשר לתפילה. במיוחד תפילת ריפוי? מדוע אין זה נכון להסיק מן הפסוקים שצוינו לעיל, שאם לא נרפאו כתוצאה מתפילתנו, זה מפני שאין לנו מספיק אמונה?

בגדי החתונה

ישוע ישב לפני העם והגה את המילים הבאות, שוודאי נשמעו להם מזעזעות במיוחד: "אומר אני לכם, אם לא תהיה צדקתכם מרבה מצדקת הסופרים והפרושים לא תכנסו למלכות השמים." (מתי ה' 20). רק אנשים ספורים הקפידו בשמירת המצוות כמו הפרושים. ואף על פי כן, הפרושים נכשלו, שכן התנהגותם נועדה בעיקר להרשים בני אדם ולא כדי לרצות את ה'. ישוע מזהיר אותנו לא לנהוג כך (מתי ו' 1). לפיכך, כיצד נעמוד צדיקים לפני ה'? משל החתונה מעניק לנו את המפתח למציאת מקור הצדקה האמיתית.

קיראו את מתי כ"ב 14-2. מדוע ביקש המלך לוודא שלכל אורח יהיה בגד הולם למסיבת החתונה? מה ייצג בגד זה? (ראו ישע' ס"א 10, זכריה ג' 1-5).

5

המלך שערך את החתונה סיפק את בגדי החתונה חנם אין כסף. האורחים הוזמנו לחתונה באופן אקראי בזמן שהם נסעו בדרכים. לכן, קרוב לוודאי שלא היו ברשותם בגדי חתונה, ואף לא סכום כסף למימון רכישת בגדים כאלה. הן ההזמנה לחתונה והן בגדי החתונה היו מתנה מאת המלך. הדרישה היחידה שעמדה בפני המוזמנים כדי שיוכלו להשתתף בחתונה היתה לקבל את שתי המתנות.

מאז החטא הקדמון בגן עדן, כל אדם הוא עירום רוחנית. אדם וחווה חשו עירומים לאחר שהמרו את פי ה'. הם ניסו לכסות את מערומיהם בעזרת עלי תאנה שתפרו יחדיו; כסות זו לא היתה נוחה, הולמת ויעילה (ברא' ג' 7). הצדקה הגדולה ביותר שאדם יכול להשיג בכוחות עצמו היא "כְּבֹד עֲדִים" (ישע' ס"ד 6).

כמו במשל החתונה, אלוהים מספק לנו את הבגד שאנו זקוקים לו. ה' יצר כותנות בעבור אדם וחווה והלביש אותם בהן (ברא' ג' 21). כותנות אלה שימשו סמל לצדקתו אשר מכסה את החוטא. ה' אף סיפק את בגד הצדקה של המשיח לקהילתו, כדי שתהיה טהורה וצחה. ככתוב: "וַיִּתֵּן לָהּ לְלִבָּשׁ בּוּץ טְהוֹר וְצָח." (ההתגלות י"ט 8). וכך, הקהילה תעמוד לפני ה' "כְּשֶׁהִיא מְפֹאֶרֶת בְּכָבוֹד, לְלֹא כֶּתֶם וְקִמָּט וְכְדוּמָה, לְמַעַן תִּהְיֶה קְדוּשָׁה וְלֹא דָפִי." (אפס' ה' 27). בגד זה הוא "צדקת המשיח, אופיו הטהור – נחלתם של בעלי האמונה, אשר מקבלים אותו כמושיעם האישי." (אלן ג'י. ווייט, Christ's Object Lessons, עמ' 310).

מדוע עלינו להבין, מעל כל דבר אחר שאנו מאמינים בו, כי גאולתנו באה אך ורק בזכות הכסות (הצדקה) שהמשיח מעניק לנו במתנה? מדוע עלינו תמיד לזכור זאת?

ללכת בעקבות ישוע

בראשית דרכנו באמונה, כשאנו מכירים בצורך שלנו במושיע, מודים בחטאינו, חוזרים בתשובה וזוקפים לעצמנו את צדקת המשיח, אנו הופכים לתלמידיו. במהלך שירותו הציבורי, ישוע קרא לאנשים שונים, כגון שמעון כפא, יעקב ויוחנן, להיות תלמידיו. קריאה זו דרשה מהם לעזוב הכול וללכת אחריו (מתי ד' 20, 22; מרקוס י' 28; לוקס ה' 28). למעשה, הביטוי "ללכת אחריו" המופיע בבשורות פירושו "להיות תלמיד" המשיח.

מהם שני היסודות ההכרחיים כדי להיות תלמיד ישוע? (ראו יוחנן ח' 30, 31).

ישנם אנשים המנסים להפריד בין אמונה בישוע לבין דבקות בתורתו, כאילו הם מייחסים לאמונה בו חשיבות רבה יותר. אך ישוע מעולם לא עשה הפרדה כזו. לדידו, שני היבטים אלה קשורים הדוקות וחינויים לתלמידות אמיתית. תלמיד ישוע מחויב הן למושיע והן לתורתו. על אף שתמיד קיימת סכנה שנהיה שקועים כל כך בדוקטרינות עד שנחדל לראות את ישוע עצמו, עלינו גם להישמר מפני התפיסה שהדבר העיקרי בהליכתנו עם ישוע הוא להאמין בו.

מהו המחיר הכבד הכרוך בתלמידות? (ראו לוקס י"ד 25-27).

כשישוע הכריז: "מי שֵׁבָא אֵלַי וְאִינּוּ שׁוֹנָא אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ... וְנָאף אֶת נַפְשׁוֹ שָׁלוֹ, אִינּוּ יְכוֹל לְהִיטֵת תְּלַמִּידִי," הוא השתמש בפועל "שונא" על דרך ההגזמה, דהיינו, במשמעות של "לאהוב פחות". הקטע המקביל בבשורת מתי מבהיר את משמעות דבריו: "האֹהֵב אֶת אָבִיו אוֹ אֶת אִמּוֹ יוֹתֵר מִמֶּנִּי אִינּוּ קָדָאִי לִי, וְהָאֹהֵב אֶת בְּנוֹ אוֹ אֶת בִּתּוֹ יוֹתֵר מִמֶּנִּי אִינּוּ קָדָאִי לִי" (מתי י' 37). אם ברצוננו להיות תלמידי ישוע, ישוע חייב לתפוס את המקום הראשון בחיינו.

איזה מחיר אתם משלמים על היוותכם תלמידי המשיח ההולכים בעקבותיו? מה מלמדת תשובתכם על הליכתכם עם ה'?

לימוד נוסף: קראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, Steps to Christ, את הפרק "Repentance",

עמודים 23-32.

"לא נוכל לשוב בתשובה שלמה ללא רוח המשיח המעוררת את מצפוננו, ממש כשם שלא נוכל לקבל מחילה ללא המשיח." (אלן ג'י. ווייט, Steps to Christ, עמ' 26).

"כשאנו חוזים בשה האלוהים על הצלב בגולגולתא, מסתורין הגאולה נפרש בהדרגה לנגד עיני רוחנו, וחסד ה' מעורר אותנו לחרטה ולחזרה בתשובה. בכך שהמשיח מת בעבור החוטאים, הוא הפגין אהבה הנשגבת מהבנתנו; כאשר החוטא חוזה בה, היא מרככת את לבו, מטביעה את רושמה במוחו ומעוררת את נשמתו לתשובה." (שם, עמודים 26, 27).

"לב עניו ושבור, שהוכנע על ידי חרטה כנה, יידע להעריך שמץ מאהבתו של אלוהים ומן המחיר ששולם בגולגולתא. בדומה לכן שמתוודה בפני אביו האוהב, אדם ששב בתשובה אמיתית יציג את חטאיו בפני אלוהים. הרי כתוב, 'אם נתְּוֹדָה עַל חַטָּאֵינוּ, נֶאֱמָן הוּא וְצַדִּיק לְסֻלַּח לָנוּ עַל חַטָּאֵינוּ וְלִטְהָר מִכָּל עֲוֹלָה.' [איגרת יוחנן הראשונה א' 9]. " (שם, עמ' 41).

שאלות לדין:

- 1 אנשים רבים מנסים להטביע את תחושת האשמה שלהם באלכוהול, סמים והנאות, או למלא את חייהם באינספור פעילויות קדחתניות. מדוע אף אחת מהשיטות הללו לא באמת עובדת? כיצד תסייעו לאדם הנתון במצב כזה למצוא את הפתרון האמיתי לתחושת האשם שלו?
- 2 אנו עשויים להודות בחטאינו בלי לעשות "פְּרִי רָאֵי לְתִשְׁבָּה" (מתי ג' 8). מדוע זוהי אינה חזרה בתשובה אמיתית? מהו ערכו של פרי כזה? האם מדובר במעשים טובים שאנו עושים כדי לזכות באהדת ה'? נמקו את תשובתכם.
- 3 דונו בעובדה שצדקת המשיח נזקפת לזכותנו חינם אין כסף, ועם זאת היא אינה זולה. על אף שאיננו נדרשים לשלם בעבורה, ה' נאלץ לשלם מחיר כבד ביותר על הצלב. חישבו איזה חוטאים גדולים אנחנו וכמה חמורים חטאינו. שנדרש דבר מה "קיצוני" כל כך כמו מותו של בן האלוהים כדי לגאול אותנו מתוצאות החטא.

לצמוח במשיח

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: יוחנן ג' 1-15; קור"ב ה' 17; יוחנן ט"ו 10-14; מתי ו' 13-9; לוקס ט' 23, 24.

6

פסוק לשינון: "הַשֵּׁיב יֵשׁוּעַ וְאָמַר אֵלָיו: 'אֲמֵן אֲמֵן אֲנִי אוֹמֵר לָךְ, אִם לֹא יוֹלַד אָדָם מִלְמַעְלָה, לֹא יוּכַל לָרְאוֹת אֶת מַלְכוּת הַאֱלֹהִים.'" (יוחנן ג' 3).

נקדימון השתוקק לפגוש את המשיח, אבל לא העז לבקר אותו בגלוי. לכן, הוא בא אליו בלילה, בירך אותו בנימוס והילל אותו כרב גדול שנשלח מאת ה'. האדון ידע שמאחורי ברכה מנומסת זו מסתתרת מחפש אמיתי אחר האמת. לכן, הוא לא בזבז זמן. הוא אמר לנקדימון שהוא אינו זקוק לידע תיאורטי, אלא לתחייה רוחנית – לידה חדשה.

נקדימון התקשה לעכל את הרעיון. כבן אברהם, הוא היה בטוח שמקומו במלכות השמיים מובטח; בנוסף, כפרוש מחמיר, הוא האמין שהוא ראוי לחסד ה'. לכן, לשם מה הוא זקוק לשינוי קיצוני כל כך?

ישוע הבהיר לו בסבלנות כי שינוי רוחני מתבטא בפעולה על טבעית שרוח הקודש מחוללת בקרב המאמין. על אף שאיננו יכולים לראות כיצד הדבר מתרחש או להבין זאת, ביכולתנו להבחין בתוצאות. אנו מכינים זאת "תשובה", אשר מובילה את המאמין לחיים חדשים במשיח.

על אף שעלינו לנסות תמיד לזכור כיצד המשיח קרא לנו והחזיר אותנו למוטב, האתגר שלנו הוא לשכון בו תמיד כדי שיוכל לשנות אותנו יותר ויותר עד שנידמה לדמותו.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-9 באוגוסט.

להיוולד מחדש

משיחי קנאי שהתעמת עם פוליטיקאית, שאל אותה: "האם נולדת מחדש?" הפוליטיקאית שכעסה על השאלה שנראתה לה אישית מדי, השיבה: "תודה רבה, אבל זה עבד בפעם הראשונה."
בהתחשב בטבענו החוטא, לידתנו הראשונה אינה מספקת, לפחות לא כדי לנחול חיי נצח. לשם כך, עלינו "להיוולד מחדש".

קיראו את שיחתו של ישוע עם נקדימון שתועדה בבשורת יוחנן ג' 1-15. כיצד הסביר ישוע את משמעות הלידה החדשה?

אין ספק שנקדימון, ששימש מורה בישראל, היה בקי בכתובים, אשר דיברו על הצורך ב"לב חדש" ועל נכונותו של ה' לברוא בקרבנו לב חדש (תהילים נ"א 10, יחזקאל ל"ו 36). ישוע הבהיר לנקדימון את האמיתות הזו, ואז הסביר לו כיצד הלידה החדשה מתרחשת. על פי בשורת יוחנן, השיחה מסתיימת בדברי ישוע. נקדימון אינו מגיב על דבריו. יתכן שהלך לביתו בעודו שקוע בהגיגים עמוקים. רוח הקודש פעלה בלבו בחשאי ובדממה, ומקץ שלוש שנים, הוא היה מוכן ומזומן להפוך לתלמיד ישוע קבל עם ועדה. העובדה שהכרחי להיוולד מחדש מעידה מפורשות על כך שלידתנו הראשונה אינה מספקת מבחינה רוחנית. הלידה החדשה חייבת להיות כפולה: לידה חדשה דרך טבילה במים ולידה חדשה ברוח הקודש. לאור כהונתו של יוחנן המטביל, נקדימון לא התקשה להבין כי הלידה מן המים מתייחסת לטבילה במים. הוא גם היה צריך לדעת שלידה ברוח הקודש משמעה התחדשות הלב על ידי רוח הקודש.

ישנן מספר נקודות דמיון בין הלידה הגופנית והלידה הרוחנית. שתיהן מסמנות את ראשיתם של חיים חדשים. בנוסף, לידה אינה מתרחשת בכוחנו אנו; היא נעשית בעבורנו. אך קיים גם הבדל חשוב ביניהן: איננו מסוגלים לבחור להיוולד באופן גופני; אבל אנחנו יכולים לבחור להיוולד מן הרוח. רק אנשים הבוחרים מרצונם החופשי להניח לרוח הקודש להוליד בקרבם "אני" רוחני חדש, נולדים מחדש. אלוהים מכבד את חירותנו, ועל אף שהוא משתוקק לחולל בנו שינוי, הוא אינו עושה זאת בכוח.

הגו בדרך שבה ה' עורר אתכם לחזור בתשובה. אין זה משנה אם הדבר קרה בנסיבות קיצוניות או דרך תהליך ממושך של שינויים קלים שכמעט אי אפשר היה להבחין בהם. כיצד חויתם את הלידה החדשה?

חיים חדשים במשיח

הלידה החדשה מתאפשרת אך ורק דרך פועלה של רוח הקודש. ישוע השתמש באותה מילה, שפירושה הן "רוח ה'" והן "רוח" כדי להמחיש את תהליך החזרה בתשובה. הוא אמר: "הָרוּחַ נוֹשֵׁבֶת הֵיכָן שֶׁהִיא רוֹצֵה... אֶךְ אֵינָךְ יוֹדֵעַ מֵאַיִן הִיא בָּאָה וְלֹאֵן הִיא הוֹלֶכֶת. כִּף כָּל מִי שֶׁנוֹלָד מִן הָרוּחַ." (יוחנן ג' 8). הרוח נושבת; איש אינו יכול לגרום לרוח לנשוב, לכוון אותה או לעצור בה. כוחה כביר בהרבה מכוחו של האדם. אנחנו יכולים רק להגיב: להתנגד לרוח, או לנצל את כוחה לתועלתנו.

בדומה, רוח הקודש פועלת ללא הרף בלב האדם, ומושכת אותנו אל המשיח. לאיש אין שליטה על כוחה הכביר אשר מחולל שינוי ומושיע. אנחנו יכולים להתנגד לה או להיכנע לה. כשאנו נכנעים לכוח ההשפעה ולשכנוע של רוח הקודש, היא יכולה לברוא בנו חיים חדשים.

האם ישנה דרך לדעת אם חווינו את הלידה החדשה? כן. רוח הקודש פועלת בקרבנו באופן סמוי מן העין, אך תוצאות פועלה גלויים לעין. אנשים סביבנו יבחינו בלב החדש שישוע ברא בקרבנו. רוח הקודש מניבה תמיד פרי חיצוני של השינוי הפנימי שהיא מחוללת בנו, כפי שישוע אמר: "לִכֵּן בְּפְרוֹתֵיהֶם תִּפְּרִיזוּ אוֹתָם." (מתי ז' 20).

החיים החדשים במשיח אינם עשויים טלאים. הם אינם מורכבים מכמה תיקונים חיצוניים שהוטל או יחדיו. הם אינם מהווים שינוי קל או שיפור של חיינו הקודמים, אלא שינוי מוחלט.

**מה נלמד מן הפסוקים הבאים על הדברים שהלידה החדשה תפיק בחיינו?
(טיטוס ג' 5-7, קור'ב ה' 17, גל'ט' ו' 15).**

דרך רוח הקודש, המשיח נוטע בלבנו מחשבות חדשות, רגשות חדשים ומניעים חדשים. הוא מעורר את מצפוננו, משנה את הלך החשיבה שלנו, מכניע כל תשוקה שאינה טהורה, וממלא אותנו בשלום המתוק של השמיים. על אף שהשינוי אינו מתחולל בן רגע, במרוצת הזמן אנחנו הופכים לבריה חדשה במשיח. אנחנו חייבים להפוך לבריה חדשה, שכן הגרסה המקורית, זו שיצאה מרחם אימנו אינה טובה בעיני ה'.

הגו בחיים שלכם במהלך היממה האחרונה. באיזו מידה יקיריכם ומכריכם הבחינו במשיח במוצא פיכם, ביחס שהפגנתם ובמעשיכם? התפללו לגבי אותן תכונות אופי שעדיין זקוקות לעיצוב ועידון בידי רוח הקודש.

לעמוד במשיח

חיים רוחניים משגשגים ייתכנו אך ורק דרך תלות מתמדת במשיח. ישוע השתמש בדוגמה של גפן כדי ללמדנו כיצד לבצע זאת. הוא הכריז: "אֲנִי הַגֶּפֶן; אַתֶּם הַשָּׁרְיָגִים. הָעוֹמֵד בִּי וְאֲנִי בּוֹ עוֹשֶׂה פְרִי לְרַב" (יוחנן ט"ו 5). בתנ"ך, ישראל תוארה כגפן שה' נטע (ישע' ה' 7-1; תהל' פ' 8, 9; ירמ' ב' 21). ואולם, ישוע מציג את עצמו בתור "הַגֶּפֶן הָאֲמִתִּית" (יוחנן ט"ו 1), ומעודד את תלמידיו להתאחד אתו כשם ששריגי הגפן מחוברים אליה.

מה נלמד מן הפסוקים להלן על עמידה מתמדת במשיח? (ראו יוחנן ט"ו 4-10).

שריג שזה עתה נקטף עשוי להיראות מלא חיים, אך לבסוף הוא כמש ומתייבש, שכן הוא נגדע ממקור החיים. בדומה, נוכל לקבל חיים אך ורק דרך קשר אישי עם המשיח. אך כדי להיות תלמידים יעילים ולהניב פרי טוב, עלינו לשמור על האיחוד הזה. הקדשות זמן להלל ותפילה בבוקר היא דבר חיוני, אך התחברותנו עם האדון חייבת להימשך כל היום. לעמוד במשיח פירושו לחפש אחריו ללא הרף, לבקש את הדרכתו, להתפלל לקבל את גבורתו כדי לציית לרצונו, ולהתחנן שאהבתו תמלא אותנו.

אחת המלכודות המתעות ביותר היא הניסיון לחיות חיים משיחיים ללא תלות באדון. ישוע אמר מפורשות: "בְּלִעְדֵי אֵינְכֶם יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת דְבָר!" (יוחנן ט"ו 5). בלעדיו לא נעמוד אפילו בניסיון אחד, לא נתגבר אפילו על חטא אחד ולא נפתח תכונות אופי בדמותו ובצלמו. חיים רוחניים חדשים יכולים לצמוח אך ורק דרך התחברות מתמדת עם המשיח.

דרך קריאת דבר ה' והגות בו, אנו ניזונים ומתחזקים. ישוע אמר: "הַדְּבָרִים שֶׁדִּבַּרְתִּי אֵלֵיכֶם רוּחַ הֵם וְחַיִּים" (יוחנן ו' 63). מילים אלה הנצורות בלבנו ומוחנו, יעניקו השראה לתפילותינו ויעזרו לנו לשמור על קשר הקרבה שלנו עם האדון. על אף שדעתנו עלולה להיות מוסחת בקלות עקב "דְּאָגוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה" (מרקוס ד' 19), עלינו להתמקד במאמצינו כדי לעמוד במשיח.

מהם המכשולים הכבירים ביותר העומדים בדרככם ומונעים מכם לעמוד תמיד במשיח? אילו צעדים תנקטו כדי להסירם או לגבור עליהם?

תפילה

בנוסף ללימוד כתבי הקודש, תפילה היא חיונית כדי שנוכל לעמוד במשיח ולצמוח רוחנית. אפילו ישוע בכבודו ובעצמו נזקק לתפילה כדי להתאחד עם אביו שבשמיים. הוא הותיר לנו מופת של חיי תפילה. תפילה סימנה את רגעי חייו המכריעים ביותר. הוא התפלל בזמן שנטבל במים. הוא התפלל לעיתים קרובות ביחידות במקומות מבודדים בשעת שחרית או ערבית. לפעמים הוא בילה לילה שלם בתפילה, לדוגמה בזמן שבחר את שניים עשר תלמידיו. הוא התפלל כדי להקים תחייה את אלעזר. אפילו ייסוריו על הצלב לא מנעו ממנו להתפלל. ואולם, אם נכון הדבר ש"יִוְדַע אֲבִיכֶם אֶת צְרִיכְכֶם בְּטָרִם תִּבְקְשׁוּ מִמֶּנּוּ" (מתי ו' 8), מדוע עלינו לשטוח לפני ה' את בקשותינו וצרכינו? משום שדרך תפילה, אנחנו לומדים להתרוקן מעצמנו ולהפוך תלויים בו.

ישוע הבטיח: "בְּקִשׁוּ וְיִנָּתֵן לָכֶם. חַפְשׁוּ וְתִמְצְאוּ. דַּפְקוּ וְיִפְתַּח לָכֶם" (מתי ז' 7). על אף שאיננו צריכים להרשים את אלוהים בתפילות אינסופיות הגדושות בגיבוב של מילות סרק (מתי ו' 9-5), עלינו להתמיד בתפילה לדבוק בהבטחותיו (יוחנן ט"ו 7, ט"ז 24), ויהי מה.

כיצד נסתייע בחלקיה השונים של תפילת האדון כדי לצמוח במשיח? (ראו מתי ו' 9-13).

ישוע הוא המתווך והמליץ שלנו בשמיים. לפיכך, הוא הורה לנו להפנות את תפילותינו אל אבינו שבשמיים בשמו. "אֲמֵן אֲמֵן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כֹּל מִה שֶׁתִּבְקְשׁוּ מֵאֵת הָאֵב בְּשֵׁמִי יִתֵּן לָכֶם" (יוחנן ט"ז 23). המשיח לימד שקיימים מספר תנאים מסוימים שחייבים להתמלא כדי שהבטחה נפלאה זו תתגשם. ראשית, עלינו להאמין שה' מסוגל לענות על תפילתנו (מתי כ"א 22). שנית, נחוצה רוח של סליחה כלפי רעינו (מרקוס י"א 25). והעיקר, עלינו לכפוף תמיד את רצוננו לרצון אבינו שבשמיים (מתי ו' 10, לוקס כ"ב 42). בנוסף, חשוב שלא נניח ל"עיכוב" בקבלת מענה מה' לייאש אותנו. אדרבה, עלינו להתפלל תמיד ולא להתייאש לעולם (לוקס י"ח 1).

"אֲדוּנִי, לְפָדְנִי לְהַתְפַּלֵּל" (לוקס י"א 1). תפילה זו תמיד רלוונטית, ואין זה משנה כמה זמן חלף מאז שקיבלנו את ישוע כמושיענו. באיזה היבט בחיי התפילה שלכם אתם עדיין זקוקים לצמוח בעזרת ה'?

למות לעצמנו מדי יום

באורח פרדוקסלי, רק דרך מוות נוכל לחיות באמת. כשאנו נטבלים במים, אנו אמורים למות טבענו הישן ולקום לתחייה בחיים החדשים שנחלנו. זה היה נפלא אילו האדם הישן (החוטא) היה מת אחת ולתמיד בזמן שנקברנו במי הטבילה. ואולם, במוקדם או במאוחר כולנו גילינו שהרגלינו הישנים ונטיותינו הקודמות עדיין חיים וקיימים, ומנסים לתפוס מחדש את השליטה על חיינו. לאחר שנטבלנו, טבענו הישן חייב למות שוב ושוב. מסיבה זו, ישוע קישר את החיים המשיחיים לנשיאת צלב.

מהי משמעות הכתוב בלוקס ט' 23, 24?

אנשים רבים סבורים שהצלב שעליהם לשאת מתבטא במחלה קשה, נסיבות חיים קשות, או נכות. בזמן שאין ספק שקשיים כאלה כבדים ומעיקים, משמעות דברי ישוע: "מִי שְׂרוּצָה לְבוֹא אַחֲרַי, שְׂיִתְכַחֵשׁ לְעַצְמוֹ וְיִשָּׂא אֶת צְלוֹבוֹ יוֹם יוֹם וְיִלָּךְ אַחֲרַי" – עמוקה יותר. לשאת את הצלב משמעו להתכחש לעצמנו מדי יום. לא רק לפעמים, אלא כל יום; לא רק חלק בנו, אלא כל כולנו. החיים המשיחיים כרוכים בצלב. "עם הַמְּשִׁיחַ נִצְלַבְתִּי וְלֹא עוֹד אֲנִי חַי, אֲלֵא הַמְּשִׁיחַ חַי בִּי" (גלט' ב' 20). בעולם הקדום, קורבנות צליבה לא מתו מיד. בדרך כלל, הם גססו והתייסרו שעות ארוכות, לפעמים ימים אחדים, בעודם תלויים על הצלב. טבענו הישן, על אף שנצלב, ממשיך להיאבק על חייו ולרדת מן הצלב.

לא קל לנו להתכחש לעצמנו. טבענו הישן מתמהמה, שכן הוא אינו שש למות. יתרה מכך, אין בכוחנו למסמר את עצמנו אל הצלב. "אין בכוחו של איש לרוקן את עצמו מעצמו. הדבר היחיד שאנו יכולים לעשות זה להניח למשיח לבצע את המלאכה הזו. או אז נשמטנו תתחנן ותאמר: אדון, קח את לבי, שכן נבצר ממני לתת אותו בכוחות עצמי. הוא שייך לך. שמור עליו טהור, שכן אין בכוחי לשמור עליו בעבורך. שנה אותי, עצב אותי, הקם אותי לאווירה טהורה וקדושה שבה מעיין אהבתך השופע ינבע דרכי."

"אין די בהתכחשות ל"אני" בראשית החיים המשיחיים. עלינו לעשות זאת כל פעם מחדש, בכל צעד שאנו עושים לעבר השמיים... רק דרך התכחשות מתמדת לעצמנו ותלות במשיח נוכל לצעוד בבטחה." (אלן ג'י. ווייט, Christ's Object Lessons, עמודים 159, 160). כניעה יומיומית לאדון היא הכרחית.

מתי לאחרונה מתם ל"אני" שלכם? מה מלמדת עליכם תשובתכם, במיוחד לאור הדברים שקראנו היום?

לימוד נוסף: קיראו ובספרה של אלן ג'י. ווייט, Steps to Christ, את הפרק "Consecration", עמודים 43-48, ובספרה, "The Desire of Ages", את הפרק "Nicodemus", עמודים 167-177.

"המלחמה נגד "האני" שלנו היא המאבק הגדול ביותר שהתחולל אי פעם. הכנעת "האני", הכנעת כל מאודנו לרצונו של אלוהים, מחייבת מאבק. אך הנפש חייבת להיכנע לאלוהים לפני שתוכל להתחדש, להתקדש ולשרות בקדושה." (אלן ג'י. ווייט, Steps to Christ, עמ' 43).

"אין ביכולתנו להחזיק ב"אני" שלנו, ובעת ובעונה אחת להתמלא במלוא האלוהים. עלינו להתרוקן מן "האני" שלנו. אם נצליח בסופו של דבר להגיע למלכות השמיים, זה יקרה אך ורק דרך התכחשות ל"אני" שלנו וקבלתנו את נפשו, רוחו ורצונו של ישוע המשיח." (אלן ג'י. ווייט, In Heavenly Places, עמ' 155).

"כשרוח אלוהים תופסת חזקה על לבנו, היא משנה את חיינו. מחשבות חטא מחוסלות, מעשים רעים ננטשים; אהבה, ענווה ושלווה נוטלות את מקומם של כעס, קנאה, וריב. שמחה נוטלת את מקומה של עצבות, וארשת הפנים נוהרת באור השמיים...אנו נוחלים את ברכת השמיים כשהנשמה נכנעת באמונה לאלוהים. או אז, גבורה זו שאיש אינו מסוגל לראותה, בוראת בריה חדשה בדמותו של אלוהים." (אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, עמ' 173).

שאלות לדין:

- ❶ כיצד חוויתם את משמעות העמידה במשיח? מה קורה כשאתם מתחברים לישוע? מה קורה כשאינכם עושים זאת?
- ❷ מי מאיתנו לא נאבק עם סוגיית התפילות שלא נענו, לפחות מידית, לאחר ששטחנו אותן לפני ה'? כיצד אתם דבקים באמונה בה? ובהבטחותיו על אף שבקשות התפילה שלכם לא נענו כפי שייחלתם? אילו דברים חשובים עלינו לזכור תמיד במצבים כאלה?
- ❸ מה טמון ב"אני" שלנו, כלומר, בטבעו של ה"אני" שלנו, שאנו נקראים להתכחש לו מדי יום? תסתכלו על זה ככה: אלמלא התכחשתם ל"אני" שלכם, והנחתם לו לשלוט במחשבותיכם ובמעשיכם, אילו חיים הייתם מנהלים? האם הם היו דומים לחייו של אדוננו? מה תלמדו מתשובתכם על עצמכם ועל חייכם ללא המושיע?

לחיות כמו המשיח

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: מתי ט' 36, מרקוס י' 21, לוקס י' 37-30, מתי כ"ה 31-46, לוקס ו' 32-35, יוחנן ט"ו 4-12.

פסוק לשינון: "מִצְוָה חֲדָשָׁה אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם: אֲהַבּוּ זֶה אֶת זֶה; כְּמוֹ שְׂאֵהֲבַתִּי אֶתְכֶם כָּךְ גַּם אַתֶּם אֲהַבּוּ זֶה אֶת זֶה." (יוהנן י"ג 34).

בניגוד למה שרבים חושבים, המצווה לאהוב את רענו אינה מצווה חדשה שניתנה בברית החדשה. על פי התנ"ך, ה' ציווה על עמו: "וְאֶהְבֶּתְ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ" (ויקרא י"ח ט 18), וגם: "וְאֶהְבֶּתְ... [את הגר] כְּמוֹךָ – כִּי גֵרִים הָיִיתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם" (ויקרא י"ח ט 34).
 אם כך, מדוע ישוע אמר: "מִצְוָה חֲדָשָׁה אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם"? החדשנות במצווה החדשה שישוע נתן לנו טמונה בקנה המידה החדש שהתווסף לה: "אֲהַבּוּ זֶה אֶת זֶה כְּמוֹ שְׂאֵהֲבַתִּי אֶתְכֶם". לפני שהמשיח לבש בשר ודם, בני האדם לא זכו להתגלות מלאה של אהבת האל. אבל עכשיו, דרך חייו ומותו נטולי האנוכיות, ישוע הפגין את המשמעות האמיתית העמוקה ביותר של האהבה. "אהבה היתה היסוד העיקרי בכל מעשיו והתנהגותו של המשיח. הוא בא כדי לחבק את העולם בזרועות השופעות באהבתו... עלינו לחיות לפי המופת של המשיח ולהפוך אותו למופת שלנו, עד שתהיה בנו אותה אהבה לזולת שהוא מפגין כלפינו." (אלן ג'י. ווייט, Our Father, Cares, עמ' 27).

השבוע, כשנבחן את חייו מלאי האהבה, החמלה, האהדה, הרכות והעדינות של ישוע, הבה נניח לו לגעת בלבנו ולעצב אותנו דרך אהבתו האלוהית, המהווה סימן היכר למשיחיות אמיתית.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-16 באוגוסט.

חיי ישוע

חרף מתקפותיו העזות והתמידיות של השטן, ישוע חי חיי שירות מלאי אהבה ונטולת אנוכיות. הוא תמיד נתן עדיפות לזולת על פני עצמו. משחר ילדותו ועד הצלב, הוא תמיד הפגין נכונות לשרת את הזולת באהבה. ידיו היו מוכנות ומזומנות להושיט עזרה ולהקל על סבלות הזולת. הוא התייחס באהבה ודאגה כנה לכל בני האדם שנחשבו פחותים בעיני החברה, כגון ילדים, נשים, זרים, מצורעים ומוכסים. הוא הכריז לגבי עצמו: "בְּן הָאָדָם לֹא בָא כְּדִי שִׁשְׁרְתוּהוּ, אֶלָּא כְּדִי לְשַׁרְת׃" (מתי כ' 28).

לפיכך, הוא "הִתְהַלֵּךְ בְּאֶרֶץ כְּשֶׁהוּא עוֹשֶׂה חֶסֶד וּמִרְפָּא אֶת כָּל הַנִּדְכָּאִים תַּחַת יַד הַשָּׁטָן" (מה"ש י' 38). מעייניו, אהדתו ורחמיו היו נתונים אך ורק לרווחת הבריות; טובתם היתה חשובה לו יותר מסיפוק צרכיו הגשמיים, כגון מזון וקורת גג. ואכן, אפילו על הצלב, הוא דאג יותר לאמו מאשר לעצמו, והביע אהבה ואכפתיות כלפיה בעודו סובל ומתייסר (יוחנן י"ט 25-27).

מה נלמד מן הפסוקים להלן על יחסו של ישוע אל בני האדם? (מתי ט' 36, י"ד

14, ט"ו 32).

7

ישוע היה רגיש מאוד לצרכי בני האדם, ודאג להם באמת ובתמים. רחמיו נכמרו תמיד על המוני העם העייפים. הוא אף נהג ברחמים בחסרי הישע, כגון שני העיוורים שפגש ליד יריחו (מתי כ' 34), המצורע שהתחנן אליו (מרקוס א' 40, 41), והאלמנה שזה עתה איבדה את בנה יחידה (לוקס ז' 12, 13).

איזה עיקרון מעשי הנחה את ישוע ביחסו אל אנשים שונים? (ראו מרקוס י'

21, יוחנן י"א 5).

כל מעשה חסד, כל נס וכל מלה של ישוע נבעו מאהבתו האינסופית, אהבה עמוקה, איתנה ומתמדת. באחרית חייו הוא הפגין הלכה למעשה בפני תלמידיו, שאותם אהב מן ההתחלה, שהוא "אָהַב אוֹתָם עַד תֵּם" (יוחנן י"ג 1). במותו על הצלב, הוא הפגין בפני היקום כולו את העובדה שאהבה נטולת אנוכיות גוברת על אנוכיות. לאורו של הצלב בגולגולתא, ברור שעיקרון האהבה המתכחשת ל"אני" הוא הבסיס התקף היחיד לחיים בארץ ובשמיים.

"אִין אֲהַבָּה גְדוּלָּה מֵאֲהַבְתּוֹ שֶׁל הַנּוֹתָן אֶת נַפְשׁוֹ בְּעַד יְדִידָיו" (יוחנן ט"ו 13). כיצד אתם מבינים את משמעות הדבר במונחים מעשיים יומיומיים? כיצד ניתן לבצע זאת מדי יום?

ואהבת לרעך

לחיות כמו ישוע פירושו להפגין את אותה אהבה שהוא הפגין. ישוע המחיש את סוג האהבה הזו בעזרת משל השומרוני הטוב (לוקס ' 37-30), שסיפר בזמן ששוחח עם עורך דין. עורך הדין סיכם את מחויבותנו לה' ולבני האדם כך: "וְאֶהְבֶּתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ וּבְכָל שְׂכָלְךָ, וְאֶהְבֶּתְּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ". (לוקס ' 27). אין ספק שהוא היה בקי בכתובים, שכן הוא ציטט כאן את דברים ו' 5 ואת ויקרא י"ט 18. אך קרוב לוודאי שהוא חש אשם על שלא הפגין אהבה כזו לרעהו. בניסיון להצדיק את עצמו, הוא שאל את ישוע: "ומי הוא רְעִי?" (לוקס ' 29).

כיצד הסביר ישוע מיהו רענו? אילו השלכות עולות ממשל השומרוני הטוב לגבינו? (ראו לוקס ' 37-30). כיצד מתייחסת המצווה 'וְאֶהְבֶּתְּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ' לכלל הזהב? (מתי ז' 12).

תשובתו של ישוע לשאלה "מיהו רעיו?" היא: רענו הוא כל אדם הזקוק לעזרתנו. וכך, במקום לשאול "מה יכול חברי לעשות בשבילי?" עלינו לשאול את עצמנו, "מה אני יכול לעשות בשבילו?"

המשמעות הרגילה של כלל זה (על דרך השלילה) היא: "אל תעשה לרעך את ששנוא עליך". ואולם, ישוע התעלה על משמעות זו. בכך שהציג את המצווה באור חיובי, הוא לא רק דיבר על מה שעלינו להימנע ממנו, אלא התמקד במה שעלינו לעשות. עלינו לזכור במיוחד שעיקרון זה אינו מורה לנו להתייחס לזולת כפי שהזולת מתייחס אלינו. אחרי הכול, קל לנהוג באדיבות כלפי מי שאדיב כלפינו, וקל להיות מגעיל למי שהתנהג מגעיל כלפינו; רוב בני האדם יכולים לעשות את זה. אדרבה, אהבתנו לזולת אמורה לא להיות תלויה ביחס הזולת כלפינו.

חישובו על אדם שעשה לכם עוול או התנהג לא יפה כלפיכם. כיצד נהגתם בו בתגובה? מה תלמדו מן המופת של המשיח ומן הדרך שבה הוא המייחס לאנשים שהתעללו בו, על האופן שבו תוכלו להתייחס טוב יותר לאלה שאינם נוהגים בכך באדיבות?

שירות מלא אהבה

מהו המסר הבסיסי בבשורת מתי כ"ה 46-31?

ביום האחרון צפויות הפתעות רבות. אלה שימצאו את עצמם לימינו של בן האדם, לא שיערו בנפשם מעודם כי לאהבתם נטולת האנוכיות יש משקל מכריע כל כך. המשיח לא ישבח אותם על דרשותיהם הנאות, מלאכתם החשובה או התרומות הנדיבות שהעניקו. תחת זאת, המשיח יקבלם בברכה במלכות השמיים על מעשי החסד הפעוטים שהם עשו באהבה למען הפחותים שבאחיו.

גם אלה שימצאו את עצמם לשמאלו יופתעו מן הסיבה שהניעה את מלך המלכים לגזור כך את דינו. חלקם אפילו יטענו: "אֲדוֹנָי, אֲדוֹנָי, הֲלֹא בְּשִׁמְךָ נִבְאָנוּ וּבְשִׁמְךָ גִּרְשָׁנוּ שְׂדִים וּבְשִׁמְךָ עֲשִׂינוּ נִפְלְאוֹת רְבוֹת!" (מתי ז' 22). על אף שמדובר במעשים טובים ורצויים, כשמבצעים אותם ללא אהבה, הם חסרי ערך. אנשים אלה התיימרו לשרת את המשיח, אך האדון מעולם לא הכיר אותם, שכן הם מעולם לא אהבו אותו או את אחיו. בשעת המשפט הסופי, האדון יאמר להם: "מֵעוֹלָם לֹא הִפְרַתִּי אֶתְכֶם, סוּרוּ מִמֶּנִּי עוֹשֵׂי רָשָׁע" (מתי ז' 23). הם מעולם לא עבדו את אלוהים לפי עקרונות האמונה האמיתית (ראו איגרת יעקב א' 27).

פרשנים הציעו פירושים שונים לגבי זהותם של "אחיו הקטנים" של ישוע (מתי כ"ה 40). חשוב לקבוע מיהם "אחיו הקטנים" כדי לדעת את מידת מחויבותנו כתלמידי המשיח. ישנם פרשנים הגורסים כי "אחיו הקטנים" של ישוע הם השליחים בימי ישוע ומבשרים משיחיים בכל הדורות. הם מוצאים תימוכין להשקפתם בבשורת מתי פרק י' פסוקים 42-40, ומסיקים כי גורלם הסופי של בני האדם יקבע לפי הדרך בה הם נהגו במבשרים ובשליחים משיחיים. מלומדים אחרים מסתמכים על הכתוב במתי י"ב 48-50, וטוענים כי "אחיו הקטנים" של ישוע הם כלל תלמידיו. אין ספק שכל תלמידיו של ישוע הם אחיו; ואולם, דומה שהיקף דבריו אלה של ישוע רחב בהרבה. המשיח "מזדהה עם כל ילד אנושי... הוא בן האדם, לפיכך, הוא אח לכל אחד ואחת מצאצאי אדם הראשון." (אלן ג'י. וויט, *The Desire of Ages*, עמ' 638).

חישבו על תקופה שבה נזקקתם נואשות לעזרה, ומישהו בא לעזרתכם. מה היתה משמעות העזרה שקיבלתם בשעת סבלכם או צערכם? כיצד מעידה חוויה זו מדוע חשוב כל כך שנהיה מוכנים לעזור, כמיטב יכולתנו, לכל אדם הזקוק לעזרה?

אהבו את אויבכם

ההוכחה הניצחת למשיחיות אמיתית היא אהבת אויבינו. ישוע כונן את קנה המידה העליון הזה כנגד הדעה שרווחה בימיו בנידון. אנשים רבים הסיקו מן המצווה "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא י"ט 18), דבר שונה לחלוטין ממה שהאדון אמר או התכוון אליו: ושנאת את אויבך. מובן שדבר זה אינו מרומז בפסוק עצמו.

**על פי המשיח, כיצד נוכל להביע, הלכה למעשה, אהבה לאויבנו?
(ראו לוקס ו' 27, 28).**

אויב יכול להביע את שנאתו כלפינו בשלוש דרכים: יחס עוין ("אני שונא אותך"), מילים שליליות ("אני מקלל אותך"), ומעשים פוגעניים (המתבצעים בזדון ופוגעים בכם, כמו גם ברדיפתכם, מתי ה' 44). לגבי שלוש דרכי הבעת שנאה אלה המשיח מלמדנו להגיב בשלוש דרכי אהבה: לעשות מעשים טובים בעבור אויבינו ("עשו להם טוב"), לדבר בשבחם ("ברכו אותם"), ולהפגיע בתפילות בעבורם ("התפללו" עבורם). התשובה המשיחית לשנאה ועוינות היא "לְהִתְגַּבֵּר עַל הָרֵעַ בְּטוֹב" (רומ' י"ב 21).

שימו לב: ישוע דורש מאיתנו: ראשית, לאהוב את אויבנו, שנית, להפגין את אהבתו במעשים טובים, דברי נועם ותפילות הפגעה. ללא אהבה כזו בהשראת השמיים, מעשים, מילים ותפילות כאלה יהיו פוגעניים ויהוו זיוף צבוע של האמונה המשיחית.

אילו סיבות מנה ישוע כדי להבהיר מדוע עלינו לאהוב את אויבינו? (ראו לוקס ו' 32-35)

כדי לעזור לנו להבין את המצווה העליונה הזו, האדון הציג שלושה טיעונים. ראשית, עליון לחיות מעל לקני המידה הרדודים של העולם. אפילו החוטאים והרשעים אוהבים זה את זה; אפילו הפושעים עוזרים זה לזה. אם הליכה בעקבות המשיח אינה מרוממת אותנו ומסייעת לנו לחיות ולאהוב בדרך נעלה בהרבה מדרכם של בני העולם הזה, איזה ערך יש לה? שנית, אלוהים יתגמל אותנו על אהבתנו את אויבינו; על אף שאיננו אוהבים את אויבינו כדי לקבל גמול, הוא יעניק לנו אותו ברוב חסדו. שלישית, סוג אהבה כזה הוא ראייה לקשר הקרבה היתרה שלנו עם אויבנו שבשמיים, אשר "טוב הוא גם לְכַפּוּי טוֹבָה וְגַם לְרָעִים" (לוקס ו' 35).

לחיות כמו ישוע

תורת ישוע כוננה אידיאל עליון לחיים מלאי אהבה, שאין בהם שמץ של אנוכיות. לכן, רובנו ודאי מאמינים שנבצר מאיתנו לחיות חיים כאלה, ולפיכך חשים מיואשים. כיצד נוכל, כאנשים אנוכיים מטבענו, לאהוב את רענו באהבה נטולת אנוכיות? יתרה מכך, האם ניתן בכלל לאהוב את אויבנו? מנקודת מבט אנושית, זה לגמרי בלתי אפשרי.

אך האדון לא היה מבקש מאיתנו לאהוב ולשרת אנשים שנואים או אנשים שקשה לאהוב אותם, בלי להעניק לנו את האמצעי דרכו נוכל לבצע זאת. "קנה מידה זה אינו בלתי ניתן להשגה. מאחורי כל צו או מצווה שה' נותן לנו מסתתרת הבטחה חיובית. אלוהים סיפק את האמצעי ואת הדרך כדי שנידמה לו, והוא יבצע זאת בעבור כל בני האדם שאינם מתעקשים על רצונם, ובדרך זו מסכלים את חסדו." (אלן ג'יי. ווייט, *Thoughts From the Mount of Blessing*, עמ' 76).

איזו הבטחה מסתתרת מאחורי המצווה לאהוב את אויבנו? זוהי הוודאות שאלוהים הוא חנון ורחום כלפי כפויי הטובה והרשעים (לוקס ו' 35, 36), שכולנו נמנים עליהם. ביכולתנו לאהוב את אויבנו משום שאלוהים אהב אותנו מלכתחילה, על אף שהיינו אויביו (רומ' ה' 10). כאשר אנו מאששים מדי יום את קבלתנו את קורבן האהבה שהוא העלה בעבורנו על הצלב, אהבתו נטולת האנוכיות כובשת את לבנו, חיינו וכל מאודנו. ככל שאנו מבינים לעומק את אהבת ה' אלינו וחווים אותה ביתר שאת, כך אהבתו תנבע מאיתנו אל הזולת, ואפילו אל אויבנו.

מהו הקשר בין עמידתנו במשיח ובאהבתו, לבין אהבתנו את אויבנו? (ראו יוחנן ט"ו 4-12).

אנו זקוקים מדי יום לא רק לקבל באמונה את מות המשיח בעבורנו, אלא אף להכניע את רצוננו בפני רצונו של המשיח ולעמוד בו. כשם שישוע לא ביקש לעשות את רצונו, אלא את רצון האב (יוחנן ה' 30), כך גם עלינו להסתמך על המשיח ורצונו. בלעדיו, אין בכוחנו לעשות דבר. כשאנו בוחרים מדי יום להיכנע לישוע, המושיע חי בנו ודרכנו. או אז, "לא עוד אני חי, אלא המשיח חי בי" (גלט' ב' 20), והופך את גישתי האנוכית למלאת אהבה ואת חיי שרות מלא אהבה נטול אנוכיות.

שובו וקראו את יוחנן ט"ו 4-12. על איזו שמחה מדבר כאן ישוע? כיצד נחווה את השמחה הנובעת משירותנו אותו, גם כשאננו בהכרח שמחים ומרוצים מנסיבות חיינו?

לימדו נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, את הפרק, "The Least of These My Brethren" Good Samaritan, עמודים 497-505, ואת הפרק "The Least of These My Brethren" עמודים 637-641.

"כל הנשמות סביבנו אומללות, מותשות וזקוקות למילות נחמה ומעשי חסד. ישנן אלמנות הזקוקות לאהדה ולעזרה. באשר ליתומים – המשיח האיץ בתלמידיו לקבלם כפיקדון שה' הפקיד בידיהם... היתומים הם חברים במשפחתו הכבירה של אלוהים, והמשיחיים המופקדים כנאמני המשיח עלי אדמות, אחראים עליהם. המשיח מכריז: 'את נשמתם, מידך אבקש.' (אלן ג'י. ווייט, Christ's Object Lessons, עמ' 325).

"לא גדולת מלאכתנו, אלא האהבה, המסירות והנאמנות שבהן אנו מבצעים אותה, נושאותן חן בעיני המושיע." (אלן ג'י. ווייט, In Heavenly Places, עמ' 325).

שאלות לדיון:

7

- 1 על פניו, דומה שעל פי משל הכבשים והעזים, גאולה באה דרך מעשים; דהיינו, ככל שירבו מעשינו הטובים, כך יגברו סיכויינו להיכנס למלכות האלוהים. ואולם, הפתעתם של הנושעים מעידה על כך שהם לא העניקו את אהבתם כדי להיות ראויים למלכות. ישוע לימד מפורשות כי חיי נצח הם תוצאה של אמונה בו (יוחנן ג' 15; 1' 40, 47; י"א 25, 26). מעשי חסד אמיתיים נובעים מאמונה באלוהים ואהבת האלוהים (גלט' ה' 6). מעשים כאלה הם ההוכחה לגאולה, לא הסיבה לגאולה. כיצד נשתדל לנהוג באהבה, ובעת ובעונה אחת, נמנע מן המחשבה שמא אנו פועלים כך כדי להרוויח את הזכות להיכנס למלכות השמיים? מדוע עלינו להבדיל תמיד בין אמצעי הגאולה לבין פרי הגאולה?
- 2 לאהוב את "אויבינו" שהם אך ורק טיפוסים מעצבנים או אנשים לא ידידותיים, לדוגמה, עמיתים לעבודה שקשה להסתדר איתם, מכרים גסי רוח או שכנים כפויי טובה - זה דבר אחד. אין ספק שקשה לאהוב אנשים כאלה. אבל מה בנוגע לאויבים אמיתיים, לאנשים שהזיקו לנו או זוממים להזיק לנו או למשפחתנו? כיצד נוכל לאהוב אותם?
- 3 אנשים עשויים להתנווכח איתנו על התיאולוגיה שלנו, הדוקטרינות שלנו או אורחות החיים שלנו, וכמעט על כל דבר אחר. אבל מי יכול להתנווכח עם אהבה נטולת אנוכיות? אהבה לא אנוכית חושפת כוח המתעלה מעל כל טיעון הגיוני. כיצד נלמד להביע את האהבה הזו, יהיה המחר אשר יהיה?

הקהילה

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: דברים ל"ב 4; תהילים כ"ח 1; יוחנן י"ז; יוחנן ט"ו 1-5; מתי ז' 1-5; מתי ה' 23, 24; י"ח 15-18.

פסוק לשינון: "לא רק בעדם אני מבקש, אלא גם בעד המאמינים בי על יסוד דברם. יהיו נא כלם אחד; כמו שאתה, אבי, בי ואני בקר, שיהיו גם הם בנו, כדי שיאמינו העולם כי אתה שלחתיני." (יוחנן י"ז 20, 21).

8

ניתן להתחקות אחר שורשי הקהילה המשיחית בתולדות אדם הראשון, אברהם אבינו ובני ישראל. ה' קרא לאברהם, ובתקופה מאוחרת יותר לבני ישראל, לכרות עמו ברית ולהיכנס עמו למערכת יחסים המבוססת על הברית הזו, וזאת כדי שהעולם כולו יתברך דרכם. במהלך תולדות האמונה, קשר הברית עם ה' נמשך דרך הקהילה המשיחית. הקהילה לא היתה המצאה של השליחים או של כל בן אנוש אחר. במהלך שירותו הארצי, המשיח בכבודו ובעצמו הכריז על כוונתו לכונן את קהילתו: "אבנה את קהלתי..." (מתי ט"ז 18). הקהילה המשיחית חבה את קיומה לישוע המשיח. הוא מייסדה. על פי הבשורות, ישוע הגה בשפתיו את המונח "קהילה" שלוש פעמים בלבד (מתי ט"ז 18, י"ח 17). ואולם, אין פירוש הדבר שהוא לא עסק בנושא. למעשה, הוא לימד רעיונות חשובים הקשורים לקהילה. בלימודנו השבוע נתמקד בשני רעיונות עיקריים: יסודות הקהילה ואחדות הקהילה.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-23 באוגוסט.

יסודות הקהילה

ישוע הכריז: "ועל הצור הָזֶה אֶבְנֶה אֶת קְהִלְתִּי..." (מתי ט"ז 18). מיהו הצור ("פטרה" ביוונית) שעליו תיבנה הקהילה? ישנם פרשנים המאמינים שהצור הזה הוא שמעון כיפא, המכונה פטרוס. לדידם, ישוע השתמש כאן במשחק מילים בעל משמעות ברורה בשפה הארמית, שככל הנראה דיבר בה: פטרוס הוא שמעון כיפא, ופטרה משמעה צור. אך למעשה, איש אינו יודע בוודאות מה היו המילים הארמיות המסוימות שישוע השתמש בהן במשפט זה. הטקסט היחיד המצוי ברשותנו הוא בשורת מתי ביוונית, המציינת מפורשות את דברי ישוע כך: "וגם אֶנִי אֹמֵר לְךָ כִּי אַתָּה כִּיפָא וְעַל הַצּוֹר הַזֶּה אֶבְנֶה אֶת קְהִלְתִּי." אין להתעלם מן ההפרדה הברורה הקיימת במשפט, אשר מבדילה בין כיפא האדם (פטרוס), לבין המילה צור (פטרה).
ישנן סיבות טובות לאישוש העובדה שהמילה צור (פטרה) מתייחסת למשיח בכבודו ובעצמו. ההקשר המידי של דברי ישוע (מתי ט"ז 20-13), מתמקד בזהותו ובמשימתו של המשיח, לא בזהותו ומשימתו של כיפא. זאת ועוד, ישוע השתמש בעבר בדימוי של בנייה על סלע, וזיהה מפורשות את הסלע (הצור) עם עצמו ועם תורתו (מתי ז' 24, 25).

מה מסמל "הצור" בתנ"ך? (דבר' ל"ב; תהל' כ"ח; ל"א 4, 3; מ"ב 10; ס"ב 3; ישע' י"ז 10).

כאשר כיפא ויתר השליחים שמעו את ישוע מדבר על בניית קהילתו על צור, הם פירשו את הדימוי על פי משמעותו בתנ"ך, דהיינו, הצור כסמל לה'.
כיפא עצמו אישש את העובדה שהמשיח הוא "הוא הָאֶבֶן שְׂמֵאֲסָתָם, אַתֶּם הַבּוֹנִים, אֲשֶׁר הִקְתֶּם לְרֹאשׁ פְּנֵה" (מה"ש ד' 11). הוא השתמש במונח "צור" לגבי המשיח בתור אבן הפינה או היסוד של הקהילה (פטר"א ב' 4-8). איש בכתבי הקודש אינו נקרא צור (פטרה) זולת ישוע המשיח.

גם שאול השליח השתמש במונח "צור" בהקשר למשיח (רומ' ט' 33, קור"א י' 4). הוא הכריז מפורשות: "אִישׁ לֹא יוּכַל לְהִנָּח יְסוּד אַחַר זֹלְתֵי הַיְסוּד שֶׁהֵנָּח, וְהוּא יִשְׁוֶע הַמְּשִׁיחַ" (קור"א ג' 11). לפיכך, אנו מסיקים שקהילת השליחים היתה תמימת דעים בכך שישוע המשיח בכבודו ובעצמו הוא הצור שעליו הקהילה בנויה, ואילו כל הנביאים והשליחים, כולל כיפא, הם שכבת האבנים החיות הראשונה בבניין הרוחני של הקהילה (אפס' ב' 20).

מדוע חשוב לדעת שהקהילה, ככל שהיא חלשה וכושלת לפעמים, יוסדה על המשיח בכבודו ובעצמו?

תפילת המשיח לאחדות

זה היה יום חמישי בלילה. בתום הסעודה האחרונה, ישוע ותלמידיו צעדו אל הר הזיתים. בדרכם לגן גת שמנים, ישוע עצר והתפלל למען עצמו, תלמידיו וכל מאמיניו בעתיד דרך בישור השליחים. על אף הייסורים הצפויים לו על הצלב, דאגתו העיקרית לא היתה לעצמו, אלא לתלמידיו. בפרק י"ז בבשורת יוחנן מופיעה תפילת ההפגעה הארוכה ביותר שתועדה בכתבי הקודש. מעודד לגלות שישוע התפלל בעבור כל אדם המאמין בו, כולל כל אחד ואחת מאיתנו.

קיראו את יוחנן י"ז. מה היתה בקשת התפילה העיקרית של ישוע מאבינו שבשמיים בנוגע למאמינים? (ראו במיוחד פסוקים 21-23).

אחדות הקהילה חיונית לחיי הקהילה. ניתן לאמוד את חשיבותה בעזרת העובדה שהמשיח הביע ארבע פעמים את תשוקתו העזה שתלמידיו "יהיו אֶחָד" (יוחנן י"ז 11, 21-23). בשעה אחרונה זו, האדון יכול היה להתפלל בעבור דברים חיוניים וחשובים רבים אחרים. אך הוא התמקד בתפילתו באחדות המאמינים. הוא ידע שהסכנה הגדולה ביותר האורבת לקהילה היא רוח של מחלוקת, ריב ומדון.

תחנית ישוע לא היתה לאחידות הקהילה, אלא לאחדות הקהילה, אחדות הזוהי לזו ששרתה בינו לבין אביו שבשמיים. ישוע והאב הם שתי ישויות נבדלות, בעלות תפקידים שונים. ועם זאת, הן מאוחדות בטבען ובתכליתן. לפיכך, האב והבן הם אחד. באותה מטבע, לכולנו מזג שונה, אופי שונה, רקע שונה, כישורים שונים ותפקידים שונים, אך עלינו להיות מאוחדים בישוע המשיח.

לא ניתן להגיע לאחדות כזו באופן ספונטני. כדי להשיגה, עלינו לקבל את ריבונותו המלאה של המשיח על חיינו. עלינו להניח לו לעצב את אופיינו, ועלינו להיכנע לרצונו.

אחדות זו אינה מהווה מטרה בפני עצמה. היא מהווה עדות שנועדה לעורר את בני האדם להאמין במשיח בתור המושיע שנשלח מאת אבינו שבשמיים. האחדות וההרמוניה השוררות בקרב אנשים שונים כל כך בקהילת המשיח הן עדות חותכת לכך שאלוהים שלח את בנו כדי להושיע את החוטאים. זוהי ראייה ניצחת לכוחו המושיע ומחולל השינוי של המשיח. ואנו זכינו בזכות לשאת את העדות הזו.

פעמים רבות, אחדות הקהילה נתונה בסכנה עקב אנוכיות ותו לא. כיצד נוודא שאיננו אשמים בסיכון האחדות הזו לשווא?

הדרך להשגת אחדות

מהו הבסיס לאחדות שישוע התפלל עליה בעבור קהילתו? (ראו יוחנן י"ז 23, יוחנן ט"ו 5-1.)

המילים: "אַתֶּם בְּי וְאֲנִי בְכֶם" (יוחנן י"ד 20), מביעות את קשר הקרבה היתרה שעלינו לקיים עם ישוע. נוכחותו של ישוע בלבנו מפיקה אחדות בקהילה. המושיע מביא לחיינו את שני הדברים החיוניים לאחדות: דבר ה' ואהבה שמיימת.

אם יש לנו את ישוע, יש לנו את דבריו, שהם למעשה דברי אבינו שבשמיים (יוחנן י"ד 24; י"ז 8, 14). ישוע הוא "האמת" (יוחנן י"ד 6); גם דבר ה' הוא "האמת" (יוחנן י"ז 17). אחדות בישוע משמעה אחדות בדבר ה'. כדי להגיע לאחדות, עלינו להיות תמידי דעים לגבי התוכן של האמת המוצגת בדבר ה'. כל ניסיון להשיג אחדות ללא דבקות בעיקרי היסוד ובאמונות שהוצגו בכתבי הקודש, נועד לכישלון.

אלוהים אף חפץ שחסידיו יהיו מאוחדים באהבת אמת. אם יש לנו את ישוע, נוכל לנחול את האהבה המושלמת שאבינו שבשמיים רוחש לבן האלוהים (יוחנן י"ז 26). אהבה זו אינה רגש בר חלוף, אלא עיקרון חי ונצחי המתבטא הלכה למעשה בפעולה. כדי שתהיה לנו אהבה אמיתית, צריך שיהיה לנו פחות מן ה"אני" שלנו ויותר מישוע. גאוותנו האנוכית חייבת למות, רק אז יוכל ישוע לחיות בקרבנו. רק אז נאהב איש את רעהו באהבת אמת, וניצור את האחדות המושלמת שישוע פילל לה והתפלל שתשרור בינינו.

"כאשר אנשים הטוענים לאמונתם באמת מתקדשים דרך האמת ולומדים מן המשיח את ענוותו וצניעותו, בקהילה תשרור אחדות שלמה ומושלמת." (אלן ג'י. וייט, *The Signs of the Times*, 19 בספטמבר, 1900).

לא תמיד קל להחזיק באמת ובעונה אחת להפגין אהבה עמוקה איש לרעהו. הסכנה של הדגשת יתר של האחת על פני השנייה תמיד אורבת לנו. היו זמנים שבהם דוקטרינה נחשבה ליסוד החשוב ביותר להשגת אחדות בקהילה. למזלנו, חוסר איזון זה תוקן בהדרגה. ואולם, כיום אנו עלולים לפנות לקיצוניות האחרת: לחשוב שאהבה חשובה יותר מן האמת לשם השגת אחדות, ולפיכך להתפשר על האמת. עלינו לזכור שאהבה ללא אמת היא עיוורת, ואמת ללא אהבה היא עקרה. מוח ולב חייבים לפעול יחדיו.

קהילת השליחים הפגינה את האחדות שהמשיח פילל לה והתפלל לגביה. "הם היו שֹׁקְדִים עַל תּוֹרַת הַשְּׁלִיחִים [האמת], עַל הַתְּחַבְּרוּת [האהבה], עַל בְּצִיעַת הַלֶּחֶם וְעַל הַתְּפִלוֹת" (מה"ש ב' 42).

מכשול גדול לאחדות

כיצד מסייעים לנו דברי ישוע במתי ז' 1-5 כדי להימנע ממחלוקות וסכסוכים בקהילה?

קל לנו יותר לראות את מגרעות הזולת מאשר לראות את מגרעותינו. כשאנו מותחים ביקורת על הזולת, הדבר מעניק לנו תחושת עליונות, שכן אנו משווים את עצמנו לאדם שנראה לנו גרוע מאיתנו. לפיכך, מטרתנו היא לא להשוות את עצמנו לזולת, אלא להשוות את עצמנו לישוע. בעיות רבות היו נמנעות אילו היינו מציינים לצו ה': "לא תלך רכיל בעמך!" (ויקרא י"ט 16). זה נכון עד כאב שאדם "נְגַן, מְפָרֵד אֶלֶף" (משלי ט"ז 28). כלומר, אדם רכלן ומחרחר ריב מעורר ריב ומדון בין חברים טובים ומפריד ביניהם. מאידך, ישנן נסיבות שבהן צריך לדבר על אדם אחר. אך לפני שנעשה זאת, עלינו לשאול את עצמנו שלוש שאלות:

האם הדבר שברצוני לומר הוא האמת? הרי צוינו: "לא תענה ברעך עד שקר" (שמות כ' 16). לפעמים אנחנו עלולים למסור מידע כלשהו בתור עובדה בשעה שלמעשה מדובר אך ורק בהשערה או בניחוש שלנו. בנוסף, אנחנו עלולים להציג את עמדתנו הסובייקטיבית, ובכך לשפוט בטעות את כוונות הזולת.

האם הדבר שאני עומד לומר יחנך, יבנה ויחזק את הזולת? שאול השליח מזהיר אותנו לדבר אך ורק דברים בונים, מחזקים ומחנכים: "אל יצא מפיכם כל דבר נבול, אלא דבר שְׁהוּא טוֹב בְּעֵתוֹ וְיֵשׁ בּוֹ כֹּדַי לְבָנוֹת..." (אפס' ד' 29). אם דבר מה הוא נכון, אך אינו מחזק ובונה, האם לא עדיף לא לומר אותו?

האם אוכל לומר זאת באהבה? הדרך שבה אנו אומרים דבר מה חשובה לא פחות מהדברים שאנו אומרים (ראו משלי כ"ה 11). אם הדברים שברצוננו לומר הם נכונים ומחזקים, עלינו לוודא שנאמר אותם בדרך שלא תפגע בזולת.

יעקב משווה את הלשון ל"אֵשׁ קֹטְנָה [אשר] מְבַעֲרָה יַעַר גְּדוֹלוֹ!" (איגרת יעקב ג' 5, 6). אם במקרה שמענו רכילות, עלינו לא להוסיף שמן למדורה או עצים לאש, שכן "בְּאֶפֶס עֲצִים, תִּכְבְּהוּ אֵשׁ; וּבְאֵין נִרְגָן, יִשְׁתַּקְּ מִדּוֹן" (משלי כ"ו 20). רכילות זקוקה לשרשרת של רכלנים. ביכולתנו לעצור את הרכילות דרך סירוב להקשיב לה; ואם חלילה שמענו רכילות, עלינו להימנע מלחזור עליה באוזני הזולת. "במקום לרכל, ובכך להזיק ולסכסך, הבה נדבר על גבורת המשיח שאין דומה לה, ועל כבודו ותהילתו." (אלן ג'י. ווייט, *The Upward Look*, עמ' 306).

אין ספק שמתחת ביקורת על הזולת עשויה לגרום לנו להרגיש טוב יותר עם עצמנו. ואולם, מה קורה כשאנו משווים את עצמנו לישוע?

שיקום האחדות

מדוע התפייסות עם אח פגוע היא דרישה מוקדמת לעבודת ה' הנושאת חן בעיני ה' ומתקבלת ברצון בידיזו? (ראו מתי ה' 23, 24).

ישנם מספר סוגי מנחות וקורבנות שהובאו למזבח, אך ישוע התכוון ודאי לקורבן חטאת – קורבן בעל חיים שהחוטא נדרש להקריב על מנת לזכות במחילה אלוהית. ואולם, לפני שנקבל את מחילת ה', עלינו להתפייס עם הזולת. פיוס מחייב אותנו להודות בעוונה בטעויותינו. ללא גישה כזו, כיצד נוכל לבקש את מחילת האל?

מהם שלושת הצעדים שעלינו לנקוט לאחר שמישהו פגע בנו? (ראו מתי י"ח 15-18).

על פי ישוע, אל לנו לדבר עם אנשים אחרים על פגיעה שחווינו, אלא לדבר עם האדם שפגע בנו. בנוסף, עלינו לא למתוח עליו ביקורת, אלא להראות לו את טעותו ולבקש ממנו להתחרט ולבקש סליחה (ויקרא י"ט 17). עלינו לעשות כל מאמץ, ברוח של ענווה ואהבה, כדי לעזור לו לראות את טעותו ולאפשר לו להתחרט ולהתנצל. חשוב מאוד לא לבייש אותו בכך שנכריז בפומבי על טעותו. אילו נעשה זאת, הדבר יקשה עליו להתאושש.

אידיאלית, שיחה פרטית תוביל חרטה ולפיוס. ואולם, כאשר הפוגע אינו מודה בעוול שעשה, או אינו מעוניין ליישר את ההדורים בינינו, הצעד הבא הוא לקחת איתנו עד אחד או שני עדים כדי לשכנע אותו בטעותו (דבר' י"ט 15). העדים אינם אמורים להיות מעורבים אישית במצב, וזאת כדי שיהיו בעמדה טובה יותר כדי לבקש ממנו להתחרט ולהתנצל. אם הפוגע מסרב לשמוע בקולם, הם יוכלו להעיד על מאמצי הפיוס שנעשו למענו.

לבסוף, רק לאחר ששני הניסיונות הראשונים לא צלחו, עלינו לפנות לקהילה. ככתוב: "אם לא ישמע לָהֶם, הִגֵּד לְקַהֲלָה" (מתי י"ח 17). צעד זה לא נועד לשמש צעד משמעת, אלא פנייה אחרונה שתעורר אותו להתחרט, להתנצל ולקבל סליחה. התהליך כולו, מראשיתו ועד אחריתו נועד להצלה ולגאולה (גלט' ו' 1).

עלינו לזכור שגאולה היא הדרך הטובה ביותר להביא מזרז לכל הצדדים המעורבים בסכסוך. בדרך כלל כשמישהו פוגע בנו, מדוע איננו נוקטים בהליך שישוע הציג בפנינו? כיצד נלמד לא להניח לתאונות הנקם לערפל את מחשבתנו?

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, Testimonies for the Church, כרך 5, את הפרק "Christian Unity", עמודים 236-248; ובכרך 8, את הפרק "One With Christ in God", עמודים 239-243.

"אחדות היא כוח; פילוג הוא חולשה. כאשר המאמינים מציגים את האמת, הם מאוחדים, ואז יש להם השפעה רבה. השטן מבין זאת היטב. הוא מעולם לא היה נחוש יותר מאשר עכשיו במאמציו לבטל את השפעתה של האמת על האלוהים דרך יצירת מרידות, מחלוקת ופירוד בקרב אנשי האלוהים." (אלן ג'י. ווייט, Testimonies for the Church, כרך 5, עמ' 236).

"עלינו להשתדל לחשוב טובות על כל בני האדם, במיוחד על אחינו באמונה, אלא אם כן נאלץ בהכרח לחשוב אחרת. עלינו לא למהר להאמין לדיווחים שליליים. בדרך כלל, דיווחים כאלה הם תוצאה של קנאה או אי הבנה, או שהם נובעים מהגזמה או גילוי חלקי שלהעובדות." (שם, עמ' 58).

שאלות לדיון:

- ❶ כיצד אתם מתמודדים עם אנשים, שעל אף שהם מחזיקים בדוקטרינה מוטעית (בזה אתם בטוחים), הם מפגינים כלפיכם קבלה ואהבה, וזאת חרף חילוקי הדעות ביניכם? כיצד עליכם להתייחס אליהם? מאידך, כיצד אתם מתמודדים עם אנשים, שעל אף שהם תמימי דעים אתכם מבחינה תיאולוגית, הם גסים, נוקשים, שיפוטיים ואינם מעניקים אהבה למי שאינו רואה איתם עין בעין?
- ❷ כיצד אנו מטיבים לשמור על אחדות הקהילה? כיצד לדעתכם תופס אדם לא מאמין את רעיון "האחדות המשיחית" בזמן שהוא מתבונן בקהילה?
- ❸ ישוע מורה לנו למחול למי שפגע בנו. אבל מה עלינו לעשות אם מי שפגע בנו לא התחרט ולא ביקש את סליחתנו? כיצד עלינו להתייחס אליו?
- ❹ מהי הזיקה בין אהבה ומשמעת?
- ❺ הכנסייה הנוצרית העולמית מתיימרת להגשים את האחדות שהמשיח פילל לה. חרף הכוונות הטובות והמניעים הטובים שיש ודאי לחלק מחבריה, באילו בעיות נוכל להבחין בתנועה זו, חוץ מהסוגיות הברורות הנוגעות לאירועי אחרית הימים?
- ❻ "עלינו להשתדל לחשוב טובות על כל בני האדם, במיוחד על אחינו באמונה, אלא אם כן נאלץ בהכרח לחשוב אחרת." כיצד עלינו להבין את המשפט הזה, במיוחד לאור טבעה החוטא של האנושות?

שליחותנו

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: מתי ה' 14-16; לוקס כ"ד

48, 49; יוחנן כ' 21; מתי כ"ח 19, 20; התג' י"ד 12-6.

פסוק לשינון: "ובשורה זו של המלכות תכרו בכל העולם לעדות לכל הגוים ואחרי כן יבוא הקץ." (מתי כ"ד 14).

בראשית שירותו הציבורי, ישוע קרא לכיפא ולאנדריי ללכת אחריו ולהיות תלמידיו. משמעות הדבר היתה שעליהם להוביל אנשים אחרים אליו. הוא אמר להם: "בואו אחרי ואעשה אתכם דיגים אדם" (מתי ד' 19). בשלב מאוחר יותר, "הוא קבע שנים עשר איש שיהיו אתו, שישלח אותם לבשר" (מרקוס ג' 14). המשיח שלח את שנים עשר השליחים ומאוחר יותר שבעים שליחים כדי לבשר את הבשורה. (מתי י' 15-5, לוקס י' 12-1). במהלך ארבעים הימים לאחר תחייתו, המשיח התגלה מספר פעמים בפני תלמידיו (קור"א ט' 8-3), והטיל עליהם את המשימה לבשר את הבשורה ברחבי העולם (מה"ש א' 2, 3). הוא שב והפקיד בידיהם את שליחות הבשורה. על אף שאיש ממחברי הבשורות לא תיעד כל מילה שיצאה מפי האדון, כל אחד ואחד מהם העלה על הכתב חלק מהוראותיו, וכל תיעוד ותיעוד מחדד היבט שונה בשליחות הבישור; בדרך זו אנו זוכים בתובנה חשובה על תכליתה, שיטתה והיקפה של שליחות זו.

השבוע נבחן את משימת בישור הבשורה כפי שישוע בכבודו ובעצמו הציג אותה.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-30 באוגוסט.

היו אור העולם

קיראו את מתי ה' 14-16. מה אומר כאן ישוע לכל אחד ואחת מאיתנו באופן אישי ולקהילה כולה?

לכל אורכם של כתבי הקודש, המונח אור מקושר הדוקות לאלוהים. דוד המלך שר: "יְהוָה, אֹרֵי יְשׁוּעִי" (תהל' כ"ד 1). יוחנן הכריז: "הָאֱלֹהִים אֹרֵי הוּא וְכָל חֲשָׁךְ אֵין בּוֹ" (יוח"א א' 5). אלוהים הוא מקור האור. למעשה, הדבר הראשון שה' ברא היה אור, שכן האור חיוני לחיים. בהתחשב בזיקה ההדוקה בין אור לאלוהים, כתבי הקודש מרבים להשתמש במילה אור כסמל לאמת, ידע וחסידות. להתהלך באור פירושו להידמות לה' באופיינו (אפס' ה' 8, יוח"א א' 7). אור מייצג את אלוהים, חושך מייצג את השטן. מסיבה זו, זהו חטא חמור לשים "חֲשָׁךְ לְאֹרֶךְ" (ישע' ה' 20).

ישוע המשיח, בנו הנצחי של ה', הוא "הָאֹרֶךְ לְבְנֵי הָאָדָם" (יוחנן י"ד 4, 9). הוא לבדו הוא האור שבכוחו להאיר את החושך האופף את העולם הזה השרוי בחטא. דרכו נוכל לנחול את אור הדעת של כבוד ה', כלומר את אופיו, ככתוב: "הוּא הִגִּי'ה אֹרֶךְ בְּלִבֵּנוּ לְהָאִיר דְּעֵת עַל אֹדוֹת כְּבוֹד אֱלֹהִים..." (קור"ב ד' 6).

כשאנו מקבלים את המשיח כמושיענו, אנו הופכים ל"בְּנֵי הָאֹרֶךְ" (יוחנן י"ב 36, תסל"א ה' 5), אך אין בנו אור משל עצמנו. בדומה לירח, כל שביכולתנו לעשות זה לשקף את האור הזורח עלינו. כאשר אנחנו מניחים לישוע לזרוח דרכנו, לא נעשה את מעשינו הטובים כדי להפגין את חסידותנו, אלא כדי להוביל אנשים אחרים אל ה' ולעורר אותם לכבוד ולהלל אותו. "אם המשיח שוכן בלבנו, בלתי אפשרי להסתיר את אור שכינתו. אם לאנשים המתיימרים להיות תלמידי המשיח... אין אור להעניק, זה משום שהם אינם מחוברים למקור האור." (אלן ג'. ווייט, *Thoughts From the Mount of Blessing*, עמ' 41).

ישוע הכריז: "הָאֵם הַמְנוֹרָה קְיָמַת פְּדֵי שְׁיִשְׁימוּ אוֹתָהּ תַּחַת כְּלִי אוֹ תַּחַת הַמָּטָה?" (מרקוס ד' 21). אין שום טעם להדליק מנורה ולשים אותה מתחת לכלי או למיטה. לפיכך, מדוע אנחנו עושים זאת לפעמים עם אורו של המשיח? תלמיד "מוסתר" אינו שימושי יותר ממנורה הטמונה תחת קערה בלילה חשוך. לפיכך, "קוּמֵי אֹרֵי, פִּי בָּא אֹרֶךְ; וְכַבֵּד יְהוָה עֲלֶיךָ זָרַח" (ישע' ס' 1).

אור כשלעצמו הוא בלתי נראה לעין. עליו להשתקף מדבר מה; אחרת נבצר מאיתנו לראותו. איזה לקח רוחני נפיק מכך לגבי האופן שבו אורנו, כתלמידי המשיח, אמור לזרוח ולהיחשף?

להיות עדי המשיח

למפגש הראשון של ישוע עם תלמידיו לאחר תחייתו נודעת חשיבות רבה. לאחר צליבתו, התלמידים היו מפוחדים, מיואשים, מדוכאים ונבוכים. הם נעלו את דלתות חדר האספה מתוך פחד, אך ישוע בא וניצב ביניהם. בקול צלול ובטון לבבי אמר להם: "שלום לכם!" התלמידים המבוהלים התקשו להאמין למראה עיניהם ולמשמע אוזניהם. באהבה, האדון הראה להם את ידיו ואת רגליו, שפצעי הצליבה נצרכו בהן, והבהיר להם את כל הדברים שנכתבו על אודותיו בכתובים. באותו לילה, נוכחותו ודבריו חוללו בהם שינוי קיצוני; חרדתם וחוסר אמונתם התפוגגו, והם נמלאו שלוה ושמחה שנבעו מן הוודאות בתחייתו.

ואז המשיח החל להסביר להם את שליחותם. הוא עזר להם להבין את חשיבות האחריות שהוטלה עליהם בתור עדין, שכן הם היו עדים למותו, תחייתו וכוחו למחול על חטאים ולחולל שינוי בחיי בני האדם (לוקס כ"ד 46-48). הם היו עדים למותו, אך הם גם ראו אותו בחיים לאחר שקם לתחייה. לכן, הם יכלו להעיד עליו בתור מושיע העולם.

עד הוא אדם שהיה עד לאירוע כלשהו. כל אדם יכול לשמש עד, בתנאי שהיה עד באופן אישי לדבר מה. אין דבר כזה עדות ממקור שני. ביכולתנו להעיד אך ורק על סמך התנסותנו אנו, ולא על סמך התנסות של אדם אחר. כחוטאים שנושעו, יש לנו את הזכות לספר לזולת על מה שישוע המשיח עשה למעננו.

מה הקשר בין קבלת רוח הקודש לבין עדות על המשיח? (ראו לוקס כ"ד 48,

49; מה"ש א' 8. ראו גם ישע' מ"ג 10, 12; מ"ד 8).

9

על פי ספר מעשי השליחים, עדות התלמידים יכלה להיות משכנעת אך ורק דרך נוכחות רוח הקודש ששכנה בלבם. לאחר קבלת הרוח, "השליחים העידו בְּכֹחַ רֵב עַל תְּחִיתַת הָאֲדֹנָי יֵשׁוּעַ" (מה"ש ד' 33). כלומר, הם היו מסוגלים לדבר בפתיחות ובעוצמה על הדברים שהיו עדים להם ועל כל מה שהם חוו. למעשה, עדותנו על המשיח חייבת תמיד לכלול את חווייתנו האישית עם המושיע.

מה הייתה חווייתכם האישית עם האדון? מה תולל ה' בחייכם, שעליו תוכלו להעיד ממקור ראשון לפני הזולת? הביאו את תשובתכם לשיעור בשבת.

"כֵּן גַם אֲנִי שׁוֹלַח אֶתְכֶם"

גם בשורת יוחנן מתעדת את המפגש הראשון של ישוע עם תלמידיו בחדר העלייה, אך היא מציינת מספר היבטים שלא אוזכרו בבשורת לוקס.

**על פי בשורת יוחנן, כיצד הגדיר ישוע את משימתם של התלמידים?
(ראו יוחנן כ' 21).**

ישוע הזכיר את הרעיון הזה לפני ימים ספורים כאשר התפלל: "כִּמוֹ שֶׁשְׁלַחְתָּ אוֹתִי אֶל הָעוֹלָם כֵּן גַם אֲנִי שְׁלַחְתִּי אוֹתָם אֶל הָעוֹלָם" (יוחנן י"ז 18). לשלוח משהו, פירושו שלשולח יש סמכות על הנשלח. בנוסף, הדבר כרוך במטרה, שכן לשליח יש משימה שעליו למלא. ישוע נשלח בידי אבינו שבשמיים כדי להושיע את העולם (יוחנן ג' 17), ואילו אנחנו נשלחים בידי ישוע כדי להכריז על גאולה דרכו. מסתבר שמשימתנו היא המשיך ישיר של מלאכת המשיח, שהיתה מורכבת ממותן שירות מלא לכל בני האדם (מתי ט' 35). ישוע מצפה מאיתנו לא רק להמשיך במה שהחל בו, אלא אף לעשות גדולות ונצורות. הוא הכריז: "הַמְּאֲמִין בִּי יַעֲשֶׂה גַם הוּא אֶת הַמַּעֲשִׂים שֶׁאֲנִי עוֹשֶׂה; וְגִדּוּלִים מֵאֵלֶּה יַעֲשֶׂה" (יוחנן י"ד 12).

ישוע העניק לתלמידיו את רוח קודשו כדי לאפשר להם לבצע את משימתם. במעשה הבריאה, ה' יצר "אֶת הָאָדָם... וַיִּפַּח בְּאַפָּיו, נְשִׁמַת חַיִּים" (בראשית ב' 7). עתה, ישוע "נפח" בתלמידיו את רוח קודשו (יוחנן כ' 22). כשם שנשמת החיים הפיחה חיים באדם דומם שהיה עשוי עפר, כך רוח הקודש חוללה מהפך בתלמידי ישוע והפכה אותם מאנשים פחדנים ומיואשים לעדים מלאי עוצמה לשם המשכת מלאכת האדון. אותה משיחה חיונית לנו כיום כדי למלא את השליחות שהוטלה עלינו.

ישוע קרא לכל אחד ואחת מאיתנו להיות עדין. על מה תוכלו להעיד? כלומר, מה ראייתם או חוויתם שתוכלו לחלוק עם הזולת לגבי ישוע?

לעשות תלמידים

לאחר תחייתו, ישוע פגש את תלמידיו בגליל ב"הר אֶשֶׁר אָמַר לָהֶם..." (מתי כ"ח 16). לא רק אחד עשר תלמידיו באו, אלא גם למעלה מחמש מאות מאמינים נאספו שם כדי לפגוש את המושיע שקם לתחייה (קור"א ט"ו 6). המשיח שגבר על המוות, אמר להם: "נִתְּנָה לִי כָּל סְמֻכּוֹת בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ!" (מתי כ"ח 18). גבורתו וסמכותו לא היו עוד מוגבלות מרצון כפי שהיו במהלך שירותו עלי אדמות. אדרבה, גבורתו, סמכותו וריבונותו היו עתה כפי שהיו בטרם לבש בשר ודם. עתה, לאחר שקם לתחייה ניתנה לו סמכות על היקום כולו. עתה הוא מפקיד את משימת השליחות בידי תלמידיו על סמך ריבונותו הבלתי מעורערת.

על פי בשורת מתי, כשישוע נתן לתלמידיו את משימת השליחות הגדולה, הוא השתמש בארבעה פעלים: לכו, עשו [תלמידים], הטבילו, למדו. לדאבוננו, תרגומים רבים של כתבי הקודש אינם משקפים את העובדה שבמקור היווני, הציווי היחיד הוא "עשו תלמידים!" פירוש הדבר הוא שהדגש העיקרי בצו זה הוא על עשיית תלמידים, ואילו שלושת הפעילויות הנוספות תלויות בו, כלומר הן פועל יוצא מעשיית תלמידים.

מהו תפקידם של הצווים "לכו, הטבילו ולמדו" במילוי הצו שניתן לנו לעשות תלמידים למשיח? (ראו מתי כ"ח 19, 20).

הצו שניתן ישוע מציין שלוש פעילויות הכרוכות בעשיית תלמידים. שלוש הפעילויות אינן חייבות להתרחש בהכרח ברצף; הן משלימות זו את זו. כשאנו הולכים למקומות שונים כדי לבשר, (ולבסוף לעולם כולו), עלינו ללמד את כל מה שישוע לימד, ולהטביל את כל מי שמקבל אותו כמושיע ומוכן לקיים את מצוותיו.

אנחנו שמחים כשמאמין חדש נטבל, אבל טבילה אינה סוף הסיפור. היא רק חלק מתהליך עשיית התלמידים. משימתנו היא לקרוא לאנשים ללכת בעקבות ישוע, דהיינו, להאמין בו כמשיח, לצייט לתורתו, לאמץ את אורחות חייו ולהזמין אנשים אחרים להפוך גם הם לתלמידיו. המילה "כל" מאפיינת את הקטע. לישוע ניתנה "כל סמכות", לפיכך, עלינו ללכת אל "כל העמים", ללמדם לקיים את "כל" הדברים הקשורים לבשורה, מתוך ביטחון שהמשיח נמצא איתנו תמיד, לאור הבטחתו: "הִנֵּה אֲתֶכֶם אֲנִי כָּל הַיָּמִים עַד קֵץ הָעוֹלָם."

חישבו על קהילתכם. מה עושה הקהילה כדי ללמד ולטפח מאמינים חדשים ולעשותם לתלמידים? מה עוד ניתן לעשות בנידון? בנוסף, שאלו את עצמכם: באילו כישורים ניחנתם שתוכלו להשתמש בהם לשם קיום חלק חשוב זה במשימת השליחות הגדולה?

לבשר את הבשורה

בשורת מרקוס התמציתית והמפורשת מציגה את משימת השליחות הגדולה בקצרה: "לכו אֶל כָּל הָעוֹלָם וְהַכְרִיזוּ אֶת הַבְּשׂוּרָה לְכָל הַבְּרִיאָה" (מרק' ט"ז 15). בבשורת מתי ביוונית, הפועל "לכו" הוא בינוני פעול, כלומר, הוא אינו מציין את המשימה, אלא את הפעולה שיש לעשותה לשם מילוי המשימה. המשימה עצמה היא: "הכריזו!" (ביוונית "כרוזו", שפירושו: הכריזו בקול רם, בשרו). מרקוס משתמש במונח זה 14 פעמים, הרבה יותר מכל יתר הבשורות. הקהילה אמורה להכריז את הבשורה.

במהלך שירותו הארצי של ישוע, שניים עשר תלמידיו לא נשלחו לגויים, אלא "אֶל הָצֵאן הָאוֹבְדוֹת אֲשֶׁר לְבֵית יִשְׂרָאֵל" (מתי י' 6). עתה, לאחר תחייתו, הם נשלחים אל "כל העולם" ומצווים להכריז את הבשורה "לכל הבריאה". ברור שאחד עשר התלמידים לא יכלו להכריז את הבשורה בעולם כולו, על אחת כמה וכמה לכל יצור חי. משימה רחבה כזו, האמורה לכלול את העולם כולו דורשת את השתתפות הקהילה כולה. משימה זו הופקדה בידי כל המאמינים בישוע בכל הדורות, כולל אותי ואתכם.

קיראו את ההתגלות י"ד 12-6. כיצד מציינים פסוקים אלה את משימת השליחות העולמית של הקהילה המשיחית?

ואולם, בישור הבשורה לכל הבריאה, אין פירושו שכל אדם יקבל את הבשורה אוטומטית. שכן, רק "הַמֵּאֲמִין וְנִטְבֵּל יִנְשָׁע" (מרקוס ט"ז 16). עלינו לבשר בלהט ולקוות שכל שומע יקבל את הזמנת הבשורה. ועם זאת, עלינו להיות מודעים לכך שאנשים רבים לא יקבלו את דבר ה', כפי שעולה מדימוי השער הצר בדברי ישוע (מתי ז' 13, 14).

איזה ביטחון יש לנו שמשימה כלל עולמית זו תתבצע? (ראו מתי כ"ד 14).

הדמיון בין הכתוב במרקוס ט"ז 15 לבין הכתוב במתי כ"ד 14 מעודד. שני הפסוקים עוסקים בבישור הבשורה לעולם כולו. הפסוק הראשון מציג את משימת השליחות: "לכו אֶל כָּל הָעוֹלָם וְהַכְרִיזוּ אֶת הַבְּשׂוּרָה לְכָל הַבְּרִיאָה". הפסוק השני מציג את הבטחת ישוע שהמשימה תתבצע: "וְיִבְשׂוּרָה זוֹ שֶׁל הַמַּלְכוּת תִּכְרָז בְּכָל הָעוֹלָם."

המשיח "סיפק את כל האמצעים הדרושים לשם ניהול וביצוע המלאכה, ולקח על עצמו את האחריות להצלחתה. כל עוד הם [תלמידיו] יצייתו לדברו, ויעבדו בשיתוף פעולה עימו, הם לא יכשלו." (אלן ג'יי. ווייט, *The Desire of Ages*, עמ' 822). לפיכך, השאלה שעלינו לשאול את עצמנו היא: מהי מידת מוכנותנו לשמש כלי שרת בידי המשיח בביצוע מלאכה חשובה זו?

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, *The Desire of Ages*, את הפרק "Go Teach All Nations", עמודים 818-828; ובספרה, *The Acts of the Apostles*, את הפרק "*The Great Commission*", עמודים 25-34.

"כל תלמיד אמיתי נולד לתוך מלכות ה' כמבשר. אדם השותה מן המים החיים הופך למעיי מים חיים. המקבל הופך לנותן. חסד המשיח הפועל בנשמת המאמין כמוהו כמעיי נובע במדבר, אשר גואה על גדותיו כדי להרוות את הכול, ולעורר בלבם של אלה שמוכנים למות ולאבד את חיי הנצח, את התשוקה לשתות ממי החיים." (אלן ג'י. ווייט, *The Desire of Ages*, עמ' 195).

"המשימה שהמשיח הטיל על תלמידיו כללה את כל המאמינים. היא כוללת את כל המאמינים במשיח עד קץ הימים. זוהי טעות פטאלית להניח שמלאכת גאולת הנשמות תלויה אך ורק בכוחן דת מוסמך... כל אדם המקבל את חיי המשיח מוסמך לבצע את המלאכה הזו למען גאולת אחיו בני האדם. הקהילה כוננה לשם ביצוע מלאכה זו, וכל מי שלוקחים על עצמם את שבועותיה הקדושות מתחייבים לעבוד בשיתוף פעולה עם המשיח." (אלן ג'י. ווייט, שם, עמ' 822).

שאלות לדין:

- 1 לא כל אדם יכול לנסוע ברחבי העולם ולבשר את הבשורה. ואולם, מהן הדרכים שבהן כל אחד ואחת מאיתנו יכולים להיות מעורבים במלאכת הבישור בעולם כולו בהקשר של מסרי שלושת המלאכים?
- 2 באילו דרכים ממשיכה קהילתכם את שירותו של ישוע באזור בו אתם חיימי? כיצד תוכלו לסייע בשיפור שירות השליחות של קהילתכם?
- 3 ישוע אמר שהבשורה תבושר בכל העולם. במהלך מרבית ההיסטוריה מאז שהוא אמר את הדברים הללו, שיטות התקשורת לא השתנו. התקשורת לפני מאתיים לא היתה מהירה בהרבה מזו שהיתה לפני אלפיים שנה, כשישוע נתן את משימת הבישור. מובן שכל זה השתנה באורח קיצוני, בעיקר במחישים השנים האחרונות בהן פיתחנו שיטות תקשורת חדשות מדהימות. כיצד נפיק את המיטב מן הטכנולוגיה המדהימה הזו כדי לבצע את המלאכה שהופקדה בידנו, שביצועה הובטח לנו בידי ישוע?
- 4 על בסיס השאלה שניתנה בסוף השיעור ביום ב', בקשו מן התלמידים לספר על חוויתם האישית עם ישוע. כיצד נשתמש בעדותנו האישית כדי להעיד בפני הזולת? מדוע עלינו להשתמש בחווייתנו האישית?

תורת ה'

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: מתי ה' 17-19, ה' 21-44, מרקוס ז' 9-13, מתי י"ט 16-22.

פסוק לשינון: "אם אתם אוהבים אותי, הרי שתשמרו את מצוותי" (יוהנן י"ד 15).

על אף שמנהיגים רבים בישראל הקדומה כיבדו את התורה, חלקם כשלו בהבנת תכליתה וסברו כי יוכלו להשיג צדקה דרך ציות למצוותיה. שאול השליח עתיד לנמק זאת כך: "כי מאחר ש'לא ידעו את צדקת האלהים ונסו להקים צדקה משלהם, לא נכנעו לצדקה של אלהים" (רומ' י' 3). זו היתה הסיבה להסתייגות של ישוע ממסורת הזקנים (מרקוס ז' 13-1). חוסר ההבנה של מנהיגי הדת גרמה להם למתוח ביקורת על ישוע ולהתעמת איתו בנוגע להשקפותיו על התורה. חשוב להבין שעל אף שישוע מתח ביקורת בגלוי על המנהגים הלגליסטיים של הפרושים, הוא העלה על נס את עשרת הדברות, אישש בפומבי את נצחיותם והסביר את משמעותם ותכליתם. המשיח בכבודו ובעצמו הכריז שהוא בא לקיים את התורה (מתי ה' 17). מבחינות רבות, מות המשיח היה ההתגלות האולטימטיבית של תקפותה הנצחית של תורת ה'. השבוע נבחן את תורת ישוע העוסקת בתורה ואת השפעת תורתו על חיינו.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-6 בספטמבר.

ישוע לא שינה את התורה

מה אנו למדים מן הכתוב במתי ה' 19-17 על יסו של ישוע לתורה?

על אף שהמילה תורה משמשת לעיתים קרובות כדי לציין את החומש – חמשת הספרים הראשונים בתנ"ך, מן ההקשר כאן עולה שישוע התייחס בעיקר לעשרת הדיברות. כאשר אמר שהוא לא בא "לְבַטֵּל אֶת הַתּוֹרָה", הוא אמר למעשה, לא באתי לשלול את תוקפם של עשרת הדברות או לבטלם. הכרזתו היתה ברורה ומפורשת, וכפי הנראה נועדה להראות שהיו אלה מנהיגי הדת שחיבלו בתורה וצמצמו את השפעתה דרך המסורת שלהם (ראו מתי ט"ו 3, 6). לעומת זאת, משום שהמשיח מילא את התורה במשמעות העמוקה ביותר, הוא בא "לְקַיֵּם" את התורה, ובכך העניק לנו דוגמה של ציות מופתי לרצון ה'. (ראו רומ' ח' 3, 4).

קיראו את מעשי השליחים ד' 38. מי היה המלאך שדיבר עם משה ונתן לו את התורה על הר סיני? (ראו ישע' ס"ג 9, קור"א י' 4) מדוע חשוב הדבר?

"המשיח לא היה רק מנהיגה של ישראל במדבר... אלא שהיה גם האחד שנתן את התורה לעמו. בקרב כבוד ה' הנורא במעמד הר סיני, הכריז המשיח באוזני כל העדה את עשרת הדיברות של תורת אביו שבשמיים. הוא היה זה שמסר למשה את התורה שנחרטה על לוחות אבן." (אלן ג'י. ווייט, אבות האומה ונביאי ישראל, כרך ב', עמ' 128).

העובדה שהמשיח בכבודו ובעצמו נתן למשה את התורה על הר סיני, אמורה לגרום לנו להתייחס לתורה ביראת כבוד וברצינות רבה יותר. בנוסף, אם נותן התורה בכבודו ובעצמו מרחיב עליה את הדיבור בתורתו, כפי שעולה מן הבשורות, טוב נעשה אילו נציית לה. קשה עד בלתי אפשרי למצוא בחייו וכתורתו של ישוע דבר וחצי דבר המרמז כי עשרת הדיברות אינם מחייבים את תלמידי המשיח. אדרבה, דבריו ומופת חייו של המשיח מלמדים אותנו את ההפך.

10

על אף שאנו יודעים שהתורה עדיין תקפה, ולפיכך מחייבת אותנו, אנו אף יודעים שאין בכוחה להושיענו. (ראו גל' ג' 21). לפיכך, כיצד עלינו להבין את הקשר בין התורה לחסד?

ישוע העמיק את משמעות התורה

לאחר שביסס את נצחיותם של עשרת הדברות, ישוע המשיך בהטפתו בדרשה על ההר, ועתה הציג מספר דוגמאות מסוימות של צווי התורה. העם והמנהיגים שגו כל כך בהבנת הצווים הללו, שישוע ראה לנכון להבהיר את משמעותם האמיתית.

מה העמיד ישוע כנגד כל צו בתורה שאזכר על ידו בדרשה על ההר? לאיזו סמכות הוא התייחס בכל מקרה ומקרה? (מתי ה' 21-44).

שימו לב שלגבי כל אחד ואחד מן הדברות שישוע מציג בדרשתו, תחילה הוא מצטט אותו מן התורה (שמות כ' 13, 14; דברים ה' 17, 18; שמות כ"א 24; ויקרא כ"ד 20; דברים י"ט 21), ורק לאחר מכן הוא מציג טענה נגדית. האם ישוע פגע באמינות התורה? מובן שלא. בכך שהרחיב את הדיבור על כל אחד ואחד מן הדיברות הללו והבהיר את הדברים שמנהיגי הדת צמצמו והפכו לעניין פורמלי בלבד, הוא פשוט עימת את תורת הפרושים עם המשמעות האמיתית של התורה. הרבנים הסתמכו על המסורת בתור הסמכות העליונה לפרשנותם את התורה. לעומתם, המשיח דיבר בסמכותו שלו, בתור נותן התורה בכבודו ובעצמו. הביטוי: "וְאֵנִי אֹמֵר לָכֶם", מופיע כאן שישה פעמים. מי זולת האדון בכבודו ובעצמו יכול היה להציג טענה כזו ולהיות צודק?

בנוסף, מעניין לציין שדרישותיו של המשיח קיצוניות בהרבה מן המצוות הפשוטות של התורה. תורתו ביטאה את הרוח האמיתית המסתתרת מאחורי התורה ככתבה וכלשונה. רוח הקודש היא זו שמעניקה משמעות וחיים למילים, שבלעדיה הן עלולות להתבטא בקפדנות דתית צרופה. שמירת התורה כתכלית בפני עצמה אינה מובילה לדבר זולת מוות, כשהאדם אינו תופס את התורה כביטוי לגאולה דרך חסד.

הגו בגישה של הפרושים והסופרים כפי שהוצגה במתי כ"ג 5-3, 28-23. כיצד נציית למצוות ה' בלב שלם בלי ליפול לצביעות ולגליזם זומימ? איזה תפקיד חשוב יש להבנת החסד כדי למנוע מאיתנו ליפול למלכודת הלגליזם?

ישוע והדיבר השביעי

כיצד הרחיב ישוע את הדיבור על משמעות התורה במתי ה' 27, 28? מה אמר בפסוקים 29 ו-30? כיצד עלינו להתייחס למילים אלו?

בקטע הראשון, המשיח התייחס לשני דיברות: השביעי והעשירי. עד כה בני ישראל ראו בניאוף אקט מיני עם אשת איש ותו לא. ישוע חידד את הדיבר והבהיר שלמעשה, לאור הדיבר העשירי, ניאוף כולל גם מחשבות אסורות ותשוקות ניאוף. בפסוקים 29, 30, המשיח השתמש בביטוי מליצי. מובן שניתן לטעון שעדיף לעבור את החיים עם מום גופני מאשר לאבד את חיי הנצח בחברת ישוע. ואולם, במקום להמליץ על קטיעת איברי הגוף, דבר המנוגד למצוות אחרות בתורה (ראו ויקרא י"ט 27, 28; כ"א 17-20), ישוע התייחס כאן לשליטה במחשבות ובדחפים. כאשר דיבר על עקירת עין או קיצוץ יד, הוא דיבר בהשאלה על חשיבותה של נקיטת החלטות נחושות וצעדים החלטיים שיסייעו לאדם להישמר מיצר הרע ומפיתויים.

מה שאלו הפרושים את ישוע במתי י"ט 3? מדוע זוהי שאלה מכשילה? (ראו פס' 7). מה היתה תשובת ישוע? (ראו מתי י"ט 9-4; השו' עם מתי ה' 31, 32).

בשני הקטעים (מתי ה' 31 וי"ט 7) מופיע ציטוט מדברים כ"ד 1. בימי ישוע היו שתי שיטות רבניות שפירשו את הכתוב הזה בשתי דרכים שונות: בית הילל ראה בכך היתר לגירושין כמעט על כל עילה שהיא, בשעה שבית שמאי ראה בכך ניאוף לשמו. הפרושים ניסו להכשיל את ישוע בכך שציטטו לפעמים בגישת בית שמאי, ולפעמים בגישת בית הילל. ואולם, הם התעלמו מן העובדה שתוכניתו המקורית של ה' לא היתה שבני זוג יתגרשו. לפיכך, ישוע אמר להם: "לִכֵּן מָה שֶׁחִבֵּר הָאֱלֹהִים אֶל יַפְרִיד הָאָדָם" (מתי י"ט 6). בשלב מאוחר יותר, בשל "קושי" ליבם, הם שאלו מדוע אלוהים התיר לגבר לתת לאשתו "ספר כריתות" כאשר "מִצָּא בָּהּ עֲוֹנוֹת דְּבָר" (דברים כ"ד 1). המשיח תיקן את הפירוש המוטעה של הפסוק הזה בכך שרומם את קדושתם ונצחיותם של הנישואים: העילה היחידה לגירושין בעיני ה' היא ניאוף. (ניאוף ביונית הוא "פורניה", שפירושו חוסר צניעות או חוסר טוהרה).

10

באיזו רצינות אנו לוקחים את אזהרת ישוע לגבי עקירת עינינו או קיצוץ ידנו? האם ישוע יכול היה לתת אזהרה חמורה ונוקבת יותר על מה שהחטא עלול לעולל לגורלנו הנצחי? אם אזהרה זו מפחידה אתכם, טוב מאוד. היא נועדה להפחיד אתכם!

ישוע והדיבר החמישי

במפגש אחר בין ישוע, הסופרים והפרושים (מתי ט"ו 1-20; מרק' ז' 1-13), הם שאלו אותו לגבי אחת ממסורות הזקנים שלא אוזכרה בתורת משה. על פי מסורת זו, אדם חייב בנטילת ידיים באופן פולחני לפני הסעודה, דבר שתלמידי ישוע לא עשו. המשיח הגיב מיד בעזרת אזכור מסורת אחרת של הפרושים, אשר שללה את תוקפו של הדיבר החמישי.

לפני שנבחן את טענתו של המשיח, עלינו להבין שמסורת הפרושים שנקראה "הקדש" או "קורבן", התייחסה למתנה. כשאדם הכריז על דבר מה: "זה קרבן", התבטאות זו נחשבה כשבועה: זה היה דבר שהוקדש לאלוהים ולמקדש.

קיראו את מרקוס ז' 13-9. כיצד מסורת הפרושים היוותה דרך מתוחכמת לחילול הדיבר החמישי? הגו בחשיבות העלאת הקורבנות לפני ה' (שמות כ"ג 15, י"ד 20), ובקדושת השבועה שניטלה לפני ה' (דבר' כ"ג 21-23).

דומה שהפרושים מצאו את התירוץ המושלם להתכחשות לתביעה הצודקת של הורים לקבלת תמיכה כלכלית מבניהם. משאמר אדם על ממונו או רכושו כי הוא "הקדש לה", הריהו פטור מלכלכל את הוריו בכסף זה שהקדיש לה'. הפרושים הרחיבו את צווי התורה והפכו אותם ל"מצוות אנשים מלומדה", דהיינו מצוות שכוננו ביד אדם, שעל פי מחשבת הזקנים יכלו לתפוס את מקומם של צווי ה'.

זו לא היתה הפעם הראשונה בה ישוע דן בסטייה רוחנית זו. בשלב מוקדם יותר הוא אמר: "אוי לכם הפרושים, כי נותנים אתם מעשר ממנחה ופיגם ומכל ירק [ויקרא כ"ז 30], ומזניחים את המשפט ואת אהבת אלהים. את אלה היה צריך לעשות ואף את האחרים לא להזניח" (לוקס י"א 42). כלומר, היה עליהם לשמור את שתי המצוות, ראשית, דרך כיבוד אב ואם, ושנית, דרך מתן מעשר לה'.

לא פלא שישוע חתם את טיעונו בכך שהחיל על הפרושים את תיאורו של ישעיהו הנביא את בני ישראל 700 שנה קודם לכן: "צבועים! היטב נבא עליכם ישעיהו באמרו: 'העם הזה בשפתיו כבדוני ולבו רחק ממני. ונתהי יראתם אתי מצות אנשים מלמדה'" (מתי ט"ו 9-7). המשיח שב והעלה על נס את עשרת הדיברות והציג את עמדתו כנגד עמדת הפרושים.

כיצד אתם עלולים לחפש אחר פרצות טכניות קלות בחוק [דהיינו, בתורת ה'] כדי להימנע מלבצע את חובתכם הברורה?

ישוע והתורה על רגל אחת

קיראו את מתי י"ט 22-16. אילו אמיתות חשובות על התורה ועל מה שכרוך בשמירתה תפיקו מהפרטים המידיים של סיפור זה?

הצעיר העשיר שפנה אל ישוע לא הבין שלא ניתן להשיג גאולה מן החטא דרך קיום התורה, ואפילו אם מקיימים את המצוות בקפדנות יתרה. אדרבה, גאולה באה מידי של נותן התורה בכבודו ובעצמו – המושיע. בני ישראל ידעו את האמיתה הזו מן ההתחלה, אך ברבות הזמן שכחו אותה. עתה ישוע כונן את הדבר שהיה עליהם לשים אליו לב מלכתחילה: ציות מושלם וכניעה מוחלטת לה; השניים כה כרוכים זה בזה הדוקות, שללא קיום האחד או האחרת, זו תהיה יומרה או העמדת פנים משיחית. "דבר זולת ציות לא יוכל להתקבל. כניעה עצמית היא מהות תורת המשיח. לעיתים היא מוצגת ומצווה בלשון סמכותית, שכן אין דרך אחרת לגאולת האדם מאשר להיפטר מן הדברים, שאילו יורשו להישאר בלבו, ישחיתו את כל כולו." (אלן ג'י. ווייט, *The Desire of Ages*, עמ' 523).

במפגש אחר, הפרושים תיחקרו את ישוע על תחיית המתים, והוא מצידו הדהים והשתיק אותם עם תשובתו. לכן, עתה הם התאספו יחדיו, מוכנים ומזומנים לעשות את הניסיון האחרון להכשיל את המושיע. הם קיוו לגרום לו לומר דבר מה שאותו יוכלו לפרש כעמדה המנוגדת לתורה. הם בחרו ב"אָחַד מִבְּעַלֵּי הַתּוֹרָה שְׁבִינִיקָהּ", כדי שישאל אותו מהי המצווה החשובה ביותר (מתי כ"ב 40-35).

שאלת האישי נבעה ככל הנראה מניסיונם של הפרושים והרבנים לארגן את המצוות לפי סדר חשיבותן. הם סברו שאם קיימת סתירה בין שתי המצוות הגדולות בתורה, זה אומר שהגדולה שבהן חשובה יותר, ולפיכך היא מאפשרת לאדם לחלל את המצווה הפחות חשובה. בעיני הפרושים, ארבעת הדיברות הראשונים היו חשובים יותר מששת הדברות האחרונים. כתוצאה מכך, הם נכשלו בקיום המצוות המעשיות.

ישוע נתן להם תשובה ניצחת: בראש וראשונה, חייבת להיות אהבה בלבו של אדם החפץ לקיים את תורת ה'. ציות ללא אהבה הוא בלתי אפשרי ואף חסר ערך. ואולם, כאשר אדם רוחש אהבת אמת לאלוהים, הוא יחיה לפי תורת ה' ויעשה את רצון ה' בכניעה מוחלטת ללא תנאים, בקנה אחד עם עשרת הדברות. מסיבה זו, ישוע אמר בשלב מאוחר יותר: "אם אַתֶּם אוֹהֲבִים אותי, הֲרֵי שְׁתִּשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי" (יוחנן י"ד 15).

10

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, *Thoughts From the Mount of Blessing*, את הפרק "The Spirituality of the Law", עמודים 78-45; ובספרה *The Desire of Ages*, את הפרק "The Sermon on the Mount", עמודים 314-307, ואת הפרק "Controversy", עמודים 609-606.

"בדברו על התורה, ישוע אמר: 'לא באתי לבטל את התורה, אלא למלא אותה...'; כלומר, למלא את כל דרישות התורה, לשמש מופת של ציות מושלם לרצון ה'..."

"משימתו היתה: 'גִּדְּל תִּנְוָה, וְיִאֲדִיר.' [ישעיהו מ"ב 21]. המשיח יועד להפגין את טיבה הרוחני של התורה, להציג את עקרונותיה הנשגבים ולהבהיר את תכליתה הנצחית..."

"ישוע הוא דמותו המפורשת של אבינו שבשמיים וזיו תהילתו; הוא הגואל שהתכחש לעצמו במסע הצליינות שלו על אדמות, שבמהלכו הפגין אהבה ושימש נציג חי של טיבה של תורת ה'. האהבה השמימית שהופגנה בחייו ועיקרי האמונה שכונו בדמותו, מונחים ביסודן של מצוות תורת המוסר הנצחית." (אלן ג'י. ווייט, *Thoughts From the Mount of Blessing*, עמודים 48, 49).

שאלות לדיון:

1 כיצד אנו עלולים ליפול לפיתוי של שמירת התורה בדבקות יתירה כדוגמת הפרושימי מאיזר, איזו סכנה אורבת לנו כשאנו מניחים כי אלוהינו האוהב פוטר אותנו מציות לתורתו? ערכו רשימה של דרכים מעשיות שסייעו לנו להימנע מליפול למלכודות כאלה. הביאו את רעיונותיכם לשיעור בשבת כדי לחלוק אותם עם חברי הכיתה.

2 אנו יודעים שהטענה נגד תקפותם של עשרת הדברות מהווה לעיתים קרובות ניסיון לעקוף את שמירת השבת ביום השביעי, ותו לא. עיברו על כל סיפורי הניסים שהתחוללו בשבת על פי הבשורות. כיצד הם מאשימים לא רק את תקפותה של תורת ה', אלא אף את שמירת השבת ביום השביעי? מדוע דברי ישוע והמופת שלו לא יועילו כהוא זה לאדם המבקש להתכחש לשמירת השבת ביום השביעי?

3 תאולוגים דנים לעיתים ב"יקום מוסרי". מה פירוש הדבר? באיזה אופן מהווה היקום מקום מוסרי? אם נכון הדבר, מה לדעתכם גורם ליקום להיות מוסרי? איזה תפקיד יש לתורת ה' ביקום מוסרי? האם היקום יכול להיות מוסרי ללא אלוהים המושל בו בעזרת תורת מוסרי? דונו בסוגיה. כיצד מסייע לנו הרעיון על תורת ה' ביקום מוסרי כדי להסביר את ניסיונו של השטן לחתור תחת התורה?

השבת

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: יוחנן א' 3-1; מתי י"ב 5-1; לוקס ד' 21-16; יוחנן ה' 16, 17; מתי כ"ד 20.

כסוק לשינון: "הוֹסִיף וְאָמַר לָהֶם: 'הַשְּׁבֵת נַעֲשֶׂיתָה לְמַעַן הָאָדָם וְלֹא הָאָדָם לְמַעַן הַשְּׁבֵת. לִכְן בָּן הָאָדָם אֵדוֹן גַּם לַשְּׁבֵת.'" (מרקוס ב' 27, 28).

במהלך שירותו הציבורי של המשיח, מנהיגי הדת התריסו נגד הדרך בה הוא שמר את השבת. כאשר מתחו עליו ביקורת בנידון, הוא הדגיש את ריבונותו כאדון השבת (מתי י"ב 8, מרק' ב' 28, לוקס ו' 5).

היום אנחנו מתמודדים לא רק עם הסוגיה מהי "שמירה נכונה" של השבת, אלא גם עם האמונה הרווחת שיום א', ולא יום שבת, הוא יום המנוחה. ואולם, אנשים המצדדים ביום א' לא יוכלו למצוא בבשורות שום אישוש לטענתם. המחלוקת על השבת שתועדה בבשורות עוסקת אך ורק בדרך שבה יש לשמור את השבת, ולא במועד שבו יש לשמור אותה. חייו ותורתו של ישוע אינם מותירים כל צל של ספק בכך שהשבת, היום השביעי, הוא יום המנוחה שכונן ה', אשר ימשיך להיות יום המנוחה אפילו לאחר מותו ותקומתו של המשיח.

השבוע נדון ביחסו של המשיח למקורה ולסמכותה של השבת. בהמשך נלמד את תורת ישוע בקשר לשבת ואת המופת שלו לשמירת השבת. לבסוף, נבחן את השבת לאור תורת ישוע ומופת חייהם של התלמידים לאחר תחייתו.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-13 בספטמבר.

המשיח, כורא השבת

מה מציינים הפסוקים להלן על תפקידו של ישוע במעשה הבריאה? מדוע חשוב הדבר, במיוחד כאשר דנים במקורה של השבת? (ראו יוחנן א' 3-1; קול' א' 16; עבר' א' 1, 2).

יוחנן פותח את בשורתו בהכרזה המפורסמת: "בְּרֵאשִׁית הָיָה הַדָּבָר... וְאֱלֹהִים הָיָה הַדָּבָר... הַכֹּל נִהְיָה עַל יָדוֹ, וּמִבְלִעְדָיו לֹא נִהְיָה כֹּל אֲשֶׁר נִהְיָה" (יוחנן א' 3-1). הן יוחנן והן שאול השליח אינם מותירים צל של ספק לגבי תפקידו של המשיח במעשה הבריאה. ישוע המשיח, בן האלוהים, ברא את הכול: "כִּי בּוֹ נִבְרָא כֹּל אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ, מֵהַ שָּׁנָאָה וְמֵהַ שְּׁבִלְתֵי נְרָאָה... הַכֹּל נִבְרָא בְּאִמְצָעוֹתָיו וְלִמְעַנּוֹ" (קול' א' 16). באמצעות המשיח, ה' ברא את היקום, כולל את מערכת השמש שלנו, כדור הארץ שלנו וכל אשר בו, חי צומח ודומם.

המשיח, שיועד לגאול את האדם, הוא אף בוראו. בדיוק כאן, בתום שבוע הבריאה, האדון העניק לנו יום מנוחה. "השבת נבראה למען האדם; השבת היא היום של ה'". היא שייכת למשיח... מאחר והמשיח ברא את הכול, הוא ברא את השבת. הוא כונן את השבת וייחד אותה כדי להנציח את מלאכת הבריאה." (אלן ג'י. ווייט, *The Desire of Ages*, עמ' 288).

האלוהים שברא בברואיו את הצורך לנוח, העניק להם גם את האמצעי למנוחה: יום אחד בשבוע שבו הם שובתים מכל מלאכתם, עיסוקיהם וקשייהם, ונחים בו, בבורא. בתום מעשה הבריאה, ה' בכבודו ובעצמו נח ביום השביעי – בשבת, לא עקב עייפות, אלא כדי לברך ולהקדיש את השבת ולהעניק לנו מופת. הוא אף נח בשבת בתום מלאכת גאולתנו על הצלב, לא מפני שנזקק למנוחה, אלא כדי לאשש (בין היתר) את נצחיותה של השבת. המשיח, אשר מזמין אותנו, בני האדם העייפים והיגעיים לנוח בו, (מתי י"א 28, 29), מזמין אותנו לנוח בו בדרך מיוחדת פעם בשבוע, מדי שבת.

שמירת השבת קושרת אותנו לבריאת העולם, לראשית קיומנו. השבת היא הזמן הטוב ביותר להגות בסוגיה החשובה: מה אני עושה עם החיים שאלוהים העניק לי?

המשיח, אדון השבת

קיראו את מתי י"ב 1, 2. מה קורה כאן? מדוע ראו הפרושים בצעד זה מעשה "שָׁאָסוּר לַעֲשׂוֹת בַּשַּׁבָּת"?

בדברים פרק כ"ג פסוק 26 נאמר: "כִּי תֵבֵא בְקָמוֹת רֵעֶךָ, וְקִטְפַת מְלִילַת בִּידֶךָ; וְחָרַמְשׁ לֹא תִנְיֶף, עַל קָמַת רֵעֶךָ." מכאן שהבעיה לא היתה במעשה עצמו, אלא ביום שבו הוא נעשה. על פי הלכות הרבנים חל איסור מפורש על עשיית עבודות שונות בשבת, כגון, קציר, דייש, זריית תבואה וניפוי תבואה. בעיני הפרושים, משום שתלמידי ישוע קטפו את השיבולים ומוללו אותם בידיהם כדי להפריד בין המוין לגרגר החיטה, הם היו אשמים בחילול כל ההלכות הללו.

מהי חשיבותן של הדוגמאות שנתן ישוע כדי להשיב על שאלת הפרושים?
(ראו מתי י"ב 3-5).

בדוגמה הראשונה (הלקוחה משמואל א כ"א 6-1), המשיח טען שעל אף שבנסיבות רגילות אסור היה לדוד ולאנשיו לאכול את הלחם שנועד לכוהנים (ויקרא כ"ד 9), משום שמשקפה סכנה לחייהם, אין לראות במעשה שעשו חילול של צו פולחני. הדוגמה השנייה שנתן (מתי י"ב 5), קשורה לקורבנות ולמנחות שיועדו לעבודת הקודש בשבת, שהיו כפולים מאלו שהועלו ביום חול (במדבר כ"ח 9, 10). עם ישראל הכיר בכך שלעבודת הקודש במקדש היתה קדימות על פני השבת.

לאחר שישוע נתן את שתי הדוגמאות הללו, הוא יצא בשתי הכרזות שהוכיחו את סמכותו להגדיר מחדש את השבת כנגד חומרת שמירת השבת בידי הפרושים: 1. "הַשַּׁבָּת נַעֲשְׂתָה לְמַעַן הָאָדָם וְלֹא הָאָדָם לְמַעַן הַשַּׁבָּת" (מרק' ב' 27). כאן ישוע מאשש מחדש את כינונה של השבת בשמיים, ומתקן את סדר העדיפויות המוטעה של הפרושים בנוגע לאדם ולשבת: השבת נבראה לתועלת לאדם; היא מהווה מתת שה' נתן לתועלת האנושות; היא לא ניתנה על מנת שהאנושות תשרת את השבת. 2. "לֵכֶן בֵּן הָאָדָם אֲדוֹן גַּם לַשַּׁבָּת" (מרק' ב' 28). בכך שהמשיח הכריז זאת, הוא אשרר את מעמדו כבורא, מחוקק ומכוון השבת. לפיכך, לו לבדו נתונה הסמכות לשחרר את השבת מחוקים שכווננו ביד אדם.

מנהיגי הדת של עם ה' האשימו את אדון השבת בחילול היום שהוא עצמו ברא וקיזש. מהו הלקח שעלינו להפיק מכך בנוגע לסכנות הנובעות מעיוורון רוחני אצל אנשים האמורים לדעת את האמת?

המופת של ישוע

מה נלמד מלוקס ד' 16 על יחסו של ישוע לשבת? מדוע חשוב הדבר מבחינתנו כיום? (ראו יוחנן י"ד 15, פטר"א ב' 21).

בפסוק 16 לוקס משתמש במילה מנהג: "וּבַיּוֹם הַשַּׁבָּת הֵלֵךְ כְּמִנְהַגוֹ לְבֵית הַפְּנִסָּת...". פירוש המילה "מנהג" הוא: נוהג, אופן התנהגות, דרך פעולה מקובלת ורגילה. במילים אחרות, ישוע נהג לבקר בבית הכנסת בשבתות, ככל שעלה בידו. יתרה מכך, הדבר היה חשוב כל כך בעיני לוקס, שהוא ציין בבשורתו את ביקוריו של ישוע בבית הכנסת ביום השבת בארבעה מקרים שונים (ד' 16, ד' 31, ו' 6, י"ג 10). בנוסף, לוקס מציין מפורשות כי השבת היא היום השביעי בשבוע (לוקס כ"ג-כ"ד 1). העובדה שישוע המשיח שמר את השבת עם בני עמו במהלך שירותו עלי אדמות, מעידה על כך שהמחזוריות השבועית היתה שרירה וקיימת מאז מתן התורה בסני, או אפילו מאז מעשה הבריאה. הדוגמה של ישוע לשמירת השבת מהווה מופת שהמשיחיים אמורים לחקות, הן מבחינת המועד בו השבת נחגגת והן באופן שמירת השבת.

מה הקריא ישוע בבית הכנסת באירוע מיוחד זה? מדוע חשוב הדבר? (ראו לוקס ד' 21-16).

זו לא היתה הפעם הראשונה שבה ישוע הקריא מן הכתובים ודרש בבית כנסת. חלפה למעלה משנה מאז טבילתו בנהר הירדן. מכל מקום, היה זה ביקורו הראשון בנצרת מאז שעזב את סדנת הנגרות ובית הוריו. שם, בנצרת הוא בילה את שלושים השנים הראשונות בחייו, שבמהלכן הלך בקביעות לבית כנסת מקומי. בנערותו "הוא הוזמן בבית הכנסת להקריא בשבת מלקחי הנביאים. כשעשה זאת, לבבותיהם של מאזיניו הרטיטו בזמן שאור חדש זרח מן המילים המוכרות של התנ"ך." (אלן ג'י. ווייט, *The Desire of Ages*, עמ' 74).

אך הפעם זה היה שונה. ישוע בחר קטע מסוים, ישעיהו ס"א 1, 2, אשר מבהיר את פועלו של המשיח עלי אדמות ואת משימתו, דהיינו: "לְקַרְא שְׁנַת רְצוֹן לַיהוָה" (לוקס ד' 19). שנת רצון היא שנת שבתון או שנת יובל, שנה של חסד ומנוחה.

כיאות, ישוע בחר בשבת, יום המנוחה, כדי להכריז על הפדות, השחרור והמזור שהוא בא להביא. אנו אכן מוצאים מנוחה בישוע, מנוחה המתבטאת באופן ממשי מדי שבת.

נסים בשבת

הבשורות מתעדות מספר נסי ריפוי שישוע חולל בשבתות. מעניין לציין שבמרובית המקרים, הריפוי נעשה ביוזמת ישוע, כאילו ביקש בכוונה תחילה לרפא דווקא ביום השבת, על אף שיכול היה לעשות זאת בכל יום אחר. בדרך זו, ישוע ביקש להבהיר את עמדתו: ריפוי בשבת איננו חילול שבת. אדרבה, הדבר מותר על פי תורת ה', לעומת מעשים אסורים רבים שהפרושים ומנהיגי הדת נהגו לעשות בשבת.

אילו טיעונים הוצגו בכל אחד מהקטעים להלן כדי להצדיק את הריפוי שישוע חולל בשבת? (מתי י"ב 10-12; לוקס י"ג 15, 16; יוחנן ה' 16, 17).

על אף שאל לנו לעסוק בעסקי חולין בשבת (שמות כ' 9, ישע' נ"ח 13), אין לראות בשבת בזבוז זמן ובטלנות לשמה. בהתנצחויותיו עם הפרושים, המשיח הכריז מפורשות: "לִכְן מִתְּרָ לְעֲשׂוֹת אֶת הַטּוֹב בְּשַׁבָּת" (מתי י"ב 12). על פי המסורת הרבנית, פיקוח נפש דוחה שבת, לכן מותר לטפל בשבת בחולה שחיייו בסכנה. בדומה, אם כבש או שור נופלים בשבת לתוך בור, מותר לחלצם מן הבור כדי להציל את חייהם. האם לחיי אדם אין ערך רב יותר מחיי בעל חיים? לרוע המזל, מבקריו של המשיח הפגינו חמלה רבה יותר לבעלי החיים שלהם מאשר לבני אדם סובלים או חולים. הם התירו להשקות בשבת את הבהמות, אך לא להשיב לאיתנם אנשים חולים. ישוע אף הכריז: "אֲבִי פּוֹעֵל עַד עֵתָה וְגַם אֲנִי פּוֹעֵל" (יוחנן ה' 17). בכך הוא התייחס לפועלו של ה' למען יצירי כפיו. אלוהים ממשיך להעניק חיים ולכלכל את היקום גם בשבת (עבר' א' 2, 3). ישוע לימד שאל לנו לשמור את השבת בקפדנות רבה מדי ובדקויות יתירה בחוקי התורה. שמירת שבת משמעה "לנוח" מכל מעשינו ועיסוקינו (עבר' ד' 10), והעיקר, לחדול לנסות להרוויח את גאולתנו, דבר שאינו אפשרי בכל מקרה. השטן מבקש לשכנע אותנו לשמור את השבת מתוך מניעים אנוכיים. כשאין בכוחו להסית אותנו נגד השבת, הוא מנסה לדחוף אותנו לקיצוניות האחרת: לגלזים.

11

על אף שקל להיסחף לשמירת השבת בקפדנות יתירה, ישנם אנשים שאינם מקפידים כלל בשמירתה. כיצד נמצא את האיזון הנכון? בנוסף, מדוע עלינו להיזהר בתגובתנו לאופן שמירת השבת של הזולת (אל תשכחו מה חשבו הפרושים על שמירת השבת של המשיח)?

השבת לאחר תחיית המושיע

נוצרים רבים שומרים את יום א' במקום יום שבת, ומצדיקים זאת בשל טיעונים, שהעיקרי בהם הוא תחיית המושיע. לא רק שבברית החדשה, כולל קטעים הדנים בתחיית המשיח, אין שום תימוכין לכך שיום א' מחליף את יום שבת, מכל ספרי הברית החדשה עולה בברור שהמשיח התכוון לכך שחסידי ימשיכו לשמור את השבת לאחר תקומתו.

מה נלמד מן הכתוב במתי כ"ד 20 על השבת לאחר תחיית המשיח?

דברי המשיח במתי כ"ד 20 מעידים על כך שבשנת 70 לספירה, [כארבעים שנה לאחר מות המשיח], השבת אמורה להיחגג כיום קודש כפי שהיה מאז ומתמיד. המהומה, החרדה והנסיעות שיאפיינו את המנוסה מירושלים לא יהלמו את יום השבת. לכן ישוע מאיץ בתלמידיו: "הִתְפַּלְלוּ שֶׁלֹא תִהְיֶה מְנוּסַתְכֶם בְּחֶרֶף אֶף לֹא בַשַּׁבָּת."

איזו ראייה אחרת נמצא בברית החדשה, אשר מעידה כי יום השבת עדיין נחשב יום קודש לאחר תקומת המשיח? (ראו מה"ש י"ג 14, 42; י"ד 1; י"ז 1, 2; י"ח 4).

מבחינתם של תלמידי ישוע, הליכה לבית כנסת לא היתה שונה ממה שאמורה להיות הליכתנו לקהילה: אחת הדרכים הטובות ביותר לשמירת שבת. ניתן להבחין בכך במיוחד אצל שאול השליח, אשר ביקר בבתי כנסת בשבתות במקומות שלא היתה בהן קהילה משיחית. על אף ששאול היה שליח לגויים, ואף מופת של אמונה דרך צדקת המשיח, בדרך כלל הוא הלך בשבתות לבתי כנסת, לא רק כדי להטיף לבני עמו, אלא גם כדי לשמור את קדושת השבת. באחת השבתות, בתום התפילה בבית הכנסת, גרים יראי ה' הפצירו בשאול לבשר באוזניהם את הבשורה. שאול יכול היה להזמין אותם לשמוע את דרשתו ביום שלמחרת, ביום ראשון, אך הוא המתין שבוע שלם. ואז, "בַּשַּׁבָּת הַשְּׁנִיָּה הִתְאַסְּפָה כָּל הָעִיר לְשָׁמֵעַ אֶת דְּבַר הָאֲדוֹן" (מה"ש י"ג 44). פסוקים אלה מהווים הוכחה חותכת לכך שהקהילה הקדומה לא ידעה דבר וחצי דבר על יום ראשון כתחליף לשבת הנחגגת ביום השביעי.

יפה, אז אנחנו יודעים שהצדק איתנו בנוגע לשמירת השבת ביום השביעי. מובן שהדבר חשוב. ואולם, כיצד תוכל השבת לגרום לנו להיות משיחיים מלאי חמלה רבה יותר ואהבה רבה יותר?

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, *The Desire of Ages*, את הפרק "The Sabbath", עמודים 281-289.

"לְכֹן בֶּן הָאָדָם אֲדוֹן גַּם לַשַּׁבָּת." מילים אלה גדושות תובנה ונחמה... היא [השבת] מצביעה עליו הן בתור הבורא והן בתור רוח הקודש. השבת מכריזה כי הוא האל האחד, אשר ברא את הכול בשמיים ובארץ; הוא מקיים את הכול; הוא ראש הקהילה, ודרך גבורתו התפייסנו עם ה'. בדברו על ישראל, ה' אמר: 'וְגַם אֶת שַׁבְּתוֹתַי נִתַּתִּי לָהֶם, לְהִיּוֹת לְאוֹת, בְּיָמַי וּבְיָמֵיהֶם – לְדַעַת, כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשָׁם.' [יחזקאל כ' 12]. לפיכך, השבת היא האות לכוחו של המשיח לקדשנו ולעשות אותנו קדושים. השבת בתור האות לכוחו המקדש של ה' ניתנת לכל בני האדם, שדרך המשיח הופכים להיות חלק מישראל של אלוהים." (אלן ג'י. ווייט, *The Desire of Ages*, עמודים 288, 289).

שאלות לדין:

- 1 אנו שייכים למשיח, הן בזכות הבריאה והן בזכות הגאולה. כיצד השבת מזכירה לנו באופן מיוחד את האמיתות החשובות הללו?
- 2 איזו בעיה טמונה בשמירה קפדנית מדי של הדיבר הרביעי? מאיזו מדוע שמירת שבת רופפת אינה הפתרון ללגליזם? מהו הגורם העיקרי שהופך את שמירת השבת לברכה אמיתית?
- 3 מדוע אמורות השבת וההזדמנות לנוח בשבת לשמש בעבורנו מזכורת מיוחדת לאמיתת החשובה שאיננו נושעים דרך מעשינו, אלא בזכות מעלותיו וזכויותיו של המשיח?
- 4 כיצד נוכל לזכות בחווייה עמוקה יותר ועשירה יותר עם ה' בשבת?
- 5 אילו לקחים נפיק מחופת המשיח של ריפוי בשבת לגבי אופן שמירת השבת? כיצד מסייעים לנו נסים אלה להטיב להבין את משמעות השבת?
- 6 אנו מצויים לשמור על קדושת השבת. חישבו על חלק מפעילויות השבת שלכם. עד כמה הן קדושות?

מוות ותקומה

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור: יוחנן י"א 11; יוחנן א' 4-1; לוקס ח' 54, 55; יוחנן ה' 28, 29; מתי ה' 22, 29; יוחנן י"א 38-44.

פסוק לשינון: "אמר לה ישוע: 'אני התחיה והחיים. המאמין בי יחיה גם אם ימות'" (יוחנן י"א 25).

כולנו חשים באופן טבעי סלידה מן המוות, שכן נבראנו רק כדי לחיות ולא למות לעולם. לפיכך, המוות מהווה גורם זר שחדר לחיינו; הוא לא היה אמור להיות חלק מחיינו. מסיבה זו, במהלך שירתו עלי אדמות, ישוע הפגין אהדה רבה וחמלה רבה כלפי האבלים. כאשר ראה את האלמנה מהעיר נעים הולכת לקבור את בנה יחידה, "נִכְמְרוּ רַחֲמָיו עָלֶיהָ וְאָמַר: 'אֵל תִּבְכֶּי'" (לוקס ז' 13), ואז הקים לתחייה את הבן והשיבו לחיקה. כשפגש אב שבור לב שבתו בת השתיים עשרה זה עתה נפטרה, ניחם אותו כשאמר לו: "אֵל תִּפְחַד; רַק הָאֵמֶן" (מרקוס ה' 36), ואז הקים לתחייה את בתו. בכל פעם שהמוות פוקד את יקירנו, נכמרים רחמיו של ישוע עלינו. צערנו ואבלנו נוגע בלב הרחמן והוא בוכה יחד איתנו.

אך המשיח עושה הרבה יותר מאשר לבכות איתנו ולהשתתף בצערנו. לאחר שגבר על המוות דרך תחייתו, בידי מפתחות המוות, והוא מבטיח להקים לתחייה כל אדם המאמין בו ולהנחילו חיי נצח. אין ספק שזוהי ההבטחה הכבירה ביותר שקיבלנו בדבר ה'; אחרת, אם למוות היתה את המילה האחרונה, כל חיינו וכל השיגינו היו לשווא.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-20 בספטמבר.

המצב בו שרויים המתים

מחברי התנ"ך האמינו שהאדם הוא ישות שאינה ניתנת לחלוקה. מונחים כגון בשר, נפש ורוח מתארים את האדם כולו מהיבטים שונים. בקנה אחד עם השקפה זו, כתבי הקודש מציגים דימוים שונים כדי לתאר את המוות. לדוגמה, שינה משמשת דימוי הולם המשקף את העמדה המקראית לגבי המצב בו שרויים המתים (ראו איוב ג' 11-13, י"ד 12, תהל' י"ג 3, ירמ' נ"א 39, דנ' י"ב 2). מוות פירושו כליית החיים. מוות הוא מצב של חוסר הכרה או חוסר תודעה נטול מחשבות, רגשות, פעולות או מערכות יחסים מכל סוג שהוא (קהלת ט' 5, 6, 10; תהל' קט"ו 17; קמ"ו 4).

ואולם, בימי ישוע, השקפה זו על האנושות, ביחוד לגבי המוות, אותגרה לנוכח הרעיון הדואליסטי הפגני של נצחיות הנשמה, שהתפשט במהירות ברחבי העולם הקדום.

כיצד תיאר ישוע את מותו של חברו אלעזר? (ראו יוחנן י"א 11).

על אף הכתוב הזה ופסוקים אחרים, ישנם משיחיים הטוענים שישוע האמין בנצחיות הנשמה, שכן הוא אמר לפושע שנצלב לצידו: "אמן. אומר אני לך, היום תהיה אֶתָה אֶתִי בְּגֵן עֵדֶן". (לוקס כ"ג 43). ואולם, בהעדר פיסוק, הכתוב מקבל משמעות שונה לחלוטין. בכתבי היד העתיקים ביותר של הברית החדשה ביוונית אין בפסוק זה שום סימני פיסוק. אם שמים פסיק אחרי המילה "לך", כפי שנעשה במרבית התרגומים, משתמע מכך שישוע והגנב יעלו לגן עדן באותו יום. אך אם שמים את הפסיק אחרי המילה "היום", עולה מן הכתוב שישוע הבטיח לאותו גנב את גאולתו. למעשה, דברי ישוע מחדדים את הוודאות בגאולתו של הגנב, לא את המועד שבו ייכנס לגן עדן. ההקשר מאשש זאת. ראשית, הגנב לא ביקש להיכנס מיד לאחר מותו לגן עדן, אלא התחנן: "ישוע, אָנָּה זָכֵר אוֹתִי פְּאֹשֶׁר תִּכְנַס לְמַלְכוּתְךָ". זאת ועוד, מקץ שלושה ימים ממותו על הצלב, ישוע בעצמו ובכבודו אישש את העובדה שהוא עצמו טרם עלה לגן עדן (יוחנן כ' 17). מכאן עולה שהכתוב אינו מלמד על כך שנשמות המתים עולות לשמיים אחרי המוות.

היות שאנו מבינים כי מוות הוא שינה נטולת תודעה, מדוע לימוד התחייה חשוב לנו כל כך?

12

תקוות התחייה

במעשה הבריאה, "וַיִּצְרֶה יְהוָה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם, עֶפְרָר מִן הָאֲדָמָה, וַיִּפַּח בְּאָפָיו נְשָׁמַת חַיִּים; וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה" (ברא' ב' 7). כל עוד אלוהים שומר על נשמת חיים בקרב ברואיו, הם חיים. אך כשהוא נוטל מהם את נשימתם, הם מתים ושבים אל עפרם (תהל' ק"ד 29, קהלת י"ב 7). לא מדובר בהחלטה שרירותית של ה'; המוות הוא התוצאה הבלתי נמנעת של החטא. ואולם, הבשורות הטובות הן, שדרך המשיח, יש תקווה, ואפילו במוות.

קיראו את יוחנן א' 4-1. מה נרמז בפסוקים אלה המעיד על כוחו של המשיח להקים את המתים לתחייה?

במשיח יש חיים, שכן הוא הוא החיים (יוחנן י"ד 6). הוא ברא את הכול ובכוחו לתת חיים למי שהוא חפץ (יוחנן ה' 21). וכך, בכוחו להקים את המתים לתחייה.

כיצד מתרחשת התחייה? (ראו לוקס ח' 54, 55).

על פי כתבי הקודש, תחייה היא ביטול המוות. חיים שבים ומפעמים באדם כשנשמת החיים שבה אליו מאת ה'. כך מסביר לוקס את תחייתה של בתו של יאיר. לאחר שישוע שמע על פטירתה של הילדה בת השתיים עשרה, הוא הלך לביתה והודיע לאבלים כי היא ישנה. לאחר מכן, הוא "אָחַז בְּיָדָהּ וְקָרָא: 'לְדָהּ, קוּמִי!' אַז שָׁבָה רוּחָהּ וְהָיָה קָמָה מִיָּד" (לוקס ח' 54, 55). בצו ישוע, נשמת החיים שניתנה לה מאת ה' שבה אליה והחייתה אותה. לוקס משתמש במילה היוונית, *pneuma*, שפירושה: "רוח", או "נשימה". כשכתבי הקודש משתמשים במילה "רוח" בהקשר לאדם, היא אינה מציינת ישות בעלת הכרה המסוגלת להתקיים מחוץ לגוף. בקטע זה, כאשר נאמר "שבה רוחה", המילה "רוח" מתייחסת בברור לנשימה.

המוות רוח כל כך, שאנו רואים בו מובן מאליו. ואולם, כיצד נלמד לבטוח בהבטחות ה' על חיי נצח, על אף שנכון לעכשיו, דומה שידו של המוות היא על העליונה?

תחייה ומשפט

ממה שלמדנו עד כה אנחנו עלולים להסיק שתחייה תהיה נחלתם של מתי מעט. ואולם, ישוע מאשש "כי תבוא שעה שכל שוכני קבר ישמעו את קולו ויצאו – עושי הטוב לתקומה של חיים ועושי הרע לתקומה של משפט" (יוחנ ה' 28, 29). מאמינים וכופרים, צדיקים ורשעים, נושעים ואובדים, הכול יוקמו לתחייה. כדברי שאול השליח: "ויש לי תקנה באלהים שתהיה תחיה הן של הצדיקים והן של הרשעים" (מה"ש כ"ד 15).

על אף שכל בני האדם יקומו לתחייה, הכול ינחלו גורל נצחי מתוך שני גורלות נצחיים. מהם שני הגורלות הנצחיים? (יוחנ ה' 28, 29).

תחיית המתים אינן פירושה שביום הדין האחרון כל אדם ינחלי נצח ויחיה לעד באושר ובשמחה. "ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לתרפות לדראון עולם." (דניאל י"ב 2). על פי כתבי הקודש, ה' ישפוט את כל בני האדם שחיו אי פעם, ויגזור את דינם הנצחי (קהלת י"ב 14, רומ' ב' 11-1). ואולם, ההוצאה לפועל של גזר הדין אינה מתרחשת מיידית לאחר מותו של האדם, אלא לאחר תקומתו. עד אז, הן הנושעים והן האובדים נמים את שנתם הלא מודעת בעודם טמונים בעפרם. התחייה כשלעצמה אינה גמול או עונש. תחייה היא התנאי המוקדם לקבלת חיי נצח או הרשעה נצחית.

כשישוע דן בשתי התחיות, הוא ציין כי גורלנו הנצחי יוכרע על סמך טיבם המוסרי של מעשינו (מעשים טובים או רעים). ואולם, עובדה זו אין משמעה שמעשינו מושיעים אותנו. להפך, ישוע לימד מפורשות כי גאולתנו תלויה בלעדית באמונתנו בו כמושיענו (יוחנ ג' 16). לפיכך, מדוע מעשינו נלקחים בכלל בחשבון? משום שהם מראים אם אמונתנו במשיח וכניעתנו אליו אמיתיות או כוזבות (יעקב ב' 18). מעשינו מעידים שאנו עדיין "מתים בפשעינו וחטאינו" (אפס' ב' 1), או שאנו "מתים לגבי החטא, אך חיים לאלהים במשיח ישוע" (רומ' ו' 11).

הגו בגורל הסופי המצפה לכל אחד ואחת מאיתנו. אם יש דבר מה החוצץ בינכם לבין חיי הנצח, מדוע שלא תבחרו להיפטר ממנו כאן ועכשיו? אחרי הכול, האם ישנו דבר מה שראוי לאבד בעבורו את חיי הנצח?

12

דברי ישוע על הגיהנום

ישוע השתמש בשני מונחים יווניים: הדס (שאול או עמק הרפאים) וגהנה (גיהנום), כאשר דיבר על המוות ועל העונש לרשעים. בהתחשב באמונה הרווחת למשמעות המילה "גיהנום", עלינו לשקול אותה בתשומת לב.

המילה היוונית "הדס" מקבילה למילה העברית "שאול" הרווחת בתנ"ך ומציינת את מקום מושבם של המתים. שמות אלה פשוט מייצגים את הקבר או את המקום שאליו עולים המתים בשעת המוות, ללא שום קונוטציה של עונש או גמול. ואולם, ישנו מקום אחד בכתובים שבו השאול מקושר לעונש. מדובר במשל על האיש העשיר ואלעזר.

קיראו את לוקס ט"ז 19-31. מהו המסר הבסיסי של משל זה? (ראו במיוחד פסוקים 27-31). מה שגוי בשימוש במשל זה כדי ללמד שבני האדם עולים לגן עדן או לגיהנום מיד לאחר המוות?

משל זה אינו מתמקד במצב בו שרוי האדם לאחר המוות. רבים מבני דורו של ישוע החזיקו באמונה הפופולרית אך הלא מקראית שהיותה את הרקע למשל זה, אשר מלמד לקח חשוב: גורלנו הנצחי יקבע על ידי ההחלטות שנטלנו מדי יום בחיינו בעולם הזה. אם אנו מואסים באור שה' נתן לנו, לא נקבל הזדמנות נוספת לאחר מותנו. כל ניסיון לפרש את המשל הזה פשוטו כמשמעו מוביל לבעיות בלתי פתירות. למעשה, דומה שפרטי התמונה בעייתיים במתכוון על מנת ללמדנו שישוע לא התכוון שניקח את דבריו כאן מילולית, אלא במשמעות מושאלת.

איזו אזהרה נתן ישוע בנוגע לגיהנום? (ראו מתי ה' 22, 29, 30; כ"ג 33).

בתרגומים רבים, המילה גיהנום מופיעה אחת עשרה פעמים בדברי ישוע. המילה העברית "גיהנום" נגזרת מהשם "גיא בן-הנחש". על פי התנ"ך, בגיא זה, הממוקם דרומית לירושלים, העלו המלך אחז והמלך מנשה את בניהם באש כקורבנות למולך (דברי הימים ב כ"ח 3, ל"ג 6). בשלב מאוחר יותר, המלך יאשיהו ירא האלוהים השבית את המנהג הפגני המחריד הזה (מל"ב כ"ג 10). בשל חומרת החטאים שבוצעו בגיא זה, ירמיהו ניבא שה' יפוך את התופת הזו ל"גיא ההרְגָה" (ירמיהו ז' 32, 33; י"ט 6). לכן, בעיני עם ישראל בימי קדם, גיא זה הפך סמל ליום הדין ולעונש שיושת על כל מי שלא חזרו בתשובה. ישוע השתמש בשם זה בהשאלה, בלי להבהיר פרטים הנוגעים למועד ולמקום הענישה, כפי שמציינים פסוקים אחרים במקרא. מכאן שגיהנום אינו מקום שיועד לעונש נצחי.

ישוע גבר על המוות

מדוע היתה תחיית אלעזר גולת הכותרת בנסים שחולל המשיח במהלך שירותו עלי אדמות? (ראו יוחנן י"א 44-38).

על אף שישוע הקים לתחייה שני בני אדם אחרים, אירועים אלה לא היו דרמטיים כמו אירוע זה. אלעזר מת מזה ארבעה ימים – עובדה שאוששה בידי מרתה על יד הקבר. ישוע חולל את הנס באור יום לעיני קהל עדים נכבדים שבאו מירושלים. אי אפשר היה לבטל את הראיה הזו – אלעזר המת קם לתחייה.

ואולם, תחייתו של ישוע היתה חשובה בהרבה מתחיית אלעזר. משום שישוע הוא התגלמות החיים, בידו לא רק הכוח להקים את המתים לתחייה ולהעניק חיים לפי רצונו (יוחנן ה' 21), אלא גם להקריב את חייו ולקחת אותם בחזרה (יוחנן י' 17, 18). תחייתו שימשה הוכחה ניצחת לכך.

מה הקשר בין תחיית המשיח לבין תחייתו אנו? מדוע תחיית המשיח חשובה כל כך למען גאולתנו? (ראו קור"א ט"ז 20-17).

אין עוררין על כך שבכוחו של המשיח לשבור את כבלי המוות. המושיע קם מן הקבר בתור פרי הביקורים של המאמינים שמתו בעודם תולים בו את תקוותם. ככתוב: "אֲבָל כְּעַתְּ הַמְּוֹשִׁיעַ קָם מִן הַמֵּתִים, בְּכֹנֵי כָּל יְשֵׁנֵי עֶפְרָיִם." תחיית המשיח היא העירבון לתחייתו של כל מאמין ומאמין, שכן בידיו מפתחות המוות (התג' א' 17, 18).

"המשיח הוא הוא התחייה והחיים בעבור המאמין. במושיע, החיים שאבדו בעטיו של החטא שבים על כנם; שכן יש בו חיים כדי להחיות את כל מי שברצונו לחיות: בידו הסמכות להעניק אלמותיות. הוא שב ונוטל את החיים שהוא הקריב בתור בן אנוש, ומעניק אותם לאנושות." (אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, עמודים 786, 787).

המוות עוצמתי כל כך, שרק האל שברא את החיים יכול לשקם את החיים ולהחזיר את המצב לקדמותו. מה נלמד מאמיתיה זו על הסיבה לבטוח בישוע כמי שבכוחו להקימו לתחייה, והוא יעשה זאת כפי שהבטיח?

12

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, את הפרק "Lazarus, 'Come Forth'", עמודים 524-536, ואת הפרק 'The Lord Is Risen', עמודים 779-787.

"קולו של בן האלוהים קורא לקדושים הישנים. הוא מביט בקברי הצדיקים, ואז נושא את ידיו אל השמיים וזועק: 'עורו, עורו, עורו ישני עפר, עורו וקומו!' לאורכה ולרחבה של הארץ ישמעו המתים את קולו, והשומעים יחיו... מכלא המוות הם ייצאו, עטויים תהילה נצחית, ויזעקו: 'אֵיָה עֶקְצָךְ מָנֹת? אֵיָה נִצְחֹנְךָ מָנֹת?' [קור"א ט"ו 55]. או אז, הצדיקים השרויים בחיים והקדושים שקמו לתחייה יישאו יחדיו את קולם ויפצחו בקריאת ניצחון שמחה וממושכת." (אלן ג'י. ווייט, The Great Controversy, עמ' 644).

שאלות לדיון:

- 1 כולנו התמודדנו עם ממשות המוות, עם הסופיות שלו ועם חוסר הטעם שבו. אם נכון הדבר, כפי שרבים מאמינים, שאין אלוהים, אין תקווה לחיי נצח ואין תקומה, מהי משמעות חיוו של האדם? איזו משמעות עשויה להיות לחיי האדם אם במוקדם או במאוחר כל אדם ימות וכל זיכרון ממנו יכחד לנצח? כיצד הבנתנו את התחייה עשויה לספק תשובה לדילמה זו, שאחרת לא ניתן לפתור אותה?
- 2 מהן חלק מן הסכנות הטמונות ברעיון של נצחיות הנשמה? מדוע להוט השטן להפיץ את האמונה הלא מקראית הזו? איזה תפקיד יש לרעיון זה בתמונה הרוחנית של קץ אחרית הימים? חישבו על תורות השקר והולכות השולל הפוטנציאליות הנחסכות מאלה שמבינים כי המוות הוא מצב שבו המתים שרויים בשינה עד תחיית המתים.

ביאת המשיח השנייה

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: יוחנן י"ד 3-1; מתי ט"ז 27;

תסל"א ד' 18-13; מתי כ"ד 14-3; כ"ד 42, 44.

פסוק לשינון: "אל יבהל לבבכם. האמינו באלהים; האמינו גם בי. בבית אבי מעונות רבים. לולא כן, פלום הייתי אומר לכם שאני הולך להכין לכם מקום? ואם אלה ואני לכם מקום, אשוב ואקח אתכם אלי למען תהיו גם אתם באשר אני שם" (יוחנן י"ד 3-1).

ביאתו השנייה של ישוע, שאזכרה למעלה משלוש מאות פעם בברית החדשה, היא גולת הכותרת של לימודנו. היא חיונית לזהותנו כאדוונטיסטים שומרי שבת. תורה זו מונצחת בשמנו ומהווה חלק מכריע בבשורה שאנו נקראים לבשר. ללא הבטחת בואו, אמונתנו תהיה לשווא. אמיתה מהוללת זו מעניקה לנו תחושת יעוד ומשמשת תמריץ למאמצי הבישור שלנו. ניתן לטעון כי העובדה שזמן ההמתנה נמשך מעבר לציפיותינו, תערער את אמונתנו בהבטחת המושיע לשוב אלינו. ואולם, אמונתנו לא התערערה. אצל מרביתנו, התשוקה לחזות בשיבת ישוע עזה מאי פעם.

השבוע נסקור את הדברים שישוע אמר בנוגע ל"צפיה למושי התקנה המבדכה ולהופעת הדר אלהינו הגדול ומושיענו ישוע המשיח" (טיטוס ב' 13).

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-27 בספטמבר.

13

ההבטחה

בתום הסעודה האחרונה, ישוע אמר לתלמידיו שהוא עומד ללכת למקום שאליו הם לא יוכלו, לעת עתה, ללכת (יוחנן י"ג 33). המחשבה על פרידה מאדונם גדשה את ליבם בצער ופחד. כיפא שאל אותו: "אָדוֹנֵי, לָאָן אַתָּה הוֹלֵךְ?" ... "מִדּוֹעַ לֹא אוֹכֵל לְלֶכֶת אַחֲרַיָּךְ עֶכְשָׁיו?" (יוחנן י"ג 36, 37). המשיח ידע את תשוקתם והבטיח להם שהפרוד יהיה זמני בלבד.

קיראו את הבטחת המשיח אלינו ביוחנן י"ד 3-1. החילו את המילים הללו על עצמכם. מדוע הן אמורות להיות משמעויות כל כך מבחינתכם?

הבטחת האדון לא יכלה להיות החלטית יותר. ההבטחה "אָשׁוּב" מופיעה ביוונית בזמן הווה, וזאת כדי להדגיש את ודאותה. ניתן לתרגם אותה מילולית: "אני שב." ישוע העניק לנו ודאות באשר לביאתו השנייה. הוא לא אמר "יתכן שאשוב", אלא "אשוב". בכל פעם שדיבר על שיבתו, הוא התייחס אליה במונחים מסוימים. לפעמים אנחנו נותנים הבטחות שמאוחר יותר נבצר מאיתנו לקיים, וזאת חרף מיטב מאמצינו ונחישותנו. לא כך אצל המשיח. פעמים רבות הוא הוכיח ללא כל צל של ספק שדברו מהימן. האדון הכריז בנוגע לביאתו בדמות בשר ודם [בעזרת ציטוט מנבואת דוד]: "הֲנֵה בָּאתִי!" (תהל' מ' 8). והוא אכן בא (עבר' י' 5-7). ממשות ביאתו הראשונה מאששת את ודאות ביאתו השנייה.

במהלך שירותו עלי אדמות, ישוע הבטיח לאב מיואש שבתו מתה: "אֵל תִּירָא, רַק הָאֵמֶן וְהֵיא תִרְפָּא" (לוקס ח' 50). ואכן, בתו של יאיר חזרה לחיים בריאה ושלמה. המשיח הכריז ששלושה ימים לאחר מותו הוא יקום לתחייה ויצא מן הקבר; והוא אכן עשה זאת. הוא הבטיח לשלוח את רוח הקודש לתלמידיו; והוא שלח אותה בדיוק במועד שהבטיח. מאחר ואדוננו כיבד ומילא את כל הבטחותיו בעבר, ואפילו הבטחות שמנקודת מבט אנושית נראות בלתי אפשריות בעליל, נוכל להיות סמוכים ובטוחים שהוא יקיים את הבטחתו לשוב אלינו.

כיצד נשמור על גחלת האמונה הבווערת בלבנו בדבר שיבת ישוע השנייה?

תכלית ביאתו השנייה

תכנית הגאולה הכבירה תגיע לשיאה בביאת המשיח השנייה. ללא שיבת המשיח, להתגשמותו בבשר, למוותו ולתחייתו לא היתה שום השפעה על גאולתנו.

מהי אחת הסיבות העיקריות לשיבת ישוע השנייה? (ראו מתי ט"ז 27).

החיים לא תמיד הוגנים; למעשה, לרוב הם אינם הוגנים. אנחנו לא תמיד רואים צדק בחברה שבה אנו חיים. אנשים חפים מחטא סובלים בזמן שדומה שהרשעים עושים חיל ונהנים מהחיים. אנשים רבים אינם מקבלים את מה שמגיע להם. ואולם, רוע וחטא לא ישלטו לנצח. ישוע יבוא כדי "לְשַׁלֵּם לְכָל אִישׁ כְּמַעֲשָׂהוֹ" (התג' כ"ב 12).

מאמירה זו משתמע, שבטרם שיבת המשיח חייב להיערך משפט. כשישוע יבוא, גורלו של כל אדם ואדם כבר נגזר. במשל החתונה, ישוע רומז בברור על משפט זה שיתבסס על בדיקה וחקירה (מתי כ"ב 11-13). העובדה שאנו נשפטים על פי מעשינו, אין פירושה שאנו נושעים בזכות מעשינו או זכויותינו. גאולה ניתנת מיד ה' ובחסדו, ומתקבלת דרך אמונה בישוע (מרקוס ט"ז 16, יוחנן א' 12), אשר באה לידי ביטוי במעשינו.

הדבר החשוב הטמון בהבטחה במתי ט"ז 27 הוא, שהצדק יעשה. עלינו פשוט לחכות לו. בנוסף, בביאת המשיח השנייה, כל הנושעים אשר ישנים במשיח ייעורו לחיי נצח. כאמור, משום שאנו יודעים שהמתים נמים בקברם – ההבטחה על ביאת המשיח השנייה ותחיית המתים שיקומו לחיי נצח, שתתרחש אחרי ביאתו, חשובה לנו במיוחד.

"בזמן שהאדמה רועדת, הברק מבזיק בשמיים והרעם מרעים, קולו של בן האלוהים קורא לקדושים הישנים. הוא מביט בקברי הצדיקים, ואז נושא את ידיו אל השמיים וזועק: 'עורו, עורו, עורו ישני עפר, עורו וקומו!' לאורכה ולרחבה של הארץ ישמעו המתים את קולו, והשומעים יחיו. והאדמה כולה תהדהד בקולות צעידת הצבא העצום ביותר מכל אומה ושבת, לשון ועם. מכלא המוות הם ייצאו, עטויים תהילה נצחית, ויזעקו: 'אֵיִה עֶקֶצְךָ מִנֹּת? אֵיִה נִצְחוֹנְךָ מִנֹּת?' [קור' א ט"ו 55]. או אז, הצדיקים השרויים בחיים והקדושים שקמו לתחייה יישאו יחדיו את קולם ויפצחו בקריאת ניצחון שמחה וממושכת." (אלן ג'י. ווייט, The Great Controversy, עמ' 644).

כיצד יבוא ישוע?

בדרשתנו הנבואית, המשיח הביע דאגה לגבי תורות שקר שיופצו בקשר לביאתו השנייה, והזהיר את תלמידיו מפני אנשים שיבואו בשמו 'וַיֵּאמְרוּ אֲנִי הַמְּשִׁיחַ' וַיִּתְּעוּ רַבִּים. (מתי כ"ד 5; ראו גם פסוקים 23-26). ישוע אינו רוצה שתלמידיו ילכו שולל אחרי משיחי שקר. לפיכך, הוא ציין מפורשות את אופן ביאתו השנייה.

מה נלמד ממתי כ"ד 27 על הדרך שבה ישוע ישוב?

ישוע מכריז מפורשות: "כִּי כַּבֵּרְךָ הַיּוֹצֵא מִמִּזְרַח וּמֵאֵיר עַד מַעֲרָב כֵּן יִהְיֶה בּוֹאוֹ שֶׁל בֶּן הָאָדָם." לא ניתן להסתיר או לזייף ברק. הברק מבזיק ומנצנץ בשמיים בעוצמה כזו, שכל אדם יכול לראותו. כך תהיה ביאת ישוע השנייה. לא יידרשו פרסומות כדי להסב את תשומת ליבם של בני האדם אל ביאתו. כל בני האדם, טובים ורעים, נושעים ואובדים, ואפילו "אֵלֶּה שֶׁדָּקְרוּהוּ" (התג' א' 7), יחזו בו בשעת ביאתו (מתי כ"ד 64).

כיצד מסייע לנו הכתוב באיגרת הראשונה אל התסלוניקים ד' 13-18 בהבנת טיבה של ביאת המשיח השנייה?

בביאתו השנייה, המשיח יתגלה בכל הדרו המלכותי כ"מֶלֶךְ הַמְּלָכִים וְאֲדוֹן הָאֲדוֹנִים" (התג' י"ט 16). בביאתו הראשונה בדמות בשר ודם, בן האלוהים בא בגפו ללא הוד ופאר. כתוב: "לֹא תֵאָר לוֹ, וְלֹא הָדָר; וְנִרְאָהוּ וְלֹא מְרָאָה, [כלומר, מראהו אינו מלבב] (ישע' נ"ג 2). אך בביאתו השנייה הוא ירד מן השמיים בכל הודו, הדרו ופארו המלכותי, "וְכָל הַמְּלָאָכִים אִתּוֹ" (מתי כ"ה 31). הוא יבוא בגבורה ובכבוד רב, ובקול "שׁוֹפָר גָּדוֹל" (מתי כ"ד 30, 31). וכאילו אין די בכך, המתים השייכים למשיח יקומו לתחייה וינחלו חיי נצח.

אם אנו בוטחים באזון בקשר לאירוע מדהים ולא ייאמן כמו ביאתו השנייה, מדוע שלא נבטח בו לגבי כל היבט בחיינו?

מתי יבוא ישוע?

כשישוע אמר לגבי המקדש "לא תשאָר פה אָבן על אָבן אֲשֶׁר לא תפֹּל אַרְצָה" (מתי כ"ד 2), תלמידיו נדהמו. הם חקרו אותו: "הגֵּד נָא לָנוּ מֵתֵי יְהִיָּה הַדְּבָר הַזֶּה וּמָה הוּא אוֹת בּוֹאֵךְ וְקֵץ הָעוֹלָם?" (פס' 3). לפי תפיסתם, הם סברו שחורבן הבית יתרחש בדיוק בשעת שיבת ישוע וקץ העולם.

תשובת ישוע שילבה את האותות שיתלוו לשני האירועים: חורבן הבית וירושלים בשנת 70 לספירה וביאת המשיח השנייה, וזאת משום שהתלמידים לא יכלו לתפוס את ההבדל בין השניים.

חשוב שנבין את טיבם ותכליתם של האותות הללו. הם לא ניתנו לנו כדי לקבוע את מועד שיבת ישוע, שכן "אֵת הַיּוֹם הַהוּא וְהַשָּׁעָה אֵין אִישׁ יוֹדֵעַ, גַּם לֹא מְלֹאכֵי הַשָּׁמַיִם וְגַם לֹא הַבֵּן, אֲלֵא הָאֵב לְבָדוֹ" (מתי כ"ד 36). אדרבה, אותות אלה מראים את המגמה ההיסטורית של האירועים הללו, וזאת כדי לעורר את תשומת לבנו לביאתו הקרובה, הממשמשת ובאה של המושיע. בשעה שאל לנו לעסוק בחישובי קיצים, עלינו לא להתעלם לעולם מן השעה שבה אנו חיים.

קיראו את מתי כ"ד 3-14, 21-26, 29, 37-39 (ואם אפשר גם את מרקוס י"ג ולוקס כ"א). איזו תמונת עולם מציג כאן ישוע? כיצד היא עולה בקנה אחד עם העולם שבו אנו חיים?

הדבר החשוב ביותר שישוע ביקש להטביע בלב תלמידיו היה שביאתו קרובה. למעשה, הוא הציג את דרשתו הנבואית בפני השליחים באופן כזה שהשתמע ממנה כאילו הם עצמם יהיו בחיים בשעת ביאתו (ראו מתי כ"ד 32, 33).

למעשה, מנקודת המבט של כל אחד ואחת מאיתנו, ביאת המשיח השנייה אינה רחוקה יותר מאשר דקה אחת אחרי מותנו. כאמור, מוות הוא מצב של שינה נטולת מודעות. כשאנו עוצמים את עינינו בשעת המוות, בין אם חלפה שנה אחת או חלפו אלף שנים מרגע המוות, הדבר הבא שנהיה מודעים לו הוא ביאת ישוע השנייה. לפיכך, רעיון ביאתו הממשמשת ובאה של המשיח, שגם שאול השליח, כיפא ויעקב גדלו בו, הוא הגיוני לחלוטין. לגבי כל אחד ואחת מאיתנו, ביאתו אינה רחוקה יותר מאשר דקה אחרי מותנו.

כיצד תורם רעיון זה להבנתנו את העובדה שביאת המשיח השנייה ממשמשת ובאה?

13

עמדו על המשמר והיו מוכנים

מדוע חשוב כל כך שנעמוד תמיד על המשמר, מוכנים ומזומנים לביאת ישוע?
(ראו מתי כ"ד 42, 44).

המפתח להבנת דרשתו הנבואית של ישוע הוא הצו: "עמדו על המשמר!" אין פירוש הדבר להמתין בבטלה, אלא לחכות בדריכות, בדומה לבעל בית שנשאר ער ודרוך על מנת שגנב לא יחדור לביתו (מתי כ"ד 43). בזמן ההמתנה הדרוכה, ישנה מלאכה שעלינו לבצע, בדומה לאותו עבד נאמן המבצע בהיעדרו של בעליו את המשימות שהטיל עליו (מתי כ"ד 45, מרקוס י"ג 34-37).

איזו גישה עלולה להיות קטלנית מבחינתנו כמשיחיים המאמינים בביאת ישוע השנייה? (ראו מתי כ"ד 51-48; לוקס כ"א 34, 35). כיצד נמנע מטיפוח גישה כזו? מדוע קל לעשות את הטעות הזו כשאננו נזהרים?

המשל על העבד הרע הוא משל פוקח עיניים ומטלטל, במיוחד לגבינו האדוונטיסטים. עבד זה מייצג את המשיחיים המאמינים שישוע יבוא שנית, אך לא בזמן הקרוב. הם מאמינים שהאדון מתמהמה, וסבורים שיש בידם עדיין די זמן כדי לחיות חיי אנוכיות ולהתמכר להנאות אסורות, שכן הם בטוחים שיהיה להם מספיק זמן להתכונן לביאתו השנייה. ואולם, רעיון זה מהווה מלכודת קטלנית, שכן איש אינו יודע מתי ישוע יבוא. יתרה מכך, גם אם המשיח מתמהמה, כל אחד ואחת מאיתנו עלול למות בכל רגע באופן לא צפוי, ומותנו הפתאומי יקטע כל אפשרות להתפייס עם ה' וליישב את ההדורים אתנו. אבל בעיקר, כשאנו שבים וחוטאים, הדבר מקשה ומקשה בהדרגה את מצפוננו, ואז יהיה לנו הרבה יותר קשה לחזור בתשובה. לשטן לא אכפת אם אנו מאמינים תיאורטית בביאת המשיח השנייה, כל עוד הוא יכול לעכב את הכנותינו ליום זה.

כיצד נוכל להיות מוכנים היום? דרך חזרה בתשובה, ויודי על חטאים שטרם התוודינו עליהם בפני ישוע, חיזוק אמונתנו במוותו על הצלב כקורבן תמורה בעבורנו, והכנעת רצוננו אליו. כשאנו מתהלכים עימובקרבה יתרה, ביכולתנו ליהנות מן השלום העמוק הנובע מכך שאנו עטויים בצדקתו.

באיזו תכיפות אתם הוגים בביאת המשיח השנייה? באיזו מידה ממשות ביאתו משפיעה על חייכם? כיצד נמצא את האיזון הנכון בין ביצוע מטלותינו היומיומיות תוך ציפייה זרוכה לשיבת המשיח?

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, *The Desire of Ages*, את הפרק "On the Mount of Olives", עמודים 627-636; ובספרה, *The Great Controversy*, את הפרק "Heralds of the Morning", עמודים 299-316.

"במהרה עולה במזרח ענן כהה קל, גודלו כמחצית יד אדם. זה הענן האופף את המושיע, אשר נראה למרחוק כאפוף אפלה. חסידי ה' יודעים שזה האות של בן האדם [המושיע]. בדממה ויראת כבוד הם מתבוננים בענן הקרב אל האדמה, שהופך בהיר יותר וזוהר יותר, עד שהוא נראה כענן לבן כביר, תחתיתו זוהרת כאש אוכלה, והקשת בענן, קשת הברית בוהקת מעליו. ישוע רוכב קדימה כגיבור חיל מנצח... מוסיקה שמיימית עולה מזמרת המלאכים הקדושים, שרבות מהם מלווים אותו בדרכו. דומה שהרקיע גדוש דמויות קורנות למכביר – רבבות רבבות, ואלפי אלפים'. אין עט אנושית שתוכל לתאר את המחזה; נבצר ממוחו של בן תמותה לקלוט את זוהר המראה." (אלן ג'י. ווייט, *The Great Controversy*, עמודים 640, 641).

שאלות לדין:

- 1 על אף שעלינו להאמין בביאת המשיח הקרובה, כיצד נישמר מן הסכנות הטמונות בקנאות דתית? זה לא תמיד קל. אחרי הכול, כמה פנאטים באמת חושבים שהם פנאטים?
- 2 הגו לעומק ברעיון שביאת המשיח השנייה לעולם אינה רחוקה מכל אחד ואחת מאיתנו באופן אישי, שכן מותנו לא ממש רחוק מאיתנו, תהיה אשר תהיה תוחלת חיינו. מה נלמד מרעיון זה, עד כמה קרובה באמת ביאת המשיח השנייה מבחינתם של כל אחד ואחת מאיתנו?
- 3 כיצד תגיבו אם תשמעו אנשים הלועגים לרעיון ביאת המשיח השנייה? לפני שתענו להם, נסו לשים את עצמכם בנעליהם, ולראות את הדברים מנקודת מבטם. לאחר שתעשו זאת ותלמדו את טיעוניהם, חישבו לעומק על תשובות שתוכלו לתת להם.
- 4 הגו ברעיון שביכולתנו כקבוצה להחיש או לעכב את ביאת המשיח השנייה. אילו טיעונים יועלו בדיון כזה בכל אחד מהמקרים?
- 5 אילו ידעתם שישוע ישוב בשבוע הבא, מה הייתם משנים בחייכם כאן ועכשיו?

